

Sentjurske

NOVICE

šentjurski lokalni časopis

letnik VIII, št. 8

28. avgust 2001

cena 250 SIT

www.myfreehost.com/sentjurske-novice

poština plačana pri pošti Celje

Šminkerja

649
Osrednja knjižnica
Muzejski trg 1a
Celje
3000

POPOLNA PONUDBA NA PODROČJU NEPREMIČNIN

- ▶ NAKUP IN PRODAJA NEPREMIČNIN
- ▶ POSREDOVANJE PRI PROMETU Z NEPREMIČNINAMI
- ▶ OCENJEVANJE NEPREMIČNIN
- ▶ IZVEDENIŠKA MNENJA V GRADBENIŠTVU
- ▶ STROKOVNO TEHNIČNO SVETOVANJE IN NADZOR
- ▶ VPIS LASTNINSKE PRAVICE V ZK IN VPIS ETAŽNE LASTNINE

Ul. Dušana Kvedra 11, 3230 Šentjur, tel.: 03/ 74 71 042, GSM: 041/ 69 92 56

STANOVANJSKA ZADRUGA z.o.o.

RESEVNA
Trgovina in storitve d.d.

Mestni trg 3, Šentjur Tel.: 03 747 14 00

PESTRA IZBIRA RAČUNALNIKOV IN RAČUNALNIŠKE OPREME

ŠOLSKE POTREBŠČINE

pisala PILOT

že od **275,-**

šolski zvezki

že od **40,-**

**šolske torbe
za vse starosti**

že od **2.900,-**

V naši papirnici dobite vse obrazce in pisarniški material

FOTOAPARATI

SAMSUNG

IN

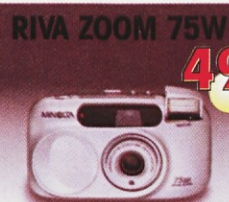
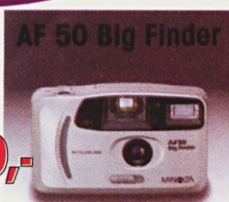
MINOLTA

F1NO35S

12.825,-

18.900,-

49.900,-

**Nakup možen na
6 čekov brez obresti.**

**Vabljeni tudi v TRGOVINO Z ŽIVILI
v pritličju BLAGOVNICE ŠENTJUR.**

VSE SLIKE SO SIMBOLIČNE

Živeti z nami je ceneje

VSE CENE SO V SIT

CENE VELJAJO DO RAZPRODAJE ZALOG!

Franc Kovač

Javoršica

To ime enega od obrobni hribov šentjurske občine večini naših občanov ne pomeni prav veliko. Tisti malo starejši in NOB zavednejši se morda še spomnijo tamkajšnjega občinskega slavlja leta 1977, ko so v eni od komaj prehodnih grap tega gozdnega kompleksa slavnostno odkrili (ali odprli?) obnovljeno partizansko bolnico R 6, ali kar »Javoršico«. Vinko Žlender, nekdanji znani loški krajevni in občinski funkcionar, član ZB NOB in tudi nekdanji kurir, eden izmed tistih, ki so bili najzaslužnejši tudi za takratno slavlje, je povedal, da je bilo tam takrat toliko ljudi, da so samo vina popili 600 litrov.

Priznam, tega dogodka se sploh ne spominjam, kot da me v Šentjurju sploh ni bilo. »Obujanje pridobitev NOB in revolucije« me takrat očitno ni zanimalo. Ali pa me je zanimalo le v negativnem smislu, v obliki pasivnega odpora zoper tovrstno samopotrjevanje partijske oblasti, ki me je v tistem času miselno in čustveno obvladoval.

Četrto stoletja kasneje pride »Javoršica« v uvodnik »mojega« šentjurskega lokalnega časopisa!?

Pa sploh ne zato, da bi jo hotel jadrno »raztrgati«. Le dala mi je misliti, kako zavita so pota zgodovine. V tisti skoraj neprehodni grapi so ljudje sedaj, deset let po »osvoboditvi«, sklenili nadomestiti četrto stoletja staro in trhlo leseno zgradbo s »trajnim kulturnim spomenikom«, kot je obnovo partizanske bolnice imenoval predstavnik občine Edi Peperko, vanj vložiti veliko truda ter milijon, dva, ali še več denarja. Navdušenje in sreča Vinka Žlendra, pa njegovega zeta Miloša, njegove desetletne Nine ter številnih domačinov, ki so štirinajst dni garali v hosti, je bilo prav nalezljivo tudi za številne strankarske, borbevske in »kar tako« goste, več ali manj zijala po »službeni« dolžnosti, kamor brez večje zadrege prištevam tudi sebe, ki smo se tistega petka gnetli okrog še povsem sveže »betonske škatle«. Vključno z družino Erjavc, ki ima v Javoršici najbolj razpoznavna racionalna in seveda tudi povsem legitimna politična oprijemališča. Pred pol stoletja dobra dva meseca delujoča partizanska bolnišnica, za katero z izjemo pokojnega Antona Drobnet, menda njenega ilegalnega oskrbnika in ekonoma, ni vedel nihče. Zanj ni ostalo takorekoč ničesar dokumentiranega, v njej ni živel ali delal nihče od poznanih sokrajanov. Naenkrat pa je postala združujoči faktor za idejno in miselno povsem različne skupine ljudi. Te so zanj pripravljene celo žrtvovati razmeroma veliko svoje energije in iskreno želijo, da ta grapa, ta danes »goli« objekt, pravzaprav le nekakšna lupina, postane trajen kulturni spomenik? Ki potrebuje denar in skrb danes in ju bo potreboval jutri, tudi ko bo dograjen, vsako leto toliko in toliko dela, skrbi... za cesto, za vzdrževanje, za spominske

priditve. Nihče natančneje ne ve, kdo je bil »doktor Crnogorac«, kdo sta bila nesrečnika, ki sta izdihnila v Javorščici, kdo so bili prebivalci R 6, prehodne partizanske bolnišnice, kaj se je tam sploh dogajalo. Zgodba, da so bolnico opustili zato, ker je povsem naključno nanjo naletel eden od domačinov, ki bi svoje odkritje zaradi varnosti bolnice moral plačati z življenjem, kar se seveda iz spoštovanja življenja ni zgodilo, je v bistvu le del mita, ki se plete in se bo še očitno dolgo pletel okrog Javorščice in partizanstva. Da ne bo nesporazuma, ničesar ne očitam Vinku Žlendru, ki prvi živi za Javorščico, prej bi lahko rekel, da mu celo zavidam njegovo zagnanost. Podobno kot mladi generaciji »postrevolucionarjev« Ediju Peperku, Gorazdu Bebru..., ali Urošu Erjavcu, katerega celo oče Cveto v živo ni doživel druge svetovne morije, kaj šele on sam? Partizanščine, ne glede na to, da je bila pol stoletja izključno pozitivno mitizirana, tudi realno ni mogoče pojmovati negativno, toda...

Ko sem se v somraku romantičnega poletnega večera vračal skozi temačni gozd Grmade, me je iznenada premagala misel, da sem tisti dan na nek način zagrešil božji rop, da sem aktivno sodeloval pri obredu, v katerega ne verujem. Tako kot ateista lahko prevzame skrivnostna moč mogočne katedrale, da v njej nenadoma zasluti bližino boga, sta me preslepila radost in zagnanost graditeljev »Javorščice«, ki so za svojo idejo z velikim zadovoljstvom žrtvovali svoj čas, svoje delo, se zavestno odpovedali toliko in toliko kvadratom asfalta ali vodovoda..., da sem spontano »molil« z njimi njihovega »boga«.

Res je, ob letošnji otvoritvi »Javorščice« nihče ni govoril o revoluciji, komunizmu... niti negativno, še manj pozitivno. Vsi smo imeli v mislih »le ranjene borce, njihov boj za nas, za lepšo in pravičnejšo družbo...«, skratka, vsi smo bili srečni in zadovoljni. Toda, spodbujanje ohranjanja zapuščine NOB in revolucije, z zavestnim pozabljanjem njenih poznanih posledičnih zlih dejanj zoper človeka in zoper slovenski narod, morda celo z izrazitimi pragmatičnimi cilji nekaterih, je vendarle sporno. Lahko tudi zelo sporno.

V Grmadini »katedrali« sem se spokoril, si utrl svoj preživetveni prostor, nekje med evforijo graditeljev »Javorščice« in svojo racionalno skepsa do tega, kar se od medvojne in povojne dogajanja skuša preozko ohranjati v naši skupni zavesti.

Franc Kovač

IZ VSEBINE

Podžupan Čokl prijazno zavaja 4

Malovrh preplačal
občinsko zemljo 5

Ni težav z vodo 6

Javorje:
Ne marajo občinske vode 6

Samovolja v KS Slivnica 8

Kako dopustujejo
naši menedžerji 9Predstavljamo šentjurske literate:
Iva Klepec 19

Kosovo: Potovanje v preteklost 20

Jezikanje Lucije in Pepce 31

Mesečnik Šentjurske novice izdaja:
Šentjurske novice, d.o.o., Šentjur,
Dušana Kvedra 11Glavni in odgovorni urednik:
Franc KovačLektoriranje:
Eva KovačPostavitev in oblikovanje:
Jure GodlerTisk:
Grafika Gracer, Celje

8% DDV je vračunan v ceno.

Naslova uredništva:
Dušana Kvedra 11, 3230 ŠentjurTelefon:
03 574 15 00, 041 759 816E-pošta:
sentjurske.novice@siol.netSpletna verzija
www.myfreehost.com/sentjurske-noviceTransakcijski račun:
Šentjurske novice
06000-0105036264

naslednja številka:

{torek}

NOVICE

25. september 2001

Komentiramo

Podžupan Janez Čokl je odgovarjal

Končno je z zadnjo julijsko številko Šentjurčan začel služiti namenu, zaradi katerega je bil ustanovljen. Moram priznati, da smo si takšno rubriko močno želeli tudi v ŠN, a do nje nikakor nismo uspeli pririniti. Krivi pa smo si bili sami, ker me »sejanje rožic« občinjskih oblastnikov nikakor ni dovolj fasciniralo. Ampak tudi ta rubrika v Šentjurčanki režiji bo dovolj hvaležna, zlasti še, če ni le tista lastovka, ki še ne naredi pomladi. Vsa čast podžupanu Čoklu, da je le stopil pred javnost. Če pa bi v svoje več ali manj EPP izjave pridal še malo kritičnega razmisleka, bi pa sploh bil super.

Kako je izbiral direktorja ZD Šentjur?

Ja, povsem razumem Čoklova prizadevanja, da bi bil lep in prijazen. Je pač politik in res bi bilo nereseno, da bi se brez potrebe posipaval s pepelom.

Za začetek prizna, da so res nagovarjali Štefana Tisla, »ker je dober zdravnik, ker bi to bilo dobro za šentjurske paciente...«, pozabi pa povedati, da so predvsem hoteli vpreči njegovo zdravniško karizmo v svoj SLS + SKD strankarski voz. ZD naj bi mu bil le odskočna deska za župansko in poslansko kariero. Pravzaprav nič spornega. Morda le to, da so o tem čivkali že vrabci po celjski bolnišnici, šentjurski volivci in pacienti pa tega še danes ne bi smeli vedeti. Kot tudi »Šentjurčan« tega še ne ve. Kar tako, zaradi politične higiene?

No, in potem podžupan niza polresnice in neresnice kar po tekočem traku. Lepo naoljene in spolzke. Da Občina ni nič vedela o razpisu? Če že ne spremlja mandata šefov svojih »zavodov«, potem morda na Občini tu in tam le vzame kdo v roke vsaj uradni list? Ne, očitno tudi to ne. In tudi nobeden od treh predstavnikov Občine v svetu JZ ZD ni pritekel k podžupanu in mu na uho zašepetal strašno novico, da v ZD iščejo direktorja? Ne. Informacije direktorja v odhajanju, če niso pisne, pa sploh ni mogoče vzeti zares.

In potem pride »posilstvo« v občinskem svetu. Saj to je res grozno, če te večina enostavno preglasuje. In še celo, ko komisija za volitve in imenovanja »ni mogla izoblikovati predloga za glasovanje«? Da je bil vzrok te nemoči le trmasto vztrajanje predsednice Tatjane Oset, ki sicer tudi prihaja iz Čoklove SLS + SKD, da tega pač ne bo dovolila, je Čokl spet »pozabil« povedati. In enako, da je Osetkina komisija vendarle sprejela sklep, da odločitev prepušča občinskim svetnikom.

Sledi traktat o odpovedi koncesije. Če sem prav razumel, bi lahko bil sporen šestmesečni odpovedni rok, toda ne s strani kandidatke, temveč s strani Občine - kar pa že rahlo spominja na Frana Milčinskega in njegove znamenite junake iz Butal.

Ko Čokl nazadnje vzneseno razloži, zakaj tako, ko posebej poudari, da je občini naložena skrb in pristojnost, da bo zdravstvena varnost zagotovljena vsakemu občanu..., in da bi zato bilo najbolj pošteno, da se razpis ponovi in se »korektno opravi imenovanje najboljšega kandidata za direktorja ZD«, torej Štefana Tisla, se rahločutnemu občanu mora zarositi oko. Vsa čast Štefanu Tislu, toda od kod podžupanu Čoklu, ki je sicer, pravijo, bil čisto sposoben

šolski računovodja, takšna suverena sposobnost ocenjevanja zdravniških kadrov? To pa da človeku oblast, če udari v glavo.

O Tolu in E - športu

Vse je res, kar je povedal podžupan. Občina je samo v zadnjem letu pri »reševanju« Tola vrgla v stran najmanj 30 milijonov SIT, zaradi česar je Tolo imel le mesec ali dva daljšo agonijo, pa nič drugega. In zdaj se podžupan hvali, da podobno »pomaga« tudi E - športu! Da, tudi tako je mogoče zadevo razumeti.

Imamo poceni občinsko upravo

Statistika je ena čudna zadeva, ki se da nategniti kamorkoli. Le kdo bi vedel, kaj vse spada pod »občinsko upravo«, toda šentjurska proračunska postavka »javna uprava« znaša 187,9 milijona, to je že 12,12% proračuna, pa še vse ni v tem žaklju, in že kar nekaj več od državnega povprečja. Če pa bi k tej številki prišteli še prihodke občinskih uslužbencev - samostojnih podjetnikov, no, saj prihodke ustvarjajo več ali manj pod budnimi podžupanovimi očmi, bi odstotek bil še bolj okrogel.

Sicer pa cena ni nikoli absolutna kategorija. Pomembneje je, kaj za to ceno dobiš.

»Čoklova občina« bi iz Ljubljane prinesla več denarja

Da, točno. Le da takrat, ko je to še bilo aktualno in možno, je bila prav naša občinska uprava tista, ki je osamosvojitvene želje krajevnih skupnosti bremzala na vse zakonite in nezakonite načine. Zdaj pa poskuša podžupan iz te lastne krivde in dokončno zamujene zamisli kovati politične dobičke.

Ampak, urca zamujena ne vrne se nobena. Pa tudi podžupan dobro ve, da takšnega ustanavljanja nove občine s prepuščanjem dela občine njegovi takšni ali drugačni usodi Zakon o lokalni samoupravi ne dopušča. Ampak to je za popularno uporabo ne najbolj spodbudna resnica.. Da sploh ne govorim o tem, da je sklep o ustanovitvi »Čoklove občine« podprlo le 11 svetnikov od 23 navzočih (poleg svetnikov SLS + SKD še Cveto Erjavec in Ludvik Mastnak), kar pomeni, da po črki veljavnega občinskega statuta sklep sploh ni bil sprejet. Ampak, v tem primeru je bil Zakon o lokalni samoupravi čisto dober in uporaben.

Tako pač to gre, da ima vsaka medalja dve plati in vsak človek svojo resnico. Jasno, tudi bralci.

TEATER PARADIŽNIK

Naslov predstave, ki smo ji prejšnji mesec sledili po raznih slovenskih medijih, bi ljubko in prijazno lahko imenovali: OBČINSKI VODOVODNI INŠTALATERJI. V prvem dejanju so vodo-žejni občani Javorja obvestili vesoljno Slovenijo in mimogrede tudi ministra za okolje, da ne mislijo več piti oporečne vode in naj jih občina, končno že priklopi na

zgrajeni občinski vodovod. Seveda sta potem v drugem dejanju podžupan g. Čokl in direktor JKP g. Gorjup hotela pristrichi peruti tej prepirljivi družini. Pri tem se je kot kronski argument pojavila trditve, da so za nastalo šlamastiko krivi krajanji sami ob izdatni pomoči krajevnih skupnosti, ki ni občini dostavila seznama interesentov. Naivno bi bilo misliti, da občina ne uporablja dveh obrazov istega problema. Prav tako naivno bi bilo misliti, da so zadnje izjave podžupana resnično verodostojne. In prav tako bi bilo naivno pričakovati, da se bo izjava direktorja JKP bistveno razlikovala od občinske resnice. Podžupana g. Čokla popeljati časovno malo nazaj: na novoletno sejo občinskega sveta, kjer je stokal, da ima občina z vodovodom Javorje-Bukovje samo izgubo, da se je le nekaj več kot deset interesentov navdušilo nad novim vodovodom, ter da se bo to navdušenje verjetno precej popravilo ob prvi večji suši. Osem mesecev pozneje imamo poletje in sušo - pa nič več. Ljudje pač niso vajeni takšnih sistemskih hinavščin, ko se ščiti občinsko podjetje, kateremu se pač ne izplača »zalaufati« vodovodnega sistema zaradi nekaj priključkov. Poleg tega pa lahko ugotovimo, da si občina iz leta v leto reže vse večji kos pristojnosti, ki jih izrablja v skladu s svojimi političnimi ambicijami in trenutnimi potrebami. Seveda je nekoga, ki je prepričan, da ima vedno prav, težko spraviti na pravo pot in mu dopovedati, da se na demografsko ogroženih območjih, kjerkoli so že v naši občini, pač ne dela dobiček. Tem ljudem bi bilo najpravičnejše vodo napeljati zastonj. Zastonj! Ste že kdaj, za božjo voljo doživeli, da bi se kaj takega utegnilo zgoditi v našem »polikanem« Šentjurju? Zelo zasoljena cena priključka je edina ovira, da bi vodo pili vsi, ki si jo želijo.

Take občinske predstave prenesejo vse oziroma vsaj veliko. Postavlja pa se vprašanje, so boljše stranski igralci, ki trpijo žejo ali pa glavne zvezde, ki se teksta o demokraciji ne morejo naučiti na pamet in bi že bil čas, da jih ogorčeno občinstvo napade z paradižniki.

L. Žafran

F.K.

Denacionalizacijska zgodba

Občina za 14 milijonov SIT preplačala župnijsko zemljo?

Odločitev občinskega sveta, da pristane na ceno 20 DEM za kvadratni meter za odkup denacionaliziranih zazidanih in funkcionalnih zemljišč na območju Anderburga, last župnije Šentjur, je vzbudila kar precej zanimanja, pa tudi skoraj nekaj razburjenja. Šlo naj bi spet za kupčijo, za nekakšne »nove orgle«, s katero naj bi si župan Malovrh oziroma podžupan Čokl v njegovem imenu učvrstila svoje politične pozicije pred lokalnimi volitvami. Podžupan Čokl je sicer zatrjeval, da je cena tržna, torej povsem sprejemljiva, levi občinski svetniki pa so takrat nasprotno trdili, da je cena izsiljevalska oziroma, da sta takšno podžupan in župan celo sama ponudila župniji.

Kakšna bi bila »normalna« cena teh zemljišč, če lastnica le teh ne bi bila župnija, lahko le ugibam. V bistvu ima Čokl prav, normalna cena je tista, ki jo prodajalec na tržišču doseže in župnija bi res ravnala narobe, če zanje ne bi poskušala iztržiti največ, zato pomisleki o korektnosti te kupčije lahko letijo samo na račun predstavnikov Občine.

V občini s stavbnimi zemljišči gospodari župan, Odbor za gospodarjenje s stavbnimi zemljišči, njegov predsednik je Cveto Erjavec, pa je njegov svetovalec oziroma prišepetovalec. V tem primeru je bil odbor izključen iz igre in o nameravani kupčiji sploh ni bil seznanjen. Tajnik tega odbora Peter Ograjenšek prejšnji teden ni bil dosegljiv, ker je bil na dopustu, iz istega razloga tudi Marije Ratajeve ni bilo mogoče dobiti, gospa Tadeja Zorič, uslužbenka na oddelku za okolje in prostor, pa mi je lahko posredovala le uradne cene, ki jih izračunajo na

osnovi meril Gospodarske zbornice. Dne 30. junija je uradna cena takšnega zemljišča znašala 1024 SIT oziroma 9,3 DEM za kvadratni meter. Na osnovi tega podatka bi lahko trdili, da je Občina »podarila« župniji okrog 14 milijonov tolarjev.

Še bolj drastičen pa je ta izračun, če upoštevamo, da gre verjetno za zemljišča, ki so bila nacionalizirana kot kmetijska zemljišča in bi pričakovali, da se bodo ob denacionalizaciji tudi vrednotila kot takšna.

Ceno kmetijskih zemljišč sem dobil pri referentki za kmetijstvo na UE Šentjur Heleni Volasko: Uradna cena kmetijskih zemljišč, v tem primeru travnikov srednjega bonitetnega razreda, znaša danes okrog 200 SIT za kvadratni meter. Od te okvirne cene so možna 20 do 30 odstotna odstopanja v plus in minus. V teh okvirih se vrtijo tudi ponudbe na uradni oglaševalski deski.

Po izračunu na tej osnovi bi župnijska zemljišča bila vredna le okrog 2,6 milijona SIT. Torej so občinski možje zapravili kar okrog 25 milijonov občinskega denarja.

V občinski avli sem srečal občinskega svetnika Jožeta Artnaka, ki je bil v prejšnjem mandatu član odbora Sklada stavbnih zemljišč: »Po mojih podatkih je dogovorjena cena absolutno nerealna. Dobro se spomnim, da smo še lani stavbna zemljišča odkupovali za ceno 8 do 10 DEM, in le v izjemnih primerih, ko je šlo več ali manj za evidentno izsiljevanje, ki se mu ni dalo izogniti, pa po 12 DEM. Pri taki ceni neurejenega zazidalnega zemljišča je iluzorično računati, da nam ga lahko uspe urediti in potem brez izgube prodati za 60 DEM, kolikor je ta hip tržna cena.«

F.K.

Meja d.d. - črno prvo poletje

Direktor Meje ing. Fidler je eden od tistih šentjurskih menedžerjev, ki se ne skriva pred javnostjo. Tudi v dopustniškem avgustu se mu ni zdelo nič nemogočega spregovoriti o poslovnih uspehih in težavah firme, ki jo vodi. Pa čeprav, vsaj po njegovem mnenju, Meji ne gre ravno rožnato.

»Polletni poslovni rezultati niso nič kaj obetavni. Bilance sicer uradno več ne delamo, toda tudi brez nje vemo, kako nam gre. Naša realizacija je za okrog 20% manjša od lanske. Kriza je posledica več vzrokov, ki so večji del izven naše moči. Najprej so bile tu težave s prodajo govejih pitancev. Skoraj šestmesečno podaljšano pitanje, predvsem zaradi znanih težav z boleznijo norih krav, je imelo seveda občutne ekonomske posledice. Potem, ko smo pitališče v marcu končno uspeli izprazniti z izvozom v Libanon, pa so nastopile težave z zaprtimi mejami, z nakupom telet, ki jih že več let v celoti uvažamo iz Češke in Madžarske. Zdaj smo nekako zadeve uredili in do konca tega meseca bodo naša pitališča polna.

Drugi razlog za negativni rezultat poslovanja je lanska letina jabolk. Zaradi suše je bila njihova skladiščna sposobnost zelo omejena in smo jih bili prisiljeni prodati že v zimskih mesecih, to je takrat, ko je cena najmanj ugodna. Od 54 milijonov SIT naračunane izgube zaradi prvega vala suše smo uspeli od države dobiti le 7 milijonov SIT sanacijske pomoči. Letos nas je udarila še pozeba, ki je zahtevala večji vložek v sadovnjake, pridelek pa bo bistveno bolj pičel. Namesto 30 ton na hektar jih bomo pridelali le okrog 18 ton.

Tretji negativni faktor je porušen jajčni trg. Zaradi mile zime in konkurence kmečkih kokoši so cene padle za 19%, krmila pa so se nasprotno podražila celo za skoraj 50%. Tudi zaradi težav z mesno - kostno moko.

Kako se boste rešili?

»Prisiljeni smo bili v rebalans plana, ki ga je nadzorni svet že potrdil. K sreči se je jajčni trg normaliziral in od njega pričakujemo še največ. Zmanjšali smo plače, vodilnim za 30%, srednjemu kadru za 10% in delavcem za 5%. Tudi drugi del regresa bo izplačan šele v jesenskih mesecih. Zahteve kolektivne pogodbe še vedno izpolnjujemo. Sezonske večje delovne obremenitve smo v celoti nadomestili s pogodbenimi delavci in s koriščenjem viška ur ob primernem času. Računamo tudi na Škrbnik, na cca 50 hektarov sadovnjakov v Šmarju, ki smo jih kupili lani.

Pešnica naša vsakdanja

Poletne vročine in nizek vodostaj sta nam nazorno pokazala, kako skrbimo za ta potoček, ki seveda prav nič ne žubori skozi Šentjur, temveč se

odpadki in neuglednim vodnim rastlinjem, v njej presenetljivo še veselo plavajo prave jate rib, človek ima občutek, da se celo prav dobro počutijo. Že slabih 100 metrov nižje postane Pešnica modrikasto umazana, umazanih usedlin je še več, rib pa ni več videti. Ta sprememba je »zasluga« kanalizacijskega dotoka, ki priteka z desne strani točno pod mostom.

prav žalostno vleče proti Voglajni. Od Tržnice naprej pa tudi neprijetno smrdi. Opazil sem, da v Pešnici konča nekaj malega odpadkov tržanskih trgovcev. Pod mostičkom pri hotelu Žonta, čeprav je struga ogabno zamazana s sluzavimi temnosivimi

Kaj teče v Pešnico in kdo je »lastnik« te kanalizacije, sem poskušal zvedeti na JKP. Direktor Gorjup je povedal, da tam ne bi smelo ničesar pritekati, ker sta z obeh strani Pešnice že zgrajena kolektorja vse do Voglajne. Potem ko je podatek preveril, pa je sporočil, da bodo takoj po dopustih preverili za kaj gre.

Še ni konca razprodaje Tola

Še v petek, 16. avgusta, je bila v prodajalni še vedno gneča, kljub vročini, notranji in zunanji. Vroče cene, kot je pisalo na listkih ob košarah z obutvijo, še kar vlečejo. Pa tudi ni nič čudnega, da si človek tam kupi obuvalo, pa četudi ga ne rabi, ali ga ne bo nikoli nataknil na noge, cene od 299 tolarjev naprej, skratka zastoj, so močan magnet. Kaj bodo iz tega iztržili upniki, pa je drugo vprašanje.

Ratko Pušnik, eden izmed petih delavcev, ki za določen čas še delajo v Tolu, ni vedel povedati, koliko so že iztržili: »To boste morali vprašati stečajnega upravitelja. On je tudi edini pristojen za dajanje izjav. Lahko le rečem, da je le nekaj malega obutve še na zalogi, kar pomeni, da bo trgovina še delala nekaj dni.»

Suša

Dovolj vode v javnem vodovodnem sistemu

Kljub obupnim vročinam in očitni suši v šentjurskem vodovodnem sistemu, ki ga upravlja JKP, ni panike. Nekaj redukcij je bilo na ločenih sistemih na Prevorju in Kalobju, šlo je za kratkotrajno krizo, vsi drugi porabniki pa so bili doslej oskrbovani s pitno vodo brez omejitev. Poraba je res večja, zlasti še na račun številnih gospodinjstev, ki so jim usahnili njihovi zasebni viri in se zdaj oskrbujejo iz javnega vodovoda. Zlasti na območjih Dramelj, višjih predelov Ponikve, (poseben problem so Zg. Selce) in Rifnika gasilci že pridno praznijo hidrante.

Direktor JKP Igor Gorjup: »Ne, trenutno še ni nobenih omejitev, moram pa reči, da jih, z izjemo v res kritičnih trenutkih, tudi ne bo. Praksa je pokazala, da z napovedanimi omejitvami prav ničesar ne pridobimo oziroma se odjem vode celo vedno poveča: vsi si napolnijo rezervne posode, bane..., ki pa jih potem čez dan ali dva izpraznijo večinoma v kanalizacijo. Čez dan in proti večeru se poraba sicer močno dvigne, toda preko noči so rezervoarji spet izravnani. Naši lastni viri (Hrastje in Kozarica) ter nabave vode v Celju, Konjicah in Rogaški zaenkrat funkcionirajo normalno.

Kako je z zalogami talne vod v Hrastju? Je vodna raven v vrtnah bistveno nižja?

»Sploh ni nižja. V primerjavi z lanskim letom ali letošnjim januarjem je presenetljivo celo nekoliko višja.«

Javorje ne potrebuje vodovoda?

Je medijska obdelava pomagala Javorjanom do vode?

Informacije na Občini ni bilo mogoče dobiti, ker je Marija Ratajeva na zasluženem dopustu, **direktor JKP Igor Gorjup** pa je povedal:

»Da, dobili smo spisek interesentov, 6 jih je iz Bukovja, 21 pa iz Javorja. Kako je s pogodbami, mi ni znano, slišal pa sem, da so jih na Občini že napisali, KS pa jih menda še ni sklenila. Težava je v tem, da so se prijavili večinoma tisti z obrobja teh naselij, kar 54 objektov, ki so

najbližje primarnim vodom, pa se za vodo ne zanima. Slišal pa sem, da zadeve vendarle še niso menda povsem dogovorjene, da občani Javorja ugovarjajo vsebini predlaganih pogodb, toda o tej zadevi boste morda lahko zvedeli kaj več na občini ali KS.

Ne glede na to pa lahko rečem, da smo mi z vodo že tam in v roku 20 dni po sklenitvi pogodb bomo prvo skupino gospodinjstev tudi priključili.«

Predsednik sveta KS Polenšek:

»Šele z dopusta sem, zato kaj veliko ne vem. Od občine smo dobili pogodbe, KS je le posrednik med kraji in občino,

pozvali bomo kraje k podpisovanju, a ne bo lahko. Kar razočarani smo nad ceno, zdaj pride že preko 300 tisočakov, če se plačuje na obroke. Te dni bom sklical sestanek s predsedniki vaških skupnosti, pa bomo videli, kako bo šlo. Dobil sem tudi tozadevno pismo od Jožeta Artnaka, ker pa gre le za njegovo osebno mnenje, o njem ne bi obsirneje razpravljali. Sicer ni v naši KS nič novega.«

F.K.

Rado Tržan o tem in onem

Gruda - Jurmes d.d. brez povezovanja v regiji

Direktor celjskih Mesnin Krivec je v časniku Finance presenetil s smelo napovedjo združevanje regijskih mesarjev in sicer naj bi ustanovili novo skupno podjetje za predelavo mesa, katerega večinski lastnik (55%) bi bile Mesnine, Šentjurčani bi imeli 25%, preostalih 20% pa Laščani. Kaj to pomeni za Šentjur in za razvojne načrte delniške družbe Gruda - Jurmes, sem poskušal zvedeti pri direktorju šentjurske Klavnice Radu Tržanu.

»Strinjam se, da bo povezovanje potrebno, toda takšen način, kot ga je predlagal Krivec, ne pride v poštev. Naša uprava in nadzorni odbor o načinu, kot ga poznamo iz zgodovine pri združevanju šmarske in celjske mlekarne, ko so Šmarčani takorekoč izginili s površja zemeljske oble, niti ne razmišlja. Lokacija v Šentjurju mora ostati. Bolj realne so naše povezave s poslovnimi subjekti izven regije.

Je pa v tej zvezi zanimiv podatek, ki je hkrati vsaj žalosten, če že ne zaskrbljujoč, da v Mesnine vloga tudi šentjurska KZ, ki podobne motivacije za nas kot domačo firmo očitno ne najde.«

Igra pri povezovalnih odločitvah določeno vlogo tudi čistilna naprava, o kateri se pogovarjate z občino?

»Neposredno ne, posredno pa prav gotovo. Če šentjursko okolje ne bo pripravljeno sprejeti čistilne naprave, ali pa se bo z izgradnjo predolgo odlagalo in bo ogrožen obstoj Klavnice, bomo prisiljeni

poiskati nam prijaznejše okolje. Za izgradnjo ČN potrebne spremembe prostorskega plana še niso bile sprejete, zato je o tem težko odločeneje kaj reči. Menda pa obstojajo tudi težave s pridobivanjem zanj primerne zemljišča, tisto, ki naj bi bilo na razpolago, pa je kar neugodno oddaljeno. Stala pa bo 5 do 8 milijonov mark. Toda, o tem le tako mimogrede.«

Kaj pa vaši letošnji poslovni rezultati?

»So sorazmerno ugodni. Prihodek smo nominalno povečali za 25%, realno pa za 14%, izključno na račun izvoza živali in mesa. Razlika gre na račun združitve z Grudo. Psiholoških ovir zaradi boleznih norih krav se naši potrošniki še vedno niso znebili. Zanimivo je, da kupci ne odklanjajo samo potencialno nevarnega govejega mesa, temveč so na splošno bolj mesno rezervirani. Skupna količina vseh vrst prodanega mesa je v trgovinah zdaj trajno za nekaj (5 do 6) odstotkov nižja od nekdane. Plače, kot veste, smo januarja

štartali z znižanimi, so zdaj spet na 100 odstotkih. Kar pa seveda ne pomeni, da so zaposleni zadovoljni z njimi. Zlasti s sindikalisti iz Grude smo imeli nekaj težav. Ampak težav s kolektivno pogodbo še zdaleč nimamo.«

Vroč tema je sežiganje klavničnih odpadkov

»Problem je v ceni. Nekako normalno je, da je država to finančno breme prenesla preko nas na pleča živinorejcev, toda neškodljivo odstranjevanje odpadkov zvišuje pri nas ceno mesa kar za 30 tolarjev. Holandski mesarji imajo z odpadki enkrat manjše stroške od nas. Ne vem, če je to res normalno, ali pa gre spet za državne igrice s Kotom. Prav lahko se zgodi, da se bomo štajerske klavnice raje povezale z Lipnico, ki ima pripravljen dovolj kapacitet, verjetno pa bo tudi nudila evropsko primerljivo ceno.«

F.K.

Šentjurske novice - opozicija kot usoda

Avgust je medijsko problematičen mesec; dopustniška psihoza dobesedno ugasne tudi sicer skromno šentjursko javno življenje, politike ni, kulturni utrip je komaj zaznaven, poročila z »gasilskih noči« pa že dolgo niso tisto pravo, saj se zadnja leta na njih še stepejo ne. Je pa morda to priložnost za še eno javno razmišljanje o usodi našega časopisa.

Čeprav sem se dolga leta kot odgovorni urednik vztrajno trudil, da nisem navijaško favoriziral svojo socialdemokratsko politično usmeritev, se temu menda res ni dalo povsem izogniti. Pravijo, da če že nisem navijal za »svoje«, pa sem s toliko večjo gorečnostjo gledal pod prste vladajoči občinski garnituri. Da, morda sem tu in tam pri tem res zdrsnil preko znosne meje, v načelu pa vendar nimam ničesar obžalovati. Šentjurske novice kot javni medij so se pač opazno učvrstile na do oblasti kritičnih okopih, kar je za finančno neodvisne politične medije, za kakršnega si prizadevajo tudi ŠN, več ali manj povsem normalna pozicija. Ali pa je normalna tudi reakcija oblastnikov, ki se nam maščujejo tako, da nam odtegujejo praktično vse informacije? Kljub znanim in zakonsko zagotovljenim pravicam enakopravnega dostopa do informacij. Da pa bi naše oblasti v ŠN objavile kakšno plačano obvestilo, še za misliti ni. Kako globoka je ta oblastna ksenofobija, si lahko predstavljate, če povem,

...da ŠN celo občinskega mesečnega napovednika prireditve več ne smejo dobiti.

V takem položaju se pač ni moglo zgoditi drugače, kot da smo hočeš nočeš sprejeli ekstremno ostro opozicijsko držo, ki se, sodeč po stopnjevanju v zadnjem času, ne more končati drugače kot s koncem Šentjurskih novic - ali pa odhodu Malovrh - Čoklove garniture v zgodovino na naslednjih lokalnih volitvah. V takšni aut-aut poziciji potrebujemo zaveznike, bralce kajpada v prvi vrsti. Toda, kot vse kaže, koncept ŠN, od katerega ne nameravamo odstopiti, v šentjurskem prostoru ne more računati na odločujoče povišanje prodane naklade. Za kolikor toliko solidno preživetje bi morali naklado dvigniti za 100 %. Združevanje moči s »Šentjurčanom« je gladko propadlo, tudi zaradi njegove ekonomske - servilne usmeritve, predvsem pa zaradi ljudi in občinskih oblasti. Si lahko vsaj kaj obetamo od občinske opozicije? Prav malo. Ne le, da opozicija nima relevantnih informacijskih virov, nima tudi nikakršnih možnosti

materialno podpreti časopis. Da ne govorimo o tem, da je zelo vprašljivo, če bi ga sploh podprla, četudi bi te možnosti imela. Tisti, ki že deveto leto spremljate razvoj našega časopisa, veste, da naša kritična naravnost ni ravno selektivno obzirna. Napake funkcionarjev in služb, pa tudi drugih javnih pravnih in fizičnih oseb, ki jih zasledimo, gredo v tisk ne glede na to, ali jih je zagrešil oblastni ali opozicijski dejavnik. Zato imamo obilo zamer tudi pri vodstvih opozicijskih strank, ki so se v preteklosti velikokrat znašla v naših mlinih. Tudi njim je očitno »Šentjurčanov« kupljivi koncept kar povšeči. Da ne govorim o neskončno zapletenih odnosih in poziciji, kjer se zdi, da nekateri sploh ne vedo, kje imajo glavo in kje rit. V Združeni listi, na primer, ki nagovarja opozicijsko naravnane volivce, njeno vodstvo, in ne le predsednik Cveto Erjavec pa odkrito »kolaborira« z vladajočo ljudsko - krščansko občinsko garnituro. Nekaj podobnega počne tudi Justin iz SDS, pa Mastnak v LDS. Le kako splavati v tej

Mar to pomeni, da bodo Šentjurske novice vedno opozicijski časnik, tudi takrat, ko bo sedanja opozicija na vrhu? Da, verjetno.

opozicijski zmedi? Nemogoče.

V predvolilnih bojih bomo prav gotovo z večjimi simpatijami na njeni strani, pa ne le zaradi svojih časopisnih pričakovanj, ko pa se bodo, če se bodo, naši favoriti oblastno razlezli, jim bomo seveda takoj začeli težiti z demokracijo, človekovimi pravicami, razvojno betenostjo... Da smo opozicijsko naravnani proti samozadovoljni Malovrhovi garnituri, idejno izpraznjeni in preživetveno naravnani, sploh ni nekaj nenavadnega. Vsaj sam osebno sem globoko prepričan, podobno pa tudi mnogi ŠN sodelavci, da je Šentjur sposoben in vreden ekonomsko in duhovno bolj odprte družbene klime. Kakršne mu šentjurska SLS + SKD vizija še desetletja ne bo mogla ponuditi. Torej bo »navijanje« za nove, prihajajoče politične sile nekaj res samoumevnega, iskrenega. Toda z enako vremo bomo prav gotovo še naprej brskali tudi po opozicijskih »ranah«, odkrivali med

njihovimi ljudmi karieriste, »kolaborante«, »puckote«...

Volivci pač morajo pravi čas zvedeti, kdo vse stoji za zvanečimi kraticami ZLSD, LDS, SLS itd. in...

...kaj v resnici volijo, ko se odločajo za to ali ono stranko. Da so si stranke v svojem bistvu podobne kot jajce jajcu in se razlikujejo le po ljudeh, ki jih vodijo, pa tako ni več nobena skrivnost.

Prav malo je verjetno, da bo nova oblastna garnitura potem, zlasti po tem, ko ji bo oblast stopila v glavo - še vsaki je in bo tudi tej - takšno naše početje z veseljem sprejela kot nepogrešljivi del demokracije, ne verjamem pa, da bi s svojo zamerljivostjo šla lahko tako daleč preko interesov javnosti, kot je to zagrešila Malovrh - Čoklova ekipa, ki je v prisvajanju javnih informacij oziroma v blokiranju le - teh šla res do konca. Slabše torej enostavno ne more biti. Pa saj takšna zaprta družba, temelječa več ali manj na strahu pred javnostjo, religiozni identifikaciji in leporečnem populizmu, v informacijsko razviti družbi, v času globalizacije, EU, računalniških svetovnih spletoev pač ni prava izbira.

Seveda se prav lahko zgodi, da Malovrh - Čoklov družbeni koncept zmaga tudi na naslednjih lokalnih volitvah. Ker ima večje voditelje, velike prednosti pri politični organiziranosti in izrazitem identificiranju SLS + SKD s šentjurskim krščansko orientiranim volilnim telesom. Kar bi nedvomno bila legalna zgodovinska napaka, ki bi nas za lep čas učvrstila na lestvici »čudnih« občin. Četrti mandat iste ekipe, v katerem bi se že danes subtilno razpoznavni koruptivni in moralno sporni trendi razmahnili do splošno zaznavne stopnje, pa bi prav lahko pomenil ugodno preživetveno nišo za večni opozicijski koncept Šentjurskih novic.

Ampak, tisto normalno komuniciranje z normalno oblastjo bi pa enkrat le rad doživel.

Če pa hočeš zadeti na tomboli, si moraš prej vsekakor kupiti srečko, pravijo.

Franc Kovač

Vabilo na turistično prireditev - Angelska nedelja na Planini

Planinsko turistično društvo v nedeljo, 2. septembra, vabi na 24. tradicionalno turistično nedeljo. Prireditev se bo pričela ob 14. uri z obiskom razbojnika Guzaja pri Prangerju. Sledila bo povorka s prikazom kolin, na ogled

pa bo tudi razstava jedi, ki nastanejo na »fureša« dan. Popoldansko dogajanje bo popestril srečelov. V primeru lepega vremena se bo mogoče peljati s helikopterjem ali balonom. Proti večeru bo na sporedu veselica.

Ta bo izvedena v vsakem vremenu, saj bodo Planinčani postavili veliki šotor.

Za zabavo bo poskrbel popularni narodni zabavni ansambel Dori iz Šentruperta nad Laškim.

Javoršica je pod prvo streho

Gre za partizansko bolnico na Javoršici, ki je letošnji poletni hit šentjurske Združene liste oziroma formalno njenega Mladega foruma. Sprva je bila obnova te bolnišnice - prvič obnovljene in slovesno odprte že leta 1977, a se je lesena konstrukcija v četrto stoletje že sesula - zamišljena kot prostovoljna delovna akcija, nekakšna mladinska delovna brigada oziroma vseslovenski tabor Mladega foruma združene liste, pa po besedah prvega organizatorja predsednika šentjurskega podmladka Združene liste Uroša Erjavca ni bilo zadovoljivega odziva. Po zaslugi domačinov, zlasti še družine Žlender - Bah iz Loke, je do realizacije te zamisli le prišlo. V petek, 17. avgusta ob 18. uri, je bilo priložnostno srečanje ob zaključku letošnjih del.

Gradnja tega objekta, kar globoko nad eno izmed grap skoraj pragozdno zaraščene Javoršice, je bila zahteven projekt. Do nje je bilo potrebno obnoviti, skoraj na novo zgraditi, vsaj 500 metrov zahtevne ceste, kljub temu pa je zadnji odsek ostal praktično neprevozen in so ves material spravili na gradbišče s traktorskim vitlom. Ob napovedani otvoritveni uri so bila dela na betonski plošči v zaključni fazi in med akterje - prostovoljce, še vse v zidarskem zagonu zapackane in

prepotene, so se mešali povabljeni gostje. Tam so bili vsi, ki v šentjurski Združeni listi in Zvezi borcev kaj pomenijo: načelnica UE Stoparjeva, družina Bevc iz Slivnice, Kovačičeva iz Nove vasi, Edi Peperko, pomočnik ravnatelja slivniške šole Skale starejši Cveto, oba Erjavca, starejši predsednika šentjurske KS in predsednik ZL, ter mlajši Uroš... iz Zveze borcev Rijavec in Horvat, pa seveda cela družina Bah - Žlender, pa še veliko znanih obrazov iz Loke in Dobrine. Na delovišču je bil markantna delovna osebnost Gorazd Bebar, tajnik KS Šentjur mesto, ki ni bil le projektant te novogradnje, temveč je tudi pokazal, da je več in sposoben najtežjih zidarskih del.

Zaključek s kosilom in partizanskim golažem iz Gajškove gostilne ter odličnim Žlendrovim vinom je bil na domačiji Žlender - Bahovih. Prvi govornik je bil Vinko Žlender, prvi in menda tudi najzvestejši pobudnik ter graditelj tega partizanskega spomenika. Zadovoljstvo in srečo so izžarevale

njegove besede, bil je poln pohvale za Uroša Erjavca (»Uroš je zlati človek«), kajti brez njega naj ne bi bilo nič. Za njim sta pohvale v nasprotno smer poslala Uroš in Cveto Erjavc. Iz govora Cveta Erjavca sem razbral, da so za to akcijo zbrali 850.000,00 SIT, od tega je skupaj s prispevkom ZB (150.000,00 SIT) prišlo iz občinskega proračuna 550.000,00 SIT, 300.000,00 SIT pa so prispevali neimenovani donatorji. Na bolnišnici so delali tudi trije delavci iz šentjurskih javnih del.

Kmalu nato se je oglasila tudi domača pesem, značilno narečna in s počasnim melosom. Skratka, navzoči so bili vsi elementi veselja ob doseženi delovni zmagi.

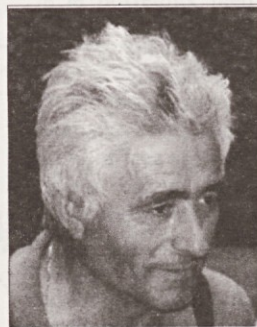
Uroš Erjavac,
predsednik MF ZLSD
Šentjur:

»Ne bi še mogel reči, koliko materiala smo porabili, koliko nas je gradnja stala, niti koliko denarja smo zbrali. Še nimamo narejenih izračunov. Zamišljam vseslovenskega tabora Mladega foruma nam

žal ni uspela, a so nam iz Ljubljane le poslali nekaj prostovoljcev. Razočaran sem nad šentjursko mladino, ki se je slabo odzvala. Povprečno je tukaj 14 dni delalo po 15 ljudi 12 ur dnevno. Brez domačinov, zlasti Žlendrovih, bi bilo težko. Še njihova najmanjša, Nina, je bila celih 14 dni z nami v hosti in je delala bolj zavzeto kot mnogi drugi.«

Miloš Bah, neformalni vodja zidarskih del:

»Res ne bi vedel, kdo so bili prostovoljci in koliko so delali. To vejo organizatorji. Zemeljska dela, tudi

ki naj bi jo naslednje leto dokončali z izolacijo, namestitvijo lesenih opažev, zasutjem in zasaditvijo dreva.«

Edi Peperko, vodja občinskega oddelka za družbene službe in namestnik župana Malovrha na otvoritvi:

»Partizanska bolnišnica Javoršica je bila namenjena predvsem ranjencem 14. divizije. Kdo in kako so jo gradili, se seveda ne ve, ve pa se, da je bila prvič naseljena 11. septembra 1944 in je bila aktivna do novembra tega leta. Njena označba je bila R 6, je bila pa prehodnega značaja. Še največ se o njej ve iz pripovedovanja oziroma ljudskega izročila: da jo je občasno oskrboval »doktor Crnogorac«, ki naj bi bil celo Rus, da je bilo v njej največ 13 ranjencev, dva pa naj bi tam tudi umrla. Bolnišnica ni bila nikoli odkrita, opustili pa naj bi jo izključno zato, ker jo je povsem naključno našel eden od domačinov.

Sem zelo vesel, da Mladi forum oživlja zamišljam prostovoljnega dela.«

F.K.

Samovolja v KS Slivnica

Že pred časom sem pismo z enako vsebino poslal »Šentjurčanu«, toda tam očitno ne marajo resnice, ali pa so na strani posameznikov, ki kršijo sprejeta pravila.

Svoje ugotovitve bom naštel kar po točkah.

1. Investicije v naši KS se izvajajo brez soglasja sveta KS, brez javnih razpisov in brez izbire med najmanj tremi ponudniki.

Naj navedem nekaj primerov:

- izvajalca 8 milijonov vrednih del na cesti Turno - Javorje je izbral osebno kar sam predsednik;

- enako se je zgodilo pri cestah Čret - Bukovje (več kot 5 milijonov) in Slivnica - Voduce ter šola - vrtec (4 milijone).

Vsa dela je izvajal isti izvajalec.

2. Predsednik je brez sklepa sveta KS prekanaliziral 1 milijon SIT na Turistično društvo, katerega predsednik je.

3. Svet KS je predsednika soglasno opozoril na vse nepravilnosti in zahteval, da mora za vsa dela pridobiti njegovo soglasje, pa tega že pri naslednji cesti v Jelcah ni upošteval. Svetu do sedaj niti poročila ni dal o porabi denarja zanj.

4. Svet KS je predsedniku prepovedal dela na avtobusni postaji, kar tudi ni upošteval.

5. Predsednik kar sam odloča o raznih sponzorstvih, pomoči društvom in krajanom.

6. Vse do danes še na svetu KS ni bilo sprejeto finančno poročilo za leto 2000, ker so mu bile predložene tri različne verzije.

7. Plan dela za leto 2001 še sploh ni bil obravnavan, kaj šele sprejet, predsednik pa je porabil že vsaj 70% vseh sredstev.

Posebej moram poudariti, da je svet KS predsednika sproti ostro opozarjala na vse te nepravilnosti, a se je predsednik izgovarjal na neizkušenost in nepoznavanje predpisov, potem pa je delal enako naprej. Tričlansko interno kontrolno komisijo sveta KS je stanje, kot sem ga opisal, tudi potrdila.

Menim, da za takšno stanje v KS Slivnica mora zvedeti javnost, zadnji čas pa je tudi, da ukrepa občinski organ, pristojen za varstvo zakonitosti lokalne samouprave.

Zoran Leskovšek, Slivnica

Anketa

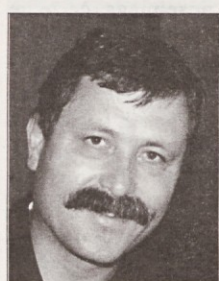
Šentjurski menedžerji na dopustu

Kako dopustujemo navadni smrtniki, je več ali manj znano; večina ostane lepo doma in ureja tisto, za kar jim med letom primanjkuje časa, tisti malenkost bolj »moderni« za kakšen teden skočijo v obmorsko gnečo ter si od dopustovanja nato še kak teden oddihujejo doma... Kako pa svoj dopust preživijo naši menedžerji? So lepo pustili svoje skrbi v službi, se prepustili počitniškim radostim, poležavanju na soncu, prijetni družbi, aktivni psihofizični rekreaciji..., ali pa svoje težave in delo nosijo s seboj po svetu? Kam so šli, kaj so počeli, ali znajo poskrbeti zase, ali pa so zasvojeni s svojim biznisom in so tudi na plaži, morda v sosedstvu z zagorelo seksi golo lepoto, vrteli številke svojega mobitela?

Ravnatelj OŠ

Ne vem, kakšen je njihov počitniški urnik, toda v ponedeljek, 14. avgusta ob 10. uri dopoldne, so telefoni v OŠ F. Malgaja, OŠ Hruševac in OŠ Dobje brneli v prazno. Ravnatelj Gradišnik, Gajšek in Krampelj dopustujejo. Pa kar skupaj s svojimi tajnicami? Čas za anketo med šolniki očitno ni bil prav izbran, treba bi bilo poklicati po 1. septembru. Po drugih šolah nisem več tečaril.

Jože Fidler, direktor Meje, 46 let, 80 zaposlenih:

Letos sem si privoščil 14 dni počitnic in sicer v avtokampu Lanterna pri Poreču in prvič sem počitnikoval v šotoru. Menim, da je 14 dni tisti minimum, ki človeku še omogoča pravo regeneracijo. Moram priznati, da sem bil s takšnim, kot se moderno

reče, sonaravnim dopustovanjem, zelo zadovoljen. Bila sva sicer sama z ženo, toda v neposredni okolici je kampilalo veliko znancev, ki so me tudi navdušili za šotor. Že ob 7. uri zjutraj smo bili na teniškem igrišču, dve uri, temu je sledila kavica, pa zajtrk, nato plavanje, ribarjenje, tarok. 14 dni takorekoč nisem zapustil kampa. Kamp je lepo urejen, vse je v njem, kar potrebuješ za pester oddih. Pa takšno dopustovanje niti ni tako poceni, kot bi se na prvi pogled zdelo.

Da, mobitel gre seveda z menoj, vsak dan smo se slišali s firmo in tudi urgentne zadeve sem urejal vmes. Takšni so pač posli.

Andreja Stopar, načelnica UE Šentjur, 39 let, 29 zaposlenih:

Jutri odhajam na dopust in me ne bo v službo do srede septembra. Ampak samo teoretično, ena od delavk ima zdravstvene težave in se bo morda zgodilo, da se bom vrnila prej. V začetku septembra bomo urejali informacijsko pisarno, pa bom verjetno tudi takrat v službi za dan ali dva. Če me bodo poklicali. Da, na dopust hodim z mobitelom, ampak nisem odvisna od njega. Za en teden grem s sinom in nečakinjama v Vrsar, v naš sindikalni bivač. Kaj bom počela? Delala bom tisto, za kar med letom nimam časa. Rada se ukvarjam z otroci in bom več ali manj ves dan tako ali drugače z njimi. Ne, na obali ne poležavam, je škoda časa, morda le toliko, da se osušim in ogrejem, sicer pa kolesarimo, se sprehajamo... V senci rada kaj preberem, največkrat vzamem s seboj kaj službenega, za kar si sicer ne vzamem časa, letos na

primer materiale o varstvu pri delu. Ne, ne pogrešam odraslih ljudi okrog sebe, čeprav mislim, da so nekdanja skupna sindikalna letovišča imela veliko prednosti pred današnjo dopustniško individualizacijo. Ko se vrnem z morja, si bom z mamo in otroci privoščila kakšen krajši izlet v gore in še kam.

Ivan Gračner, lastnik trgovine Bioprema, 49 let:

Zaenkrat še dopusta ni bilo in kot vse kaže, kaj posebnega tudi ne bo. Nisem eden tistih, ki bi lahko poležaval na obali ali v senci. Računam morda na eden ali dva vikenda, od petka zjutraj do nedelje zvečer, na dveh kolesih, z motorji, v družbi dveh ali treh motoristov, vozi tudi

žena, malo po Avstriji, Italiji, ali ob Jadranu tja do Dubrovnika. Vožnja z motorjem me pomirja in zadovoljuje, kakšne posebne potrebe po rekreaciji ob njej ne čutim. Pa tudi časa ni zanjo. 400 do 600 km dnevno, malo osvežitve s kopanjem, nekaj malega za pod zob - s polnim trebuhom se ne da potovati - zvečer pa kampiranje nekje na robu civilizacije. Vsako drugo leto gremo za kak teden v Belgijo, kjer s sorodniki prepotujemo bližnje in daljne kraje.

Ja, mobitel bo šel zraven, toda samo za dopustniške namene.

Jože Artnak, pomočnik generalnega direktorja Alpasa, 41 let, 690 zaposlenih:

Imel sem dvakrat po en teden dopusta. Bolj sem navdušen za krajše dopuste, se mi zdijo bolj sproščeni. Z družino sem bil na Pagu, v alpoškem apartmaju v Gajcu. Redno sem zjutraj pretekel 3 kilometre, kak kilometer manj kasneje čez dan preplaval, vse drugo pa je bilo odvisno od okoliščin

in vremena. Dva dni smo se potepali po otoku, sicer pa sem čez dan lenaril v senci, zvečer pa igral karte z družino. Poležavanje na obali ni zame, vedno se mora kaj dogajati. Tudi z družino v sosednjem apartmaju smo se lepo družabno uijeli.

Drugi teden smo bili pri tašči v Tržiču, dva dni smo ji pomagali urejati hišo, preostanek pa smo porabili za planinarjenje, izlet v Planico, obisk adrenalinskega parka v Podlublju... Bi rekel, da mi ta drugi dopust bolj odgovarja.

Da, mobitel imam s seboj, vendar ga nisem za službene namene uporabil niti enkrat.

Peter Jeršič, Prevozi in trgovina, 10 zaposlenih, 48 let:

Na dopust grem obvezno. Privatnik, ki si ne privoščiti dopusta, ni dober podjetnik. Dopustujem vedno v krogu družine, z ženo, sinom, zdaj pa tudi z zetom, hčerko in vnukom. Le to je zame pravi dopust. Letos smo bili konec julija 10 dni na Krku, v apartmaju. Kar veliko rad

poležavam na obali, preostanek dneva preživim na terasi, čitam, se pogovarjam..., proti večeru gremo na daljše sprehode, tudi na ogled sosednjih krajev. Posebej se z rekreacijo ne ukvarjam. Tudi ne pretiravam z jedačo in pijačo. Letos sem peljal s seboj zaboj laškega, pa sem ga pol prinesel nazaj. Da, mobitel imam s seboj, dvakrat dnevno se pogovarjam s svojimi v trgovini, pa ne zaradi urejanja poslovnih zadev. Kar tako me zanima, če je kaj novega. Ne, poslovne zadeve me na dopustu sploh ne vznemirjajo. K dopustu štejem še nekaj izletov ob koncu tedna, v toplice in podobo. Obvezno seveda z družino.

Zora Ketiš, ravnateljica VVZ, 47 let, 75 zaposlenih:

Že tretje leto sem dopust preživela na barki. Prej sem se bolj nagibala k planinam, zdaj pa me je prevzelo možno navdušenje, ki je že dalj časa zaprisežen jadralec. Šestčlanska posadka, trije odrasli in trije mladostniki, je na prijateljičini barki v 14 dneh prejadrala razdaljo od

Makarske do Vrsarja, obiskali smo Brač, Kornate, Dugi otok, številne obmorske kraje, prehodili kar nekaj otoških vrhov, pa seveda veliko plavali in sploh preživeli v pristnem stiku z naravo. Ne, nismo zapriseženi naturisti, toda golota vsaj polovice posadke druge polovice ni motila. Skoraj vsak dan sem začela z jutranjim plavanjem, nato je sledilo nekaj ur jadrnanja, pa zajtrk, kopanje..., vmes ali potem branje - letos sem imela s seboj Hesseja, Jančarja - debate, tudi filozofske, mladi so kartali itd. Res, bili so to polni in pestri dnevi, prave aktivne počitnice. Ne, do napetosti med nami ni prihajalo, preveč dobro se poznamo, saj prijateljujemo že četrto stoletje. Na samotnih obalah tisočeri otokov pa se zlahka najde veliko priložnosti, da si sam s seboj, tako da sem se vrnila z dopusta umirjena in obnovljena.

Štefan Strašek

Konjičan, ki osvaja tudi Šentjur

O njem sem slišal že veliko, od blizu pa sem ga prvič videl v petek, 10. avgusta, na »klopotečevanju«. Resen možakar, nagubanega in zagorelega obraza, zaradi katerega bi mu prisodil vsaj nekaj let več, kot jih v resnici ima (ima jih pa točno 60), nič posebnega bi pravzaprav rekel in če ne bi vedel, kdo je, mu pač ne bi prisodil, da je eden od »najtežjih« in najplivnejših Konjičanov. No, zdaj je pravzaprav na pol tudi Šentjurčan, kajti polovica njegovega vinograda na Krabergu leži na ozemlju šentjurske »države«.

Začetek klopotečevanja sem zamudil, zato ne vem, za kaj je v bistvu šlo, ali res za star običaj, za priložnostno slovesnost ob postavitvi in blagoslovitvi ogromnega klopotea na dvorišču Straškovega vinogradniško - vinarskega poslopja, ali pa

kajpada ni bil vol, ampak je bila, kot je navada, mlada telica) in Straškovim vinom. Vse seveda zastonj za vse goste, ki jih je bilo vsaj tristo. Mislim, da so gostje s svojo množičnostjo rahlo presenetili Straškovo gostinsko ekipo, ki je na začetku kar malo »zakuhala«. Kriv pa je bil tudi domala orkanski veter, ki je zoprnno vrtinčil prah z dovozne makadamske ceste (hudomušni znanec iz Konjic mi je napletel, da se je za »asfalterja« udvorljivo ponudil šentjurski župan Malovrh), kot za šalo »pospravil« šotorske senčnice, baldahine, klopotec pa vrtel s takšno hitrostjo, da le - ta sploh ni imel časa klopotati. S klopotanjem bodo na Krabergu očitno imeli še nekaj tehničnih težav, kajti zvok, ki je prihajal s skoraj 10 metrov visokega droga, ni in ni bil tisti pravi značilni klop, klop, klop, ki skrivnostno in neustavljivo vabi v gorco. Samo postavljanje klopotea je v tem vetru bil pravi podvig, kajti prav nič nemogočega ne bi bilo, da bi mogočni klopotec pod seboj pokopal katerega iz množice zijal, ki smo se brez potrebe gnetli okrog njega.

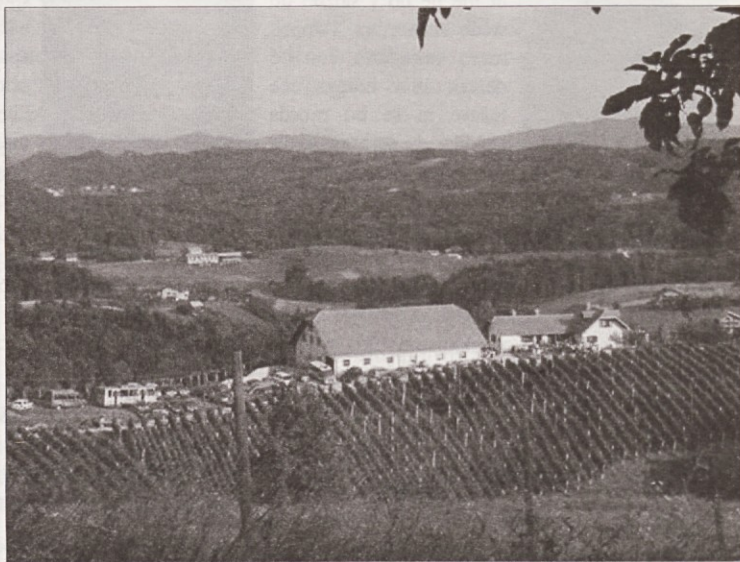
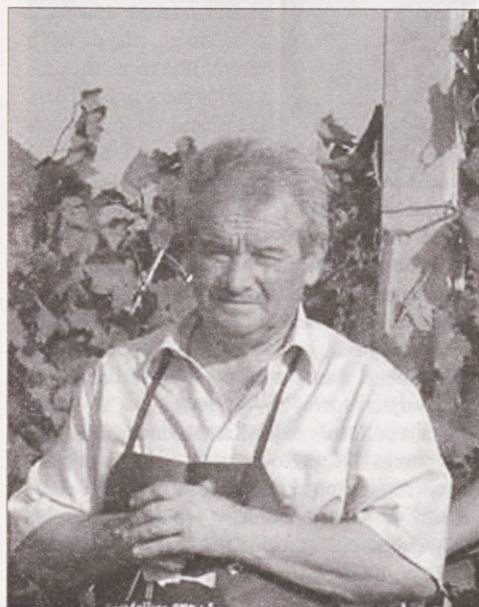
V kleti sem se komaj dokopal do Toneta Gošnika, univ. dipl. agr., ki je tehnolog in vodja tega vinogradniško - vinarskega obrata. Na hitro mi je povedal, da je Strašek teren na Krabergu kupil leta 1996, da ima zdaj tam 18 ha vinogradov, to je okrog 80 000 trsov, tudi že polne sode v kleti, svojo polnilnico... in tudi že prva mednarodna priznanja za svoje pridelke. Od letos so vključeni tudi v integrirano pridelavo grozdja in vina, kar pomeni, da uporabljajo le okolju prijazna zaščitna sredstva in to v količinah, ki so bistveno manjše (40%) od običajnih. Zadnji dve leti d e l a j o intenzivno na kvaliteti in na razpoznavnosti, na vrhunskih vinih, seveda tudi na ekonomiki, na mednarodnem sejmu v Ljubljani pa so

že dobili zlato medaljo za chardonay in srebrno za modri pinot. Vprašanjem, koliko vina pridelajo in kako jih Strašek plačuje, se je diplomatsko izognil. Če pa računamo, da hektar vinograda da od 5 do 10 tisoč litrov vina, potem tudi skupna količina ni več problem. Čeprav sva se pogovarjala med velikanskimi vinskimi rezervoarji in medtem ko je natakal liter za litrom za žejne goste zunaj, je moje pričakovanje, da mi bo dal poskusiti kaj posebnega, če že ne buteljko za domov, ostalo neizpolnjeno. Zunaj, pred »pečenim volom« sem si še uspel izboriti porcijo mesa - bilo je odlično - kozarca Straškovega vina pa ne, tako da ga še pohvaliti ne morem.

Sem se pa pogovarjal s Štefanovima sestrama in bratom ter zvedel, kako je iz kmečkega fanta iz Gaja pri Šmarju, ki ga je starejši brat nameraval zadržati doma, hm, ni čisto prava beseda, za hlapca, postal najmočnejši mesar v Sloveniji. Leta 1967 se je po štirih letih gastarbajterstva vrnil v Slovenijo, tako mimogrede in slučajno najel mesarijo v Konjicah, po dobrih treh desetletjih pa ima klavnico, več mesnic, renomirano firmo, poleg tega vinograda še veliko kmetijo pri Slovenski Bistrici, kjer redi od 100 do 150 govejih pitancev in zaposluje okrog 170 ljudi... In ko gospod Štefan postavlja klopotec, mu hvaležno stojijo ob strani cerkveni in posvetni oblastniki obeh sosednjih občin. Ni kaj, dober je.

F.K.

za Straškov promocijski udar. Slednje se je vsekakor zgodilo, kaj pa je bil pravi povod zanj, nisem uspel uganiti. Dejstvo je, da se je tistega petka znašel na Krabergu ves konjiški jet - set, od dekana Pajeka do najbolj znanega nekdanjega konjiškega župana Jančiča, vmes pa so bili menda vsi, ki v Konjicah kaj pomenijo. Vsi, ki so uspeli priti do mikrofona, so na moč hvalili gostitelja, pa ne vem, ali zares ali pa kar tako. Čas me je resnično krepko povozil, kajti le redke od mojih nekdanjih sokrajanov sem še uspel prepoznati. Nisem pa imel tovrstnih težav s šentjurskim polom pomembnežev. V množici so se prerivali župan Malovrh, podžupan Čokl, direktor zadruga Pušnik, Edi Kolar, občinski svetnik Zdolšek, kmetijski inšpektor Vrtačnik... ter še veliko domačinov iz Slatine in Ponikve, vsi odeti v zelene Straškove predpasnike. Čokl je imel okrog sebe zbrano četico svojih pevcev, ki so očitno imeli namen zapeti Strašku v čast enega ali dva svojih hitov, a jim namera ni uspela, kajti organizator jih je enostavno »povozil« s svojim programom. Ki pa ni bil nič posebnega. So pa svoj namen lahko uresničili nekoliko kasneje za omizjem, kjer so se podložili s pečenim volom (ki

Praznik KS Blagovna

Vsak sedmi krajan na praznovanju

Obisk na letošnjem krajevnem prazniku KS Blagovna je presenetil tudi organizatorje: v soboto, 18. avgusta, se je v gozdu ob spominski partizanski bolnici »Zima« kar trlo krajanov te KS. Na okroglo sem izračunal, da je bil tam kar vsak sedmi krajan, zato ni nič čudno, da je zmanjkalo miz in klopi, pa tudi porcije partizanskega golaža so bile nekoliko bolj pičle.

Vse kaže, da se je pričel intenzivnejši socialni razvoj te krajevne skupnosti, ki dolga leta ni in ni našel svoje prave identifikacije, zdaj pa očitno krajan pričenjajo živeti s svojim krajem in KS. Čeprav je partizanski spomenik bolnica Zima osrednja »osebnost« njihovega praznovanja, pa vendarle ni nič kazalo, da bi tudi bil njihov najmočnejši povezovalni faktor. Edi Peperko, kot zelo angažiran razlagatelj zgodovine tega objekta, je imel kljub temu veliko pozornih poslušalcev. V uradnem delu proslave sicer partizanskega ali revolucionarnega pomena Zime niso niti enkrat

omenili. Celo ŽPZ Skladatelj Ipavec, ki je bil letos glavni gost med nastopajočimi - na prostem, ob glasnem trušču z avtoceste, se je njihov nastop zreduciral bolj na fizično navzočnost, kar je lepo ubesedil v svojem nastopu najplodnejši pisatelj te KS (in šentjurske občine?) Jože Marjan Mastnak, rekoč, da zbora ne more ocenjevati po kvaliteti, je pa zagotovo lep - je »pozabil« svoj program zabeliti tudi s kakšno bolj borbeno, primerno za tisto okolje. Ali pa morda »Zima« sploh nima nič skupnega s krajevnim praznikom in jo popularizirajo samo

»mimo grede«, zaradi za prireditve primerne prijetnega prostora v tem koncu Šohte?

Sam program prireditve je bil običajen in povprečen, niti posebno atraktiven niti hudo zabaven. Predsednik sveta KS Gajšek se ni imel pohvaliti s kakšnimi posebno bleščečimi dosežki: začeli so graditi cesto v Zg. Lokarje, naredili nekaj vodovoda v Goričici, pričeli odvažati odpadke (kar je povzročilo med nekaterimi krajanj nekaj nejevolje), vzdrževali so ceste, dve njihovi gasilski enoti sta zmagali na občinskem tekmovanju, gasilci so praznovali 100 letnico in kupili avto - vse to se je v tistem trušču in brez ozvočenja še dalo vsaj v delčkih slišati. Kot tudi to, da se vse kulturno in družabno dogajanje na Blagovni vrti okrog šole in gasilcev. Kaj je leporečila predsednica ŽPZ Skladatelj Ipavec Judita, menda tudi v vlogi uradne povezovalke programa, pa ostaja skrivnost. Če bi sodil po njeni obrazni mimiki, je bila zelo dobra, ampak trušča nikakor ni preglasila. Tudi otroški nastop, ki vsako leto ovlaži oči vsaj njihovim mamicam, smo bolj gledali kot poslušali. Vse to pa nikakor ni motilo prijaznega vzdušja, ki se je očitno radodarno razlezlo po v gozdni senci razpršeni množici.

Predsednik Gajšek in podpredsednik Peperko sta podelila dve priznanji KS Blagovna, ki sta si jih letos prisluzila Vili Kolar, lastnik Vilkograda, in družina Rančigaj iz Nemčije (niso bili navzoči). Prvi zaradi svoje razumevalne drže do (finančnih) potreb blagovniških društev in za delovne prispevke pri izgradnji komunalne infrastrukture, drugi pa zaradi velikih podpor, ki jih nudijo gasilcem, šoli pa so med drugim podarili tudi rabljeni klavir.

Kot vsako leto, so tudi letos podelili knjižne nagrade najboljšim učencem. Med najmlajšimi sta to bili Larisa Sevšek iz Dol in Barbara Čakš iz Repnega, iz drugega razreda Vanja Gobec iz Dol, iz tretjega Blaž Trebovc iz Goričice, iz četrtega pa Rok Preložnik iz Lokarj.

Posebnost blagovniškega praznika je njihov pohod rahlo tekmovalnega značaja, od šole do Šohte. Letos se je prijavilo rekordnih 30 ekip, sestavljenih iz vseh kategorij prebivalcev. Če organizatorjem podobnega ponkovskega pohoda lahko očitam, da radi pogledajo pri domačih ekipah malo skozi prste, so blagovniški sodniki bolj dosledni, pa se je tako tudi letos zgodilo (lani je tretje mesto osvojila ekipa Šentjurskih novic), da se je med prvimi tremi (družina Košec, skupina šolarjev) znašla na drugi stopnički tudi »moja« ekipa, kombinirana z Branko in Jožetom Artnak.

F.K.

Pokaži, kaj znaš že devetindvajsetič

Ta dobjanska prireditev je zelo trdoživa; nit čas niti julijska vročina ji ne škodita. V nedeljo, 29. julija, v peklensko vročem popoldnevu, ko je temperatura tudi v senci šla preko trideset stopinj, na dobjanskem trgu pred gasilskim domom pa je bilo gotovo še 10 stopinj več, se je tudi letos zbrala za šentjurske razmere res prava množica oboževalcev te dobjanske prireditve. Ni jih sicer bilo toliko kot pred dvajsetimi leti, še vedno pa okrog 500.

Predvsem zaradi vročine, no, pa tudi zaradi same prireditve, ki se običajno vleče tri do štiri ure, nastopi upajočih bodočih zvezd naše glasbene scene pa niti niso pretresljivo zabavni (mlajši člani uredništva so celo z »gnusom« zavrnil misel, da bi se kakor koli inštalirali na tem dobjanskem forumu), sem se na prizorišču

Pokaži kaj znaš

pojavi se malo pred 20. uro zvečer, ko je bila na sporedu le še veselica. Župan Salobir, na

katerega se malo mulim, ker odkrito paktira s konkurenčnim Šentjuranom, me je koj opazil, prijazno pozdravil, celo povabil na pijačo (a tega povabila hote ali nehote nisva uspela realizirati), gospa Jožica Salobir pa mi je prijazno postregla z rezultati tekmovanja, poleg tega sem dobil še blokca za pivo in čevapčiče (ki pa sta prav tako ostala nedotaknjena).

Pa najprej rezultati: prvo mesto sta si razdelila domači dobjanski ansambel Veseljaki in slivniški Unikat, oba že kar renomirani glasbeni skupini. Pobrala sta prav vse možne točke, tako pri strokovni žiriji kot pri publiku. Ni kaj, domači, pa še najboljši! Med množico nastopajočih, prišli so od daleč in blizu (bilo jih je okrog 70), so se dobro odrezali še duo Križnik z Grobelnega (delitev

Tavžentrože

tretjega mesta), Mladi Kozjanci s Prevorja so bili šesti, mesto ali dve za njimi pa so osvojili Taužentrože s Kalobja, kmalu za njimi pa se je lestvici »nesmrtnih« pojavil ansambel Jurij iz Šentjurga.

Do tu vse lepo in prav, moje težave so se začele, ko sem poskušal najti nekaj domačinov, zlasti mlajših, ki naj bi povedali, kako so zadovoljni z letošnjo prireditvijo: nikjer

znanega obraza. Razumljivo, saj mladih Dobjanov sploh ne poznam. Trikrat sem poskusil kar na slepo, pri mladih gospodičnah, recimo takšnih iz zadnjih letnikov osnovne šole. Dvakrat sem dobil vljuden odgovor, da so iz Velenja oziroma Dobrne, enkrat pa odrezavi odgovor »Kaj vas pa briga, od kod smo«. Torej nič več po domače, neposredno. Dobjanska prireditev se je očitno zelo »modernizirala« in »internacionalizirala«.

Ena od naslednjih »žrtev« me je opogumila: »So, seveda so tu Dobjani. Tamle vidim enega, župana.« Županova sodba me seveda ni zanimala, ker mi je bilo vnaprej jasno, kaj bo povedal.

Po daljšem zbiranju poguma za naslednji poskus me je rešil znan obraz, ki mi je pomignil, da naj prisedem k mizi. Gospod Plemenitaš iz Dobja me je najprej obvezno peljal k šanku, po hladnem piru, kar je bilo zelo

v redu, pa mi izjave ni mogel dati, ker je ravnokar prišel direktno s travnika. »Gledam, gledam, ampak ga ni, ki bi ti ga predlagal za izjavo. Sicer pa bodo Dobjani začeli šele zdaj počasi prihajati.«

Saša iz Trnega mi je končno našla sogovornike. Ampak tudi oni niso bili iz Dobja, temveč s Kalobja, pravzaprav iz Krajnega dola. Kladnikovi fantje, ki so jedro ansambla Taužentrože, lepo uniformirani v sončno sijoče srajce, so bili kar zgovorni. Andrej Kladnik: »Ja, super je bilo, ni kaj. To je krasna priložnost, da se srečamo kolegi in znanci, muzikanti. Bi rekel, da je ravno to, srečanje z vrstniki, tisto najboljše. Kvaliteta prireditve? Za mlade je bilo kar v redu. Tistih »fušerjev« letos sploh ni bilo. Ocenjevanje, tako strokovne žirije in publike je bilo korektno in tu ni kaj reči. Morda le to, da so v žiriji tudi mentorji oziroma strokovni vodje nastopajočih ansamblov, kar le ni najboljše. Pa nič ne »šimfam« ocenevanje Bena Pečarja, le kar tako načelno se mi ne zdi prav. Meni so bili sicer najbolj všeč Mladi Kozjanci s Prevorja, toda Unikat si je zmago prav gotovo zaslužil.«

F.K.

Miran Gaberšek in Matjaž Zupanc sta se srečno vrnila v Šentjur

Preživela divjino Aljaske

Miran in Matjaž sta se 14. avgusta srečno vrnila z enomesečnega kolesarjenja po divjinah Aljaske. Premagala sta okrog 3000 kilometrov poti, srečala medvede, se spopadala s slabim vremenom in okvaro kolesa, videla redek nebesni pojav... In spoznala, da je doma vendarle najlepše.

V prejšnji številki ŠN smo šentjurska avanturista »pospremili« v Dawson city v Kanadi. Težave z vremenom je zamenjala okvara Matjaževega kolesa. »Imel sem preslab okvir in neenakomerno porazdelitev prtljage. Špice so se lomile kot za stavo. Prvi serviser je slabo opravil delo, tako da so se težave nadaljevale. Špice sva potem menjavala kar sama. Na koncu sva bila že tako uigrana, da sva okvare odpravila v 15 minutah«, je na dvorišču domačega Akvonija pred dnevi pripovedoval Matjaž Zupanc.

Fanta sta v povprečju na dan prevozila 130 km. Vstajala sta nekaj po sedmi uri, z vožnjo pa pričela ob devetih, ko je bilo še izredno mrzlo. Velika ovira je bilo tudi deževje, ki ju je spremljalo večji del njune poti, na srečo pa to ni vplivalo na njuno zdravje. Zelo moteči so bili ogromni komarji, katerih nista pričakovala. Izredno prijazni domačini so jih nanje še pravočasno opozorili, tako da sta si kupila posebne maske.

Največ strahu pa so jima v kosti nagnali medvedi. Matjaž pripoveduje: »Na Aljaski ni nič posebnega, če te raztrga medved. Zato se nihče kaj dosti ne sekira. Na začetku te na nevarnost opozorijo, potem pa je vse največ odvisno od sreče. Ob najinem potovanju sva slišala o kar

nekaj napadih kosmatincev. Ob kolesarjenju po kanadski pokrajini Yukon sva ob cesti opazila dva medvedja mladiča, kar je bil znak, da je v bližini tudi mati medvedka. Seveda sva pritisnila na pedala, kolikor se je le dalo.«

Poleg nevarnosti pa sta doživela tudi veliko lepih trenutkov. S še dvema popotnikoma, ki sta jih srečala v Whitehousu, so za dva dni najeli avtomobil

»strehe« nad glavo. Močan veter je namreč izruval šotor, katerega pa sta na srečo imela zavezanega ob drevo. Toda to še ni bilo vse! Na nebu sta namreč zagledala številne zelene luči in ugotovila, da sta imela priložnost videti zelo redek pojav, ki ga domačini imenujejo »Northern lights«, mi pa ga poznamo pod imenom severni sij. Pojav je nekajkrat v letu mogoče videti le na Aljaski in v Sibiriji.

Vsak od fantov je za enomesečno avanturo porabil okrog 900 slovenskih tisočakov. Ni jima žal, čeprav... »Pot je bila zahtevnejša od pričakovanj. Predvsem nisva vedela, da bo toliko dolgih vzponov in dežja, ki te predvsem psihično uniči. Je pa to bila velika izkušnja, ki ti da popolnoma drugačen pogled na svet. Ceniti znaš vsak dan, ki ga preživiš. Vidiš, kako nam v bistvu v »normalnem« svetu gre dobro«, je zaključil Zupanc.

Bosta morda kaj podobnega še ponovila? Pogumni Šentjurčan odgovarja: »Trenutno še ne razmišljava o tem, bova pa brez dvoma še izvedla kakšno podobno avanturo, vendar se v tako nevarnost skoraj ne da več spustiti.«

L.H.

Pogumna šentjurska avanturista

in se odpeljali na ogled Inuvika, najbolj severne točke Kanade. Zapomnila pa si bosta tudi noč ob nekem jezeru v nacionalnem parku Kluane. Ko sta odhajala k počitku, je bilo nebo popolnoma jasno, sredi noči pa sta se zbudila brez

METALKO

ALUMINIJASTA KRITINA

EMIL BUČAR

Prožinska vas 57,
3220 Štore

Tel. in fax: 03/ 57 71 495,
GSM: 041 62 23 85

30 let
garancije!
PRI STROKOVNI IZVEDBI
NAŠE MONTAŽNE SKUPINE

Obiščite nas na MOS-u 2001 v Celju od 14. do 23.9.2001,
kjer bomo razstavljali strešno kritino **METALKO LUX**
skupaj s kompletno pripadajočo krovsko kleparsko opremo.

Najdete nas v hali J.

**ELBA TRGOVINA
STORITVE** d.o.o.

Ljubljanska cesta 26, 3230 Šentjur, tel. in fax: 03 57 41 151

**NA MEDNARODNEM
OBRTNEM SEJMU V CELJU**
od 14. do 23. septembra 2001
v hali C1

**NE ZAMUDITE UGODNIH
SEJEMSKIH POPUSTOV!**
7 %

- OGREVANJE
- VODOVOD
- ELEKTROMATERIAL
- ELEKTROINSTALACIJE
- KLIMATSKE NAPRAVE
- HLAJENJE

Slike so simbolične.

**KREDITNO
ODPLAČEVANJE**

od
T+0,0%
dalje

PRODAJA ZLATEGA NAKITA

IZDELAVA ZLATEGA NAKITA PO
ŽELJI STRANKE Z VGRAJENIMI
DRAGIMI ALI POLDRAGIMI
KAMNI

KRSTNA IN
OBHAJILNA
DARILA

PRODAJA
ROČNIH
UR IN BUDILK

EKSPRES IZDELAVA POROČNIH PRSTANOV

PRODAJA JAPONSKIH IN
KITAJSIH BISEROV

VELIKA IZBIRA
BELEGA ZLATA

ZLATARSTVO
Milan Gajšek s.p.

V TRŽNO PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU
Drofenikova 16, tel.: 03/ 749 20 30

foto LANGUS TONČKA,
s.p.

Drofenikova 16, 3230 ŠENTJUR
Tel.: 03/749-19-60, 041/693-388

**15%
POPUSTA**
na fotografije
za dijaške
in študentske
dokumente
od 1.8. do 30.9.2001

**Fotoaparati
CANON**
že od
10.300,-

**Velika izbira
VODOTESNIH
DALJNOGLEDOV
za lovce!**

DELOVNI ČAS: 8 - 18, sobota: 8-12

Kozmetični salon
"BARBARA"
Tržnica Šentjur
tel.: 063/740-330

NOVO

**Nega telesa s preparati
ELLA BACHE, PARIS**

Poletno sonce je izsušilo kožo na obrazu
tako, da je videti pusta in postarana.
Poleg redne dnevne nege si koža
zasluži posebno osvežilno nego
z novimi preparati **ELLA BACHE**.

Vsebujejo pomirjevalne,
regenerativne snovi in
kolagenska vlakna, ki koži:

- nadomestijo izgubljeno vlago
- izboljšajo prožnost in napetost
- vsebovani kolagen pa
preprečuje nastanek gub

Barbara Lavre

Z žeganja konj v Slivnici

Praznik konj, konjarjev in konjenikov

Da žeganje konj ni kar tako, je pokazala prva avgustovska nedelja: v Gorici se je za kulturnim domom poleg lastnikov 64 konj iz bližnje in daljne okolice zbralo vsaj dvesto do tristo krajanov, ki so s hvaležnim zanimanjem prisostvovali temu konjeniški prazniku. Kulturni program (Vesele kmetice iz Slivnice in Štefanski fantje), slavnostni nagovori župana, predstavnika KS Zidanskega, predsednika konjerejcev Žureja, tudi župnika Šramla, ki je bil poleg konj osrednja znamenitost žeganja, in ne nazadnje tudi naštevane številnih sponzorjev (menda jih je bilo preko 30), med njimi na prvih mestih župnik Šramel in občina Šentjur, so dogodku dali značaj pomembne javne prireditve.

Nekaj takega, kot je šentjurski občinski praznik.

Žeganje je bilo napovedano za 14. uro, kar je ob letošnjem vročinskem valu pomenilo pravo grožnjo živalim in ljudem. Toda višje sile so ukrepale pravočasno in slabo uro pred pričetkom je oblačna koprena zelo uspešno zadušila žgoče sonce in popravila napako organizatorjev.

Od govorcev je šablono prestopil le župnik Šramel. Ali veste, za kaj se najčestje uporablja konj? Kot žalitev! Seveda neupravičeno. Tako je začel. Sam obred blagoslovitve je obsegal molitev in razdelitev slanih koščkov kruha ter priložnostnih spominkov. Nič spektakularnega, pa tudi nič posebno obredno svečanega. V desetih minutah je bilo vsega konec. Nato so gostje odšli na zaslužno malico v avlo gasilskega doma, konjereji pa so bodisi za pripravljenimi omizji, ali pa kar pri svojih živalih, če so le te bile nemirne, použili pripadajoči jim konjski »partizanski« golaž. Na veselico nisem čakal.

Kaj konji in žeganje konj pomenita nekaterim znanim šentjurskim konjerejcem?

Franc Polanec iz Visoč je s traktorjem pripeljal svoj ponos, 900 kg težkega in 10 let starega noriškega plemenskega

žrebca: »Rad pridem vsako leto. Tudi na Planini sem bil na žeganju, škoditi ne more. Lepo je, da se konjereji malo dobimo.«

Gobec Terezija iz Hruševca je pripeljala 9 letno kobilo Mojco: »Ne, nisem je pripeljala, tista punčka jo je prijezdila sem. Kaj mi pomeni žeganje? Druženje, običaj.

Ko sem poskušal izvrtati iz nje, če da kaj na blagoslovitev samo, če verjame v božjo pomoč, torej če je tudi verna, se je

iznenada pojavil med nama neznan jezni gospod, ki se je zelo razburil, ker sprašujem take stvari: »To je nezakonito, to je nesramno vprašanje! Seveda smo vsi verni, saj smo Slovenci...«. Gospa Terezija je le skomignila z rameni in rekla,

da njegovega mnenja ne bo komentirala. Kot tudi nekoliko neugodne popoldanske ure ne.

Gajšek Branko iz Vrbnega je svoji dve kobili vpregel v »kolnico«. Bili sta mokri od znoja, pa ju je skrbno osušil: »Uro in dvajset minut smo potrebovali za pot iz Vrbnega. Ja, res je

bilo malo vroče, ampak tale znoj ni nič strašnega, včasih so bile kobile čisto penaste. O, da, tudi delamo s konji, toda bolj gre za veselje.

Žeganje mi pomeni tradicijo, staro šego, da tudi na blagoslov in na božjo pomoč nekaj dam. Da se konjereji dobimo, podebatiramo, se družimo..., to je to.

Stanko Lesjak iz Gorice, žrebčar in društveni starešina, je eden od največjih najplivnejših konjerejcev v občini: Tu imam dve kobili, čuvata mi jih soseda Hrastnik in Gajšek, ker imam sam še nekaj drugih zadolžitev, doma pa še 6 kobil, 6 žrebcev in plemenskega žrebca. Za meso jih redim. Ja, ni lahko, ko se odločiš, da gre žival pod nož, toda tako je in treba se je vsega navaditi. Je veselje, je, toda tudi za denar gre. Blagoslovitev? Vesel sem, da pridemo konjereji skupaj, pa tudi na sam blagoslov nekaj dam.«

Markošek Sebastijan iz Konjeniškega kluba Proseniško: »Šest konjenikov iz našega kluba nas je tu, uro in pol pa smo jezdili do sem. Žeganje konj je priložnost, da gremo malo ven z določenim ciljem, da se pokažemo. Ja, tudi v blagoslov nekaj malega verjamem.«

Gajšek Drago in Marija iz Vrbnega sta se pripeljala z dvema kobilama in ličnim vozom: »Nekaj manj kot uro in pol je iz Vrbnega. Ne, vročina ni tako moteča, bolj morda insekti, toda danes niso tako nadležni. Sicer pa so kobile na paši in so tega vajene. Konje redim za meso, za žrebeta, toda še bolj zaradi veselja do teh živali. Okoli 500 SIT ta kilogram žive teže dobim. Žeganje mi pomeni lep običaj, priložnost za druženje, za debatiranje o naši večni skupni temi.»

F.K.

V Montparisu celo zgoraj brez

Za popestritev poletja na Planini - od klumpanja v začetku julija se ni nič dogajalo - je poskrbelo gostišče Montparis z državnim tekmovanjem v pitju piva ter izborom naj seksi obiskovalke. Na "kraj zločina" je prišla predvsem mladina, vključno z večnim mladeničem Vajdecem, z izjemo vročekrvne pred časom ovdovalke Ljubljankanke, ki na bi bila tam za vsak primer, če se domače frajle ne bi smele ali upale pojaviti na prizorišču. Kasneje se je izkazalo, da je bila ta bojazen odveč.

Simpatični voditelj se je takoj vživel med mladež in hitro razširil program še na izbor naj plesnega para in naj seksi obiskovalca. Prijave za vse kategorije so se kar vrstile, le za naj seksi obiskovalca se je prijavil le nesojeni planinski poslanec PUPI.

V hitrostnem pitju piva je po hudem boju rešil pijansko čast Planinčanov CB, potem ko je premagal nekega Pohorca. V tekmovanju za naj seksi obiskovalko je zmagala Maja Gračner (Prapretno), ki je edina šla do zgoraj brez in zaslužno odnesla zlati prstan. Najbolj jo je ogrozila gospa iz Ljubljane, ki je na plesišču pristala v modrčku in spodnjih hlačkah. Pred 40 leti in z 40 kg manj bi verjetno tudi zmagala, tokrat pa si je prislužila le posebno nagrado Gostišča Montparis. V kategoriji naj seksi obiskovalce je na koncu zmagal PUPI - ker je bil brez konkurence. Medtem, ko se je pred planinskimi mladenkami šopiril z osvojenim naslovom, pa je njegova žena zmagala s prijateljem v kategoriji naj plesni par in si z njim prislužila vikend paket v apartmajih gostišča Montparis. Če in kako bosta svoje darilo materializirala, pa bo prihodnjič moorda poročala Pepca.

CK

Šentjursko poletje 2001

Pool party ali bazenjenje po naše

Zgodilo se je v tistem vročem sobotnem popoldnevu, ko so bili pogoji idealni za dan v ali ob vodi, in to nikjer drugje kot na šentjurskem bazenu. To ni bil navaden dan! Obetala se je super zabava in res je bilo tako.

Bazenjenje, ki je slavilo že tretji rojstni dan, se je med domačo mladežjo kar dobro prijelo, saj obiskovalcev (če odštejemo tiste, ki so imeli pomembnejše opravke), ni manjkalo. Vstop je bil prost, dan čudovit, torej ni bilo ovir za odlično zabavo.

Prvi vrhunec dneva se je začel okoli pete ure, ko so bile na sporedu igre, ki sta jih tokrat zrežirali Eva Kovač in Tanja Plahuta. Pet tekmovalnih ekip pa je komaj čakalo, da se pomerijo med seboj. Vsi skupaj so poskrbeli, da s(m)o se tisti ob robu prizorišča dogajanja nasmejali njihovemu trudu, da bi si priigrali čim boljši rezultat. Šli so se petelinje boje,

Kakorkoli že, tekmovalci so dali vse od sebe,

ŠKMŠ se za pomoč pri organizaciji Bazenjenja zahvaljuje: Občini Šentjur, Gostišču Bohorč, Piceriji Macarena, Viliju Romihu, Piceriji Kamra, Davidu Koželju in Šentjurskim novicam.

iskali izgubljeni zaklad v obliki kovancev na dnu bazena, z usti lovili plavajoča jabolka, tekmovali v vodni štafeti, predstavili svoje pevske sposobnosti v igri karaoke in se na koncu celo preizkusili v hitrostnem nažiranju kremšnit, ki so po tem dogodku v očeh nekaterih prisotnih izgubile podobo oboževane sladice!

kolikor so jim moči pač dopuščale. Najbolj se je izkazala ekipa *Weltrekorderji*, ki so obranili lansko zmago. Boštjan Vareško, Matjaž Mravljak, Dušan Sebič in Aleš Slemenšek so zmagali z veliko prednostjo. Drugo mesto sta si razdelili ekipi kulturnega društva *Žurdov* iz Vodruža (David Zupanc, Jernej in Klemen Podgoršek, Simon Spreitzer ter trener Marko Tuhtar) in kombinirana ekipa organizatorja s pomenljivim imenom ? (Sergej Brilej, Matevž Koleča, Aco Mavrič in Matija Jazbec).

Seveda se niso borili zastonj, kajti najboljši so prejeli zaslužene nagrade, in sicer majčke ŠKMŠ, pice, naročnino na ŠN. Ko so bile igre končane, so si izmučeni borci privoščili malo počitka, tisti najbolj vztrajni pa so se šli dalje, in sicer vodno aerobiko, ki je bila vrhunec št. dve in novost letošnjega bazenjenja. Vsekakor je popestrila dogajanje v vodi, od koder so se udeleženci vrnili nasmejanih obrazov.

Zabava pa se je šele dobro pričela. Večina prisotnih se je po divjanju v bazenu ali nastavljanju ob njem, podala za šank na osvežitev požirnih kanalov, hkrati pa je to tudi scena, kjer se vedno najdejo prijatelji, (ne)znanci, Šentjurčani in še kdo, pač ljudje za druženje in veseljačenje.

Vse je že bilo v znamenju tretjega vrhunca, sedaj že večera. To je bila glasbena skupina Senza, ki je v našem mestecu stara znanka že iz nedavnega brucovanja. Ob zvokih prijetne glasbe se je spet dalo sprostiti odvečno energijo in seveda vedno, ko se imaš lepo, čas prehitro teče in ljudje naenkrat poniknejo (ne)znano kam... In tretjega bazenjenja je bilo konec, spomin nanj pa je še vedno živ!

M. K.

Teden pod Karavankami s pogledom na Triglav

Planinski tabor v Dovju pri Mojstrani

»Letos imate pa najlepši taborni prostor doslej,« je bila pogosta izjava obiskovalcev našega tabora v Dovju. Mi smo se samo zadovoljno muzali in dodali: »Vsako jutro nas Triglav pričaka na jasni nebesni podlagi, brez enega oblaka, in tako ostane cel dan. Človek ob sedmih zjutraj ob takem pogledu še s telovadbo nima problemov.«

Silvija, Maja, Katja, Polonca, Karmen, Barbara, Katka, Matjaž, Nejc in Metod so bili letošnja slivniška zasedba osme izmene planinskega tabora v Dovju, ki je trajala od 11. do 18. avgusta. Pridružili so se jim še planinci z Ljubnega ter iz Luč in Celja. Tabor je vodil Matej Planko, pomagali pa smo mu še vodniki Vinko Tomše, Matic Iskra, Nina Gradič ter s slivniške šole Danica Romih kot mentorica.

V tednu dni so planinci opravili tri daljše ture. Na Jerebikovec, najvišji vrh planote Mežaklje, so se povzpeli že drugi dan. Da so si zaslužili krasen razgled na Julijce, del Karavank in Kamniško-Savinjskih Alp, so morali kar močno gristi kolena. V torek so se razdelili v dve skupini, zmogljivejši so se povzpeli na Malo Mojstrovko in imeli na vrhu razgled na tiste iz druge skupine, ki so se podali na Sleme, planino, od koder je najlepši pogled na goro Jalovec. Čeprav so nekaj časa načrtovali tudi dvodnevno turo na Triglav, so se temu planu zaradi snežnih zaplat na poti morali odpovedati – pa saj je tudi tura na Planino Dovška Rožca in z nje na Dovško babo postregla

z lepotami, če ne drugo, vsaj z imenom planine in hriba.

V planinah pomeni tudi orientacija ključ do

spoznali pri plezanju po naravni steni, kamor sta jih uvedla Matej in Peter.

Mladim planincem ni nikoli zmanjkalo energije za odbojko, druge igre z žogo, pisanje dnevnika, urejanje herbarija, ustvarjanje iz fimo mase, risanje. To hitro obnavljanje baterij sta gotovo zakrivila tudi kuharici Vida in Andreja, ki sta kuhali res okusno in v zadostnih količinah, kar je za nenasitne pubertetnike še kako pomembno.

Da so si v sredo »zaslužili« že tradicionalno kopanje, so mladi planinci dopoldne obiskali slap Peričnik, ki jih je dodobra oprhal še pred »bazenjenjem«. Kljub temu so bili navdušeni in škoda, da si v petek niso mogli ogledati Martuljskih slapov. To jim je preprečilo bliskanje in grmenje, za katerega so že pol ure kasneje videli, da je bil le lažni alarm. Še sreča, da se ga niso ustrašili »mladi Kekci«, ker bi tako Kekčeva dežela šla po gobe. Pa se starejši tudi niso pritoževali nad pohajanjem po Kranjski Gori, saj so si lahko nabavili material za večerno slavlje.

varnega koraka, v vsakem vremenu, podnevi in ponoči, zato so mladi planinci v ponedeljek poslušali kratko orientacijsko predavanje, nato pa svoje orientacijsko znanje uporabili pri iskanju skritega zaklada. Matic jim je ta dan pokazal tudi nekaj osnovnih vozlov in uporabo nekaterih so

Ja, ja, v petek zvečer je bil vrhunec tabora, pred matičarjem Tomšetom in župnikom Iskro so si obljubili zvestobo štirje pari. Obred je bil izpeljan do potankosti: priče, prstani, darila, podpis v matično knjigo, na poročne liste, posipanje z rižem, metanje šopka, celo nazdravljanje s šampanjcem (kako kislo so se držali »ta mali«, ker so mislili, da je pravi). Še »muzikant« ni manjkal. Sašo je s svojimi že tradicionalnimi Pasjimi dnevi ali Pafom pri kresu napravil kar malo nostalgичno razpoloženje, najbrž so ga občutili tisti, ki so bili na taboru že petič, mogoče

zadnjič. In glej, to se je prikradlo tudi med nekatere vodnike in obiskovalce, ki so bili še ne dolgo nazaj sami udeleženci, tokrat pa je bila njihova vloga, da so drugim »solili pamet«. Ob kresu so mladi planinci končno odkrili tudi svoje skrivne prijatelje, ki so jih čez teden neopazno razveseljevali z drobnimi pozornostmi.

Vendar je bila noč še dolga. Mladim planincem ponočnjakom je dolgo v noč uspelo slediti le nekaterim iz vodstva. Vsaj nekaterim, da smo bili ostali varni pred zanesenimi »mazači z zobno pasto«. Da bi razmišljali o prihranku energije za

zadnji »pospravljalni« dan, še pomislili niso, ker: »Tiste šotore bomo že pospravili, spali bomo pa tako v avtobusu in doma.« Še dobro, da se je začelo kuhati slabo vreme, sicer bi se bilo od Dovjega kar težko posloviti, in tudi zato nam je bilo malo lažje, ker smo si obljubili (in to obljubo bomo držali), da letos res naredimo zaključek tabora, na katerem bomo pregledali slike, prelistali taborsko glasilo in se, kaj bi dvomili, spet lepo imeli.

Nina Gradič

ŠKMŠ peš v Novo mesto

Piše se 30. julij 2001. leta po Ničli in pravkar poskušam ustvariti nek spodoben kontakt z mojimi nogami, ki so v preteklih dneh preživele marsikaj. Ni odziva. Niti hladna voda, masaža in kilometrske obljube, da tega ne bom več počel, niso doživele odziva. Nato pa zverinski krik najnižjih človeških okončin. Častna cicibanska. Krik je bil tako presunljiv, da sem spačil obraz in pustil solzi bolečin prosto pot skozi očne kanale. Pa saj nogam ni za zameriti. Noge pač niso navajene, da gredo vsak dan v Novo mesto.

«Začelo se je dva dni prej ob 4. uri zjutraj. Na mestnem trgu se je zbrala množica pohodnikov in nekaj malega novinarjev, ki so se prišli na lastne oči prepričati, da to vse

kritičen. Čeprav moram priznati, da je tudi najbolj razgiban. Najprej nas je po fotografiranju ob največji nuklearni ob Savi budno spremljalo vozilo, napolnjeno z varnostniki, ki so verjetno v nas prepoznali protiglobaliste ali pa vsaj avstrijske romarje proti nuklearni energiji. Vsekakor je bil njihov sum glede na naše stanje (razdraženi pohodniki s transparentom) povsem utemeljen, zato jim ne gre zameriti. Ko smo z divjim tempom dokazali, da naš cilj ni oskrnitev nuklearke, so se varnostniki odstranili in šli čakati novo žrtev. Po najdaljši ravnini v zgodovini naših pohodov nas je pot pripeljala do

Nočne ure so prinesle dež, kar je botrovalo kasnejši uri odhoda. Trasa tretjega dne je potekala po obronkih Gorjancev do Novega mesta, ko se je vsebina pogovorov minimalizirala na naslednje stavke: »Kulk je še do konca?«, »A je za unim hribom že Noumejst?«, »Jz mam že vsega pun k... (kufer, da ne pomote), jz čem domou.«, itd. Tretji dan je že po izkušnjah predvsem test za psihološko pripravljenost, čeprav so tudi novinci letos priznali, da jim je obcestna tabla, ki označuje prihod v centralo Dolenjske, vlila novih moči in poplačala vse muke cestnohodne akcije. Ko smo napolnili želodce s pristno dolenjsko hrano (pizze in cviček), nas je bil vesel samo še vlak, vsi drugi mimoidoči in potniki pa so v nas videli smrdečo nadlogo, ki je skoraj izpraznila cel vagon in pomorila vse bacile od Dolenjske do Štajerske.

Pa kaj. Dosegli smo, kar smo želeli. Po Sevnici, Mariboru, Ljubljani, Sv. Juriju ob Ščavnici je tako padla še peta trofeja in komaj čakamo naslednji pohod, ki nas bo popeljal v osrčje Koroške (ha, a je že kdo bil peš v Radljah ob Dravi...). Število pohodnikov vsako leto raste, zato... Si upate?

Sandi Potočnik

Pohodniki so bili prvi dan še veselo nasmejani...

skupaj le ni osemindvajseto-julijška šala. Po obveznem krstu novopečenih pohodnikov se je naša cestohodna sekcija podala na pot. Prvi dan pohoda je bil zelo razgiban, saj smo osvojili kar 3 gorske cilje (Kalobje, Planina in Bohor). Začetek pohoda je že po izkušnjah najlažji in brez problemov. Pravzaprav smo ugotovili, da lahko preko reakcij ljudi najlažje ugotoviš, v kateri fazi fizične in psihične utrujenosti si. Omenjene gorske (no, ja) cilje smo doživeli brez večjih pretresov in zelo hitro smo dosegli prvi cilj pohoda, Senovo. Nogometno igrišče, ki smo ga uporabili za montažo šotorov, je postalo v večernih in nočnih urah pravi center dogajanja. Nekateri so pasli ovce (!) na njem, drugi so iskali prostor za gledanje zvezd (!) iz avtomobilov, tretji pa so nas samo nemo opazovali izza ovinka in čakali, kdaj bo naša civilizacija skočila iz šotorov in kot zombiji napadla Senovčane.

Pa jih nismo. Jutro naslednjega dne nam je poleg rose ponudilo še prve poškodbe, tako, da je bil ta čas po mojem mnenju najbolj

gostoljubnih Brežic, kjer nam je Društvo brežiških študentov pripravilo navdušujoč sprejem in so nas pogostili z vsem mogočim, kar paše na piknik. Marsikdo je komaj zadržal smeh, ko smo se kot mali otroci s skoraj histeričnim smehom zagnali v Krko. Od enega lepših trenutkov tega pohoda smo se s težkim srcem in solzo v očeh poslovili čez nekaj ur. Pot nas je naprej vodila do Karelč pri Kostanjevici, ki so predstavljale zadnji cilj tega dne. Noč smo prespali na travniku, kjer je bila prejšnji večer zabava (beri: rave party). Tisti večer smo bili vsi skupaj pač malce preveč utrujeni in mrtvi in žuljasti in alergični za kar koli.

Po dveh dneh "žalosti" so se nasmešili nekaterim povrnili ob ciljni tabli

Ninina stran

Z nagajivostjo skozi počitniški dolgčas

Se spomnite trenutkov, ko so vas zasrbeli prsti in vas je prišlo, da bi kaj ušpičili. Potem prav gotovo veste, da se je temu tako grozno težko upreti. Kdo ve, zakaj ste se odločili za tisto nagajanje in paranje živcev slučajnim ljudem. Mogoče pa celo iz čisto navadnega počitniškega dolgočasjeja?

Malo sem povprašala moje šolske vrstnike, če se jim je v zadnjem času zgodilo kaj podobnega, če so sami nagajali, ali pa so bili žrtev nagajivcev? Pa tudi kako preživljajo počitnice. In ker je kloniranje v modi, če bi se dali tako razmnožiti?

Sara Ojsteršek, Šentjur

Jaz se moram pohvaliti, da sem bila zadnje čase pridna in nisem naredila nič grešnega. Če bi mi kdorkoli ponagajal, bi mu vrnila milo za drago. Glede prostega časa v Šentjurju pa menim,

da mladih sploh ne bi bilo potrebno zaposliti, med bloki bi lahko naredili kakšen majhen park s klopami in senco in bi bili vsi tam. Vsaj jaz zelo rada sedim v parku in se pogovarjam s kolegi in tako nam minejo marsikatero urice prekratkih počitnic. Klonirala se pa ne bi. Jaz sem ena in edinstvena in ne bi prenesla, da bi še pet enakih srečala na ulici in bi potem šli na kavo. Boljše se je pogovarjat z drugimi kot pa sam s sabo, vsak recimo razmišlja drugače in potem je pogovor zanimivejši.

Mojca Zupanc, Šentjur

Malo sem nagajala. Mama je prinesla jagode in vedno jih razdeli na tri dele, še za brata in sestro, takrat pa jih ni. Vsi ostali so gledali TV, jaz pa sem hitro pojedla nekaj jagod, ne preveč, da se ni poznalo. Potem pa je

mama razdelila preostanek jagod na tri dele, kar pomeni, da sem jih dobila več kot brat in sestra. Drugič sta pa onadva meni... Če kdo meni kaj naredi, se razjezim in mu takoj vrnem.

Kaj naj bi v Šentjurju naredili za boljše preživljanje prostega časa, nimam pojma. Saj je kar dobro tukaj, tamali lahko gredo pred vrtec, starejši pa še tako samo na popivanje v gostilnah mislijo. Če si športnik, lahko greš na igrišče. Lahko greš sedet v park, no ja, tega bi lahko malo bolj uredili, mogoče povečali, samo ne vem, kje bi se še našel takšen prostor. Mogoče bi tudi bazen malo bolj modernizirali. Na

razpolago imaš vodo, pink ponk, tobogana pa že ne več. Kar dolgočasno je.

Klonirala bi se, tako za foro, vedno sem zavidala dvojčkom, ker so vedno tako skupaj, so si podobni.

Helena Rojec, Cerovec

Klonirala se ne bi, nočem, da bi bil še kdo takšen, kot sem jaz, dober ali slab. Trenutno se sploh ne spomnim, da bi kaj ušpičila. Če bi meni kdo uničil ali poškodoval nekaj za kar sem se posebej trudila in v tisto

vložila veliko prostega časa, bi ga vsaj nadrla. Pa škodo naj mi popravi.

Za mlade bi naredila veliko igrišč, na več krajih in za več športov. Jaz recimo nisem iz Šentjurja in kadar nimam prevoza, ne morem na tenis. Potrebovali bi tudi različne delavnice, kamor bi lahko hodili, pa počitniška dela. Slednjega je še posebej premalo in zelo težko ga je dobiti, če ti ga starši ne priskrbijo v podjetju, v katerem delajo.

Domen Gajšek, Goričica

Nagajat nisem mogel nikomur, brata namreč ni bilo skoraj nič doma, starše sem pa raje pustil pri miru. Pa tudi drugače nisem človek, ki bi bil pretirano nemiren, tudi če bi kdo meni kaj takega naredil, mu ne bi vrnil, nisem

maščevalen. Za preživljanje prostega časa imamo na Blagovni igrišče. Včasih se zgodi, da kakšen koš pade dol, toda v tej poletni vročini tako nihče nima pretirane volje skakat po igrišču sem ter tja. Tukaj na Blagovni so ob igrišču postavili tudi klopce, pa peskovnik. Saj ne, da se jaz tam igram, tamali pa v njem zelo uživajo. Mi malo starejši pa smo tako že bolj lenuhi. Največkrat se le pogovarjamo.

Kloniral se ne bi. Ljudje moramo biti različni, tako je bolj zanimivo.

Mojca Gajšek, Dole

Tukaj pri nas bi potrebovali kakšen prostor za mlade, da bi se lahko malo družili. Torej ne tako, kot je zdaj, večinoma na zabavah, da se pije in kadi. Tukaj na

Selah imamo igrišče, moj brat ga kar dostikrat obišče, jaz sicer ne.

Klonirala se ne bi, ne vem kakšne bi bile posledice. Ušpičila sem čisto normalne stvari, vsaj za ljudi mojih let. Starši so mi naročili, naj pomijem posodo, medtem ko sta v službi, jaz pa sem raje gledala TV. Pa to ni nič takega. Če bi kdo meni kaj ponagajal, bi mu verjetno kar oprostila. Odvisno, kaj bi mi naredil. Če bi mu jaz vrnila, bi potem spet on meni in jaz nazaj, potem bi se znašla v začaranem krogu.

Nina Lipnik, Vrbo

Klonirala se ne bi nikoli, zato, ker nikoli ne veš, kaj lahko nastane. Klon naj bi bil enak meni, samo vseeno ne bi tvegala.

Mislím, da bi v Šentjurju lahko organizirali več počitniškega dela, da lahko malo zaslužiš, pa še na neumnosti ne misliš. Pa tudi za prosti čas ni ravno dobro poskrbljeno. Še v kino pridejo filmi šele čez kakšna dva meseca, ko jih ni več zanimivo gledati.

Nagajanje? S sestrično Lejo sva se odšli rolat in sva se večkrat na skrivaj ustavili ob sosedovih robidah... Če bi kdo meni jedel robide, bi mu rekla, da mu ni tega potrebno početi naskrivaj, saj so vendar za pojesti, če jih ne bomo ljudje, jih bodo pa ptice.

Ksenija Pinter, Šentjur

Jaz sem naredila več oslarij. Starši so mi naročili, naj nekaj pospravim, jaz pa sem pozabila, ker sem gledala TV. Potem je pač sledilo, kar sledi vedno, ko te zalotijo. Če bi kdo meni kaj naredil in bi ga pri tem zalotila, bi ga

najprej "nadrla," povedala bi mu svoje in če bi imel kakšno pametno opravičilo, bi mu odpustila.

Klonirala se ne bi. Sem proti temu. Saj mogoče bi ti klon celo prav prišel, ampak ne bi tvegala. V Šentjurju je dovolj dejavnosti, samo se mi zdi, da zanje ne zvemo. Lahko bi ljudi obvestili, kdaj bo kaj in kje. Saj bi prišli, če bi vedeli. Sicer se mi pa zdi, da med počitnicami vse preveč zamre.

nina marot

Predstavljamo šentjurske literate

IVANA KLEPEC: »Ptiči iste vrste letajo skupaj!«

Ivana se je rodila v Cetinju, osnovno šolo končala v Šentjurju, učiteljišče v Celju. Službovala je širom Prekmurja, v Štorah in v Šentjurju. Ponaša se lahko kar s tremi izdanimi knjigicami; pesniško zbirko Razkošje hipa in Pesmi dveh, v tandemu z Anico Hvalec, ter prozo Ana in druge zgodbe. Ivana je mati, žena, babica, prijateljica, gospodinja, in kot sama pravi »izredno nezakomplicirana oseba«. Z možem živita v Hruševcu, kjer sva za veliko leseno mizo na travi tudi poklepetali.

Kako se vaša »poetičnost« oz. ukvarjanje s poezijo in prozo nasploh kaže v vašem življenju?

Poezija v bistvu ni ločena od mojega življenja, to je vse del tega, ki je povsem vsakdanje in navadno življenje gospodinje, matere, babice in ostalih mojih vlog. Pravzaprav je ukvarjanje s poezijo nemalokrat prikrasano moje pozornosti, ker sem včasih enostavno prelena, da bi vstala, vzela v roke pero in si misel, ki se mi porodi na primer ob poležavanju, tudi zapisala. Pisanje zame ni življenjska nuja, pač pa stvar trenutnega navdiha in čustva.

Kako poteka vaš vsakdan?

Kot vsake preproste ženske, kar vključuje poleg gospodinjstva tudi prelistavanje rumenega tiska, gledanje poročil, branje knjig... Moj vsakdan je seveda zdaj precej drugačen, kot je bil včasih, torej nekako letom prilagojen. Prej je vključeval kar precej športa.

Kaj berete, kateri avtorji so vam pri srcu?

Berem, kar mi pride pod roke. Danes so to vse sorte knjig, pesmi in romanov. Včasih pa sem prisegala na ruske klasike. Kadar berem Jančarja, moram priznati, da se s težavo prebijam, vendar se kljub temu, le nekoliko počasneje. Od novejšje poezije mi je všeč Jesih, Mauerjeva je zanimiva kot ženska, od starejših so to Menart, Pavček, Puškin, Lorca, Prešeren.

ŽELJE

Želje niso več objete,
vsaka zase roma,
popotnik brez doma.
Brezkrile so visoko poletele,
skoraj bi svetlobo zaobjele.

Vse premagujoči vrtnice teme
jih je posrkal vase,
pregnal do roba prepada,
do same osi,
ki vodi v jedro zemlje.

So vas morda kakšne določene knjige vzpodbudile k ustvarjanju?

Konkretno težko povem. Trenutno se spomnim knjige neke pisateljice, »Zbogom prijatelj«, ki tako zelo natančno opisuje značaje in tudi fizično podobo ljudi, da te kar potegnejo vase. Te njihove značaje sem občudovala, se primerjala z njimi, razmišljala, kako naprej, ko smo pravzaprav tako majhni. Ja, lahko doživiš nekaj ali pa srečaš nekoga, ki se te čustveno dotakne, in ko ravno nimaš nikogar ob sebi, ki bi mu razodel svoje misli, spoznanja, občutke, takrat to preliješ na papir. Papir je zvest poslušalec, ki nikoli ne odgovarja.

Kaj je za vas dobra poezija in proza?

V teh stvarih se imam za neuko. Meni osebno rima ni tako zelo pomembna, pač pa izraznost, poanta, izpovedna vrednost. Zame osebno so dobre pesmi, v katerih se ravno jaz sama lahko najdem. Pri nekaterih pa je vse skupaj zamotano, pretežko, ponekod preveč, drugod premalo besed. Zame, seveda.

Danes je precej drugače. Moja generacija se ne more povsem istovetiti z modernimi trendi, sploh je mreža informacij nam starejšim nedojemljivo razpredena in nerazumljiva... Kar je meni všeč. Napredek je vedno super stvar. Vendar, če za mlajše in bolj »profesionalne« pesnike velja, da se med sabo družijo, ustanavljajo društva in se nasploh vrtijo in hkrati učijo v svojih krogih, to za nas ne velja. Smo že izven dogajanja. Zelo pozitivno je to, da »ptiči iste vrste letajo skupaj«.

Kaj menite o našem Zborniku?

Za obstoječe razmere je dokaj dober, na nekem zadostnem nivoju, sicer pa je letos bilo poslanih dosti več prispevkov, tako, da bo tudi selekcija večja in prav je tako.

Drugače pa je pohvale vredno, da ima kraj kot je Šentjur literarno društvo in literarni zbornik, kar sploh ni mačji kašelj. Iz obojega se lahko še marsikaj izcimi.

Kako bi opisali svoje pesmi?

Hm... Zelo težko vprašanje, na katerega se ne čutim kompetentno odgovarjati. Ker že prigorjaš, mislim, da v mojih pesmih prevladuje intima, moje misli, čutenja, in tem je moj najmočnejši izraz. Sicer pa napišem, kar pač napišem, če pa se kdo najde, ko jih rad bere, potem je to res zadovoljstvo.

Kako vaša pesem nastaja?

Spontano. Ni pomemben ne kraj ne čas, kot že rečeno gre pri meni za stvar trenutnega navdiha. Kar se tiče časa nastajanja: nastane v celoti in takrat so potrebne le majhne korekcije, drugič obstanem na sredini, takšne pesmi imenujem polpesmi, vse polno jih je na lističih po raznih predalih. Nekatere od njih nikoli ne dokončam, kar velja tudi za zgodbe.

Je po vašem mnenju pesnik drugačen od drugih?

Morda so pesniki v splošnem mehkejši, bolj čustveni ljudje, vsaka stvar se jih dotakne, večkrat po nepotrebnem trpijo. Tudi pesnikov pogled na svet zna biti drugačen. Zame osebno je bisveno »biti« in ne »imeti«. Posplošitev seveda ni. Še danes se ljudje

klanajo denarju. Stari pregovori kot »denar- sveta vladar« sto odstotno držijo. Prava moč pa je medtem v glavi; v znanju. Pri prikrivanju pravega stanja z lažno močjo denarja gre po mojem za dandanes precej pogost kompleks.

Kako vidite razlike med moško in žensko poezijo?

Razlike ne opažam oz. se ne osredotočam nanje. Pri obeh prevladuje čustvo, le da je pri moških to moško čustvo, pri ženskah pa žensko. Glede na to, da se tako pri moških kot pri ženskah izražata obe energiji, je morda pri moških- pesnikih delež ženske energije večji, torej so bolj čustveni, zasanjani in intuitivni. Seveda posplošitev spet ni.

Prevladujoče teme vaših pesmi?

Rdeča nit vseh je intima. Nekatere so razmišljujoče, v smislu smisla bivanja, sveta na splošno, v drugih je tema ljubezen, nostalgija, sprijaznjenost.

Opazila sem, da sta dve stvari, ki sta pri Razkošju hipa in Pesmih dveh pravzaprav dve različni plati iste medalje. Mislim na pojavljanje »ničevosti«, »niča«

NAJIN DOM

Najin dom bo samotni laz.

Jaz breza, ti hrast
in rasla bova tesno skupaj,
ko ti ne boš več ti
in jaz ne jaz.

Duša se bo v krošnjo preselila,
v burji bo ječala,
v nočeh bo tiho šepetala zvezdam vse,
kar smo zamolčali,
ko bili smo še ljudje.

Najin dom bo samotni laz,
jaz breza, ti hrast
in rasla bova tesno skupaj,
jaz bom ti,
a ti boš jaz.

pri prvih in »sanj« ter »novih jut« pri drugi zbirki.

Ja, tu se res zgodi prehod na obdobje, ko se je potrebno sprijazniti z večnim krogom rojstev, življenj in smrti, ki se dogajajo takorekoč vsak dan in skozi vse življenje. Brez tega bi bili neprestano nesrečni. Moramo sprejeti tako radosti kot razočaranja. Vse pa je obsojeno na vrtenje v krogu. Pri »novih jutrih« pa gre poleg tega še za upanje, ki mora ob vsem tem obstati. Drugače pa: če ne bi bili včasih nesrečni, bi sploh ne vedeli, kaj je to sreča.

Za konec še: kakšni so vaši načrti v prihodnje?

Nič določenega ne načrtujem. Morda bom res še zbrala toliko poguma in volje za še eno izdano delo, vendar gre tu še za ostale »investicije«, jaz pa nimam ravno rada obveznosti.

Gospo Ivani se zahvaljujem za prijeten klepet, ki se je seveda razširil še na druga tematska področja.

ek

Potopis Matije Jazbeca

Potovanje v preteklost

Naslov lahko razumete dobesedno ali kot metaforo. Kakor hočete. A če me kdo vpraša, kako bi z enim stavkom opisal tritedensko bivanje na Kosovu, najraje odgovorim kot sem zapisal v naslovu. Res, na Kosovu sem bil prvič, torej je primerjava naše in njihove sedanosti povsem subjektivna, a nekako se ne morem znebiti občutka, da je veliko tega, kar sem videl, že bilo v mojem spominu iz otroštva; kot fragment televizijskega posnetka sredi osemdesetih, kot besede, ki sem jih ujel v pogovoru med mojimi starši in albanskimi zidarji s Kosova ali preprosto kot nekaj, kar sem že videl, a se nikakor ne morem spomniti kje in kdaj.

Kaotičnost tamkajšnjega reda

Na to, da nisem več doma, ampak v deželi, ki je precej drugačna od tiste, ki sem je navajen, me je opozoril že vrvež ljudi in prometa, prah in vročina ob izstopu iz železniške postaje v Beogradu. Skozi okno kupeja te razlike ni bilo opaziti; sprva zato, ker je bila še tema, nato zato, ker je bilo vse, kar sem videl, koruza. Celo tik pred prihodom v Beograd, ob pogledu na kupe smeti ob progi in pravokotne blokovske soseske Novega Beograda si nisem mislil, kako zelo je vse drugače. A Beograd je še dokaj normalno mesto, morda ne za povprečnega Slovence, gotovo pa, če človek primerja razmere v bivši prestolnici z razmerami v bivši najbolj nerazviti provinci, kamor sem odpotoval zvečer. Desetletje vojn in porazov srbske politike je pustilo posledice tudi Beogradu; opaziti je, da je množica srbskih beguncev

Na Kosovu deluje vse drugače, kot je človek navajen ali pa sploh ne deluje.

iz Hrvaške, Bosne in nato še s Kosova s svojim ruralnim načinom življenja precej spremenila podobo temu nekoč urbanemu središču. Seveda ne smemo pozabiti mednarodne izolacije in grozljive gospodarske situacije v državi. Kontrasti, ki jih je videti, so prav bizarni; urejene ulice v središču mesta in kupi smeti med blokovskimi naselji, upokojenci v belih srajcah, kravatah in zloščeni čevljih ter brezdelna raja v plastičnih sandalih in prepotenih majicah, ob Savi barakarska naselja ciganov, v Novem Beogradu blokovske enklave Kitajcev.

Nova železna zavesa

Zvečer sem odpotoval proti Kosovski Mitrovici in že na avtobusu ugotovil, da je tisto, kar me čaka, še vse kaj drugega kot to, kar sem videl v Beogradu. Vožnja je bila kratkomalo groteskna; ob odhodu je bilo v avtobusu zasedenih le polovica sedežev, a že sto metrov od postaje so proste sedeže in stojišča zasedli šoferjevi prijatelji – vsi brez vozovnic seveda. Čeprav so bila vrata odprta, da je prav neprijetno pihalo, je bilo vroče, soparno in zatohlo, zrak je bil dodatno obtežen z vonjavami teles, hrane in avtobusa samega. Šele po postanku v Kraljevu se je zdelo, da bo vožnja postala znosnejša; res se je rahlo ohladilo, a šofer je prižgal radio in navil "turbo šus musko", po mojem mnenju zato, da bi preglasil smrčanje redkih, ki jim je uspelo zaspati. In, nekdo si je sezul čevlje. Ostri protesti potnikov in šoferja ter intervencija sprevoznika so rešili, kar se je rešiti dalo.

Kosovska Mitrovica

Ne vem, če je vzrok v narkotičnih vonjih, ki so preplavljali avtobus ali v moji utrujenosti, a zadnjih dveh ur potovanja se spominjam le skozi meglico nekakšne vročične blodnje.

Kosovska Mitrovica je razdeljena in napeto mesto, pravzaprav dvojje mesto, ki sta bili nekoč eno, mesto v katerem je najboljše govoriti angleško ali svahili, le albansko ali srbsko ne, če nisi na pravi strani reke. Most preko reke Ibar, obdan z bodečo žico in vrečami peska je edina povezava med Srbijo in Kosovim. Tri postojanke francoskih vojakov na obeh straneh mostu in na njem kontrolirajo promet preko mostu – pogledajo potni list in te vpišejo na seznam, ki je zelo kratek; nobene prave želje in poguma ni, da bi prebivalci ene strani mesta odšli na drugo, turistov in popotnikov je zelo malo. Na drugi, kosovski, strani Mitrovice se življenje začne šele po kakšnih dvesto metrih. A z vso močjo. Kričanje prodajalcev, hrup avtomobilov in glasna

glasba; podobno, se mi zdi, izgleda kaos. Vendar sem ta kontrast opazil šele na poti nazaj, v Mitrovico sem namreč prišel dovolj zgodaj (ob 2^h zjutraj, ko so bili budni le še "bridgewatchers" v Dolce Viti na srbski in varnostniki na kosovski strani), da sem občutil le navidezno, že kar pretirano tišino in spokoj.

Boj za obstanek

Na Kosovu deluje vse drugače, kot je človek navajen, ali pa sploh ne deluje. Ko sem po prenočevanju na mitroviški avtobusni postaji domnevno šoferju avtobusa izrazil željo, da bi se peljal v Prištino, sva skupno ugotovila, da je nedelja in da avtobusi zjutraj morda sploh ne vozijo. Mogoče cel dan ne bo nobenega avtobusa, me je opozoril in dodal, da bi bilo najbolje vprašati na informacijah. Nekoliko kasneje je priznal, da ob nedeljah tudi informacij ni. Priti v Prištino ni pravzaprav noben problem, sem spoznal,

ko je k meni pristopil voznik kombija in ponudil prevoz. Ker javne službe na Kosovu ne delujejo, so ljudje to vrzel s pridom izkoristili, tako da poleg "rednih" avtobusnih linij vsa večja mesta povezujejo še kombiji v lasti zasebnikov in taksisti. Cena takšnega prevoza zavisi od potnikovega videza, dneva v tednu, šoferjevega razpoloženja in domnevam, da tudi od konstelacije ozvezdij. Podobno paralelno mrežo mestnega prometa pozna Priština, kjer ob mestnih avtobusih mestne četrti povezujejo kombiji, vožeč po dokaj ustaljenih progah. Težave s prevozom Kosovarji rešujejo še na druge, za nas precej eksotične načine; na cestah je poleg modernih in precej starejših avtomobilov zahodnega izvora videti ogromno vojaških vozil ter terencev raznih nevladnih organizacij in OZN, ob vsem tem pa še traktorje in motokultivatorje z napisom TAXI ter konjske in volovske vprege. Vsaj glavne ceste med večjimi mesti so na prvi pogled videti dobre, vendar se dogaja, da se povsem gladka asfaltna površina naenkrat prav za kratko prekine z odsekanim robom, po nekaj metrih pa nadaljevanje asfalta označi nov odsekan rob. Manj pomembne ceste so tako v mestu kot na podeželju katastrofa; niti makadamske niso, ampak preprosto ceste steptane zemlje z ogromnimi jamami. Poleti se zato z njih dviga prah, kaj se zgodi, če dežuje, k sreči ne vem.

(se nadaljuje)

Da ne pozabimo

Kmetijsko gospodarstvo Slom 1907-1992

(4. nadaljevanje)

Direktor kmetijske šole se v inozemstvu navduši za odprte hleve. Odločijo se za novo lokacijo hlevov v predelu pod Unišami, nasproti železniške postaje. To lokacijo je verjetno pogojeval manjši vodni vir, kateri še danes služi tamkajšnjemu pitališču. Zgrajena sta dva hleva za 240 stojišč. Krave in telice nabavijo na Primorskem, takrat atraktivne sivojave pasme. K temu so dograjeni okrogli betonski silosi, pričnejo s krmiljenjem silaže. Dobivali so tudi ječmenove tropine iz pivovarne Laško. Nekaj živine so v poletni sezoni odpeljali na Šmohor, kjer je živina izpostavljena vremenskim neugodnostim. Da mora biti živina čimveč na prostem je bil takrat »horuk« eksperiment. Zdržal ni daljšega obdobja. Odgovornost za živinorejo je prevzel kmetijski tehnik Božič Anton, kateri je vodil živinorejsko proizvodnjo vse do upokojitve leta 1991.

GOSAD Ljubljana je morda nekoliko po družinski navezi z upravnikom predlagal, da pridelujejo zdravilna zelišča. V ta namen je zasajena parcela na bivšem graščinskem vrtu z poprovo meto. Zamočvirjene bivše Gajšekove travnike/trske/so zasadili z baldrijanom/špajko/, vendar pridelka ni bilo. Tako so kmalu proizvodnjo zdravilnih zelišč povsem opustili.

Kmetijska zadruga Šentjur je sklenila aranžma z železarnami za vrvi iz malovrednega šara/loček/. Za to proizvodnjo se je navdušil tudi upravnik z sodelavci, da bi vnovčili malovredno krmo. Zadruga Šentjur je odstopila dva stroja, katera sta montirana v bivšem graščinskem hlevu/sedaj domačija Božič/. Podobna dva stroja sta izdelala delavca Klepej Franc in Vovk Franc. Vsi stroji so priključeni na primerne elektromotorje. 12 delavk je razporejenih na pletenje šara. Te so opremljene z zaščitnimi rokavicami, vendar so te kmalu uničene in delavke z poškodbami na rokah. Po dveh letih 1955-1957 je ta dejavnost zaključena.

Na javno električno omrežje so poslopja priključena leta 1954. Podrta je brana na akumulaciji Slomščice in demontiran mlin z pogonskim kolesom. Nekaj časa ostane še stanovanjski del mlina, v katerem je prebival bivši mlinar in strojnik Klepej Franc. Tudi vse ostale naprave so demontirane. Preuredi se črpalka za črpanje vode na električno omrežje.

Precejšnje število delavcev se je ustalilo med 40 do 50. Redno so prihajali na delo dijaki/gojenci/ kmetijske šole. Delali so fizično na njivah, sadnih plantažah, hmeljiščih, spravilu krme, itd. Na prakso so prihajali dijaki drugih šol in nekaj študentov. Naj naštejem le nekatere, ki so ostali v spominu. B o r š t n i k Ivan, kmetijski tehnik iz okolice Slovenjgradca. Kasneje je postal sekretar za Koroško regijo ter zaključil kot direktor tovarne Prevent v Slovenjgradcu. J a z b e c Valčka, kmetijski tehnik iz okolice Šmarja pri Jelšah, Ž u p a n e k Štefan, kmetijski tehnik iz Prekmurja. dipl. ing. F a r č n i k Jožica, por. M r v a r, kasneje direktorica obrata kemija v Cinkarni. Prakso sta opravljali tudi študentki Sonja in Slavica.

Okraj Celje je v letih 1952 do 1960 zelo forsiral širjenje nasadov hmelja. Motiva sta bila dva: 1. Tržna možnost je bila izredno ugodna in siguren vir deviz. 2. Okraj je mimo veljavne zakonodaje sprejel odlok o uvedbi prometnega davka v svojo korist, kot pomemben dodaten vir proračuna.

Vincenc Jagodič

Spomini na Demos

14. nadaljevanje

Grdinova plača in odstop predsednika kadrovske komisije

Omeniti velja pragmatično razpravo podpredsednika IS Pungartnika, ki je menil, da je najbolje, da Skupščina odločitev o plači predsednika IS prepusti kar samemu Izvršnemu svetu. Najostrejša je bila razprava Slavice Arzenškove, ki je Zabukoško očitala nekorektno vodenje kadrovske komisije. Njej sta se pridružila še Prebil in Simon Zdolšek. Zabukošek seveda ni odstopil od svojih načel in je odločno nasprotoval, da bi podpisal po njegovem trdnem prepričanju nezakonit in nemoralen sklep kadrovske komisije o izjemni plači predsednika IS. Tudi je javno podvomil v nenadomestljive Grdinove voditeljske sposobnosti, kar se je v tej skupščini zgodilo prvič. Splošna klima v skupščini pa je očitno že bila povsem drugačna, očitno naklonjena predsedniku IS. Grozila je odstavitev predsednika kadrovske komisije, ki sem jo poskušal rešiti s proceduralnimi zapleti. Toda Prebil, Arzenškova in Zdolšek so vztrajali, da je potrebno Zabukoška čimprej razrešiti, ker ovira delo občinskih organov. Glasovanju se ni bilo mogoče izogniti in Demosov predsednik kadrovske komisije je bil z 19 glasovi pretežno Demosovih odbornikov (Krščanski demokrati in Kmečka zveza) razrešen. Za predsednico kadrovske komisije je bila izvoljena Zabukovškova in moja najbolj strupena kritičarka Slavica Arzenšek. Odslej s podpisovanjem sklepov kadrovske komisije ni bilo več težav.

Seja se je končala z užaljenim govorom Grdine, ki je dejal, da pozna iz zgodovine le dva človeka, ki sta prelamljala pogodbe podobno kot midva z Zabukoškom, Hitlerja in Stalina. Na provokacijo sva z Zabukoškom burno reagirala, česar pa nama odborniki niso več dopustili. Milan Frece je bil prvi, ki je demonstrativno zapustil sejno dvorano, sledili so mu drugi in seja je bila nasilno končana.

To je bil po mojem mnenju prvi strahoviti fiasko Demosove oblasti, ki ga

kasneje ni bilo več mogoče sanirati. Hkrati je pomenil tudi začetek konca šentjurskega parlamentarizma. Odslej sta bila Grdina in Izvršni svet absolutna gospodarja na Občini, občinska skupščina pa le tista, ki je tu in tam po kapljicah bila deležna nekaterih informacij, predloge IS pa je praviloma sprejemala takorekoč z aplavzom.

Deklaracija za mir in klovnovska občina

ZKS - SDP na državni ravni je bila pobudnica razorožitvene kampanje pod zvanečim naslovom Deklaracije za mir, njen šentjurski odbornik Jože Štiglic pa si je zadal nalogo, da prepriča šentjursko Občinsko skupščino, da postane kolektivni podpisnik te pobude. Zakaj so bivši komunisti prišli na idejo, da je najboljša Slovenija neoborožena Slovenija ravno v času, ko se je na Balkanu vse pripravljalo na obračun in je bila pred vrati napovedana osamosvojitve Slovenije, ni težko uganiti. Šlo je za zadnji poskus, kako se vrniti na oblast, kajpada s pomočjo bajonetov iz bratskih republik, kjer so njihovi bivši somišljeniki še bili trdno na oblasti. Citiram Štiglica: "...menimo, da nismo tako bogati, da bi si v teh težkih časih prvo kupili orožje, da bi se na mejah z njim branili."

Razprava je bila simptomatična. Jagra (LDS) je le zanimalo ali gre le za manifestativno izjavo ali tudi za konkretno realizacijo, Prebilu in Moserju ("... mir je možen le brez vojske...") je bila Deklaracija razmeroma všeč, tudi Husu je bila pogodu, bil pa je proti kolektivnemu podpisu. Odločno sva jo zavračala spet le midva z Zabukoškom: "... to ni deklaracija za mir, ampak je deklaracija za razorožitev Slovenije...Ta hip je Slovenija pred osamosvojitvijo in v tako delikatnem položaju na Balkanu, da je ustvarjanje te psihoze škodljivo za slovenska nacionalna hotenja...", to so bili najini argumenti, ki so se kasneje pokazali kot zares nadvse realni.

(Se nadaljuje)

F.K.

Praznik, 18. avgust

57 let osvoboditve Planine

Na širšem območju Planine je Kozjanski odred 18. avgusta 1944 sredi okupiranega ozemlja razglasil svobodno območje, ki so ga okupatorske enote morale zapustiti. »Osvoboditev« je trajala do 10. decembra istega leta. Med drugim so po nekaj letih prekinitev začeli s šolskim poukom, oživelo je tudi kulturno življenje, saj so delovali pevski zbor, godba, gledališka skupina, knjižnica in čitalnica.

V spomin na te dogodke je nekdanja občina Šentjur pri Celju do leta 1990 praznovala občinski praznik s številnimi prireditvami, za razliko od danes pa so podeljevali tudi denarne nagrade.

Odmevi iz Dobja

Spoštovani urednik ŠN g. Franc Kovač!

Popolnoma prav dajem tistim, ki jih konstantno žalite in obrekujete že več let, da se na takšna pisanja ne odzivajo, čeprav bi zaradi polresničnih in žaljivih člankov lahko poiskali zadoščenje na sodišču.

K temu pisanju me je spodbudila vsebina nekaterih vaših člankov v 7. številki ŠN, ki se nanašajo na občino Dobje, posamezna društva in skupine. V teh sestavkih je napisanih veliko polresnic, zato je potrebno predstaviti tudi drugo plat medalje.

V sestavku Dobje - občina, kjer se cedita med in mleko, bi lahko pred objavo preverili izjave gospoda Dragota Čadej, saj je znano, da je gospod Čadej eden izmed neuspešnih kandidatov za župana občine Dobje in bo seveda storil vse, da bi čim bolj kompromitiral delovanje občine, še posebej zato, ker se je na vso moč neuspešno trudil, da do ustanovitve občine sploh ne bi prišlo.

Čudim se, da gospod Čadej ne ve, da zaselek Pametjek sploh ne spada v občino Dobje, ampak je v sestavi LS Gorica pri Slivnici. Se pa strinjam, da je cesta v ta zaselek grozna, pa vendar občina Dobje res ni pristojna za reševanje tega problema, kakor tudi ne za razne priključke do javnih poti, do katerih ste se spoštovani gospod urednik vozili, ko ste bili na obisku pri nas. Kot dolgoletni občinski svetnik bi namreč že morali vedeti, da vsak kolovoz pač ni javna pot, saj ste tudi v vaši občini sprejeli odlok o kategorizaciji občinskih cest. Občina Dobje je letos že vložila določena sredstva za obnovo dela ceste v Jezerce do hiš št. 20 in 21.

Delo Nadzornega odbora je opredeljeno s statutom in poslovníkom, v skladu s tem tudi

deluje in obravnava polletna in letna poročila, ki jih predlaga v potrditev občinskemu svetu; o delu pa so z gradivom seznanjena lokalna sredstva obveščanja (razen ŠN), zato bi bilo dobro, da gospod Čadej bolj pozorno spremlja medije.

Glede razmetavanja kmetijskega dela proračuna po drobtinica pa smo dolžni pojasniti, da je bil teh drobtinic v letih 2000 in 2001 upravičen tudi gospod Čadej v znesku 482 163,00 SIT za regresiranje nabave plemenskih telic, semenske koruze, osemenjevanja, nabave krmnih žit, ureditve pašnikov ter sanacijo suše. Če so to res drobtinice, naj povedo tisti, ki morajo za tekočim trakom za tak denar delati skoraj eno leto.

Gospod Čadej je verjetno tudi pozabil povedati, da je občina Dobje sanirala plaz na njegovem travniku, ki ga je z nestrokovnim posegom povzročil sam, naš župan pa je osebno posredoval pri Skladu Ribnica, da je bila vloga za nepovratna sredstva za nabavo kmetijske mehanizacije ugodno rešena, zato mislim, da so kritike gospoda Čadeja neutemeljene, neresnične in zlonamerne, še posebej kar se tiče njegovega mnenja okrog nabave gasilske cisterne. V dolgoletnem delu pri gasilcih še nisem nikjer videl, da bi se na veselice gasilci vozili s cisternami. Razumem pa potrebo po hidrantu, ki je priročen tudi za kake druge namene.

Svojevrstno pritlehnost pa opažam pri dopisnikih, ki svojo identiteto skrivajo za psevdonimi Lucija in Pepca in brez odgovornosti žalijo vse okrog sebe. Zaradi takšnih sestavkov bi lahko vaš časopis preimenovali v Pavliho. Tako se vam je v teh

rubrikah v zadnji številki zapisalo, da so naši gasilci zamujali na požarišče v večjem Brdu, kar sploh ni res. V rekordno kratkem času so bili po klicu sirene zbrani tudi zato, ker je tretji rezervni ključ od GD vedno dostopen nad šankom pri Hugotu. Prvi so prihiteli na požarišče in takoj pričeli z gašenjem, za kar jim velja izreči čestitke, ne pa kritike, še posebej takih ljudi, ki za pomoč sočloveku niste pripravljeni brezplačno storiti ničesar. V pravem času, ko so naši gasilci že porabili vodo iz bližnjega rezervoarja, so prišli na pomoč s cisterno tudi gasilci s Planine, za kar se jim še enkrat lepo zahvaljujemo.

Tudi pevski zbor KD Dobje očitno nekoga (vemo koga) zelo moti. Zadnjič ste nas celo imenovali »Tončkov dolg cajt«, pa vendar je v to delovanje vtakano veliko neplačanih ur na vajah in pri sodelovanju na raznih prireditvah. Ali ste, gospod urednik, zaradi teh obremenitev prenehali s petjem pri Ipavčevem pevskem zboru, ki ga sicer zelo kritizirate?

V poročanju s koncerta v dobjanski cerkvi pa ste pozabili zapisati navijaški izpad g. Čadeja v stilu »očemo još«, ki bi sodil bolj na kakšno nogometno igrišče kot v cerkev. Pri tem pa vas je motila molitev gospoda župnika, ki vendar spada v cerkev, kljub temu, da je bilo tam prisotnih nekaj nekdanjih članov.ZK.

Želim vam uspešno novinarsko delo, ki naj bo objektivno, ter priporočam, da svoj medijski prostor razširite še na sosednje občine. Veseli bodo.

Tajnik občine Dobje: Leskovšek Franc

Spoštovani gospod tajnik Leskovšek!

Vaše razmeroma dolgo pismo sem, kot vidite, objavil v celoti, priznam, več ali manj iz »hudobnih« namenov. Pa čeprav je večji del pisma namenjen g. Čadeju - ampak naj bo, pa se pogovarjajte preko ŠN!

Kateri so ti moji »hudobni« nameni? Sploh ne gre za hudobijo, gre le za primer, ko na vaše navedbe, namige, vrednostne sodbe, celo žalitve bi se našle (na primer: »ki za pomoč sočloveku NISTE pripravljeni storiti ničesar), najlažje odgovorim kar z vašim pisanjem. Ničesar vam ne zamerim, ste si pač izpihali dušo. Upam, da ste zdaj, ko je objavljeno, opazili, da ste šli predaleč. Toliko spornih podatkov, ocen in sodb si ne privoščimo v celi številki po vaše tako groznih Šentjurskih novic, kot ste si jih privoščili vi kot uradna oseba, kot tajnik občine, v vašem kratkem pismu. Vsaj meni se zdi tako, če pa v resnici tudi je tako, bodo povedali vaši občani, g. Čadej, pa tudi tisti, ki se »skrivajo« za Pepco in Lucijo. Vendar gre za vaše občane, ki Vas plačujejo, ki pa zadeve opazujejo z druge perspektive. Njihova resnica je zaradi humorističnega značaja teh rubrik (prav imate, Lucija in Pepca se gresta odkrito pavlihovstvo, pa upam, da mi ni treba razlagati bistva pavlihovstva) nima takšne teže, kot Vaša podpisana beseda občinskega tajnika, a je kljub temu odgovorna: za nepodpisane

prispevke odgovarja odgovorni urednik. Zato ne odlašajte s tožbami, če sem vas res žalil. Pa naj sodišče pove, če je res, kar ŠN in meni, če že ne žalivo pa vsaj škodoželjno, očitajte Vi, da gremo čez mejo dovoljenega oziroma dostojnega! Za informacijo naj Vam povem, da doslej še nismo izgubili nobene tožbe. Odločno trdim, da smo res kritični časopis, toda nikogar ne žalimo. Le novodobni oblastniki se še niste navadili, da ste javne osebe, dolžne komunicirati z ljudmi (in mediji!) tudi na mejne načine, da mora biti prag vaše občutljivosti precej višji kot pri nas navadnih smrtnikih. Še bolj kot za Vas in vašega župana, ki sta še na začetku tega razvoja, to velja za Malovrha in Čokla, ki sta v desetletju svoje vladavine ta sistem dodelala do fines. Naučili ste se leporečiti, kazati prijazen obraz, se razglašati za demokrate, v bistvu pa ste zazrti v svoj položaj in zamerljivi bolj od najbolj zadržte vaše babure. To pa je že hudo. Svoboda govora in misli pač pomeni tudi pravico izražanja, uveljavljanja in obstoja drugačnega mišljenja.

Dovolj bodi. G. Leskovšek, dolgo Vas poznam, visoko sem cenil vašo umirjenost in razsodnost, zato je sedaj ob takšnem pisanju moje presenečenje in razočaranje tem večje. Pa bom že prenesel.

Res Vam želim, da ste uspešen tajnik uspešne občine.

Franc Kovač

CENTER
INTERSPAR **CELJE**

LETO

**SKUPNEGA
 PRIJATELJSTVA**
 praznujte z nami!

TRGOVINA pri Wiharju SELIČ LEON

Trgovina Selič s.p.,
Ul. Kozjanskega odreda 55, Šentjur,
tel.: 03/ 749 14 80

**VABLJENI NA
UGODNE
NAKUPE!**

Naj dober glas seže v Novo vas!

OPTIKA
OČESNA AMBULANTA

Gleščič
tel.: 063/441-803

Gosposka 23, 3000 CELJE - Ul. Leona Dobrotinška 6b, 3230 ŠENTJUR

**Največja in najkvalitetnejša izbira okvirjev
z eno do deset letno GARANCIJO**

GUCCI
ANNE KLEIN
VERSACE

VUILLET VEGA

VALENTINO
GIANFRANCO
FERRE
LUNETTES

Christian Dior
VOGUE

Ray-Ban

radio

ŠMARJE PRI JELŠAH

internet: <http://www.radio-stajerski-val.si>
e-mail: desk@radio-stajerski-val.si

Podsreda
87,6 MHz

Studio
Tel.: 03 817 10 30
03 817 10 40

Boč
93,7 MHz

Centrala
Tel.: 03 817 10 11
03 817 10 37

Štajerski val - nova pota in prijatelj več

Policijske cvetke

B - 52 ujet na radarju

29. julija ob enih ponoči so ga ulovili šentjurski policisti na poziv neprespane in živčno uničene U.F. iz bližnjega sosedstva. Iz inkriminiranega lokala so tega dne spet prihajali decibeli, ki jih tudi policijska patrulja ni mogla preslišati. Odgovorno osebo kluba čaka Lihtenegerjeva jeza, morda pa tudi še bolj siten razgovor s podžupanom Čoklom, ki se je svoj čas zaklel, da bo to pregreho spravil z obličja sveta.

Pes ga je ujel

Zgodilo se je 30. julija ob 21. uri: M. G (48 let) z Grobelnega je koračil mimo Jugovega bifeja v Zgornjem trgu, ko ga je za nogo zagrabil svobodno se sprehajajoči domači nemški ovčar. Jadrno je stopil za njegovim lastnikom v hišo, ki pa o napadu, ki ga je malo prej z zanimanjem opazoval, ni hotel ničesar vedeti, in je ogriženega Grobeljčana vrgel na cesto. Epilog: prijava na policijski postaji, plačilni nalog za 50 000 SIT ter verjetno še odškodninska tožba.

Pozor, šolarji na cesti!

Policisti skupaj s Svetom za preventivo v cestnem prometu pozivajo vse udeležence v prometu, da s korektno in varno vožnjo zagotovijo varnost šolarjev.

Ujet in ohlajen

48 - letni M.I. iz Gorice pri Slivnici je bil začuda ta vroči mesec edini, ki si je privoščil »hladilnik«. Dne 4. avgusta v dopoldanskih urah je prešerno vijugal po domačih cestah, kar ni bilo povšeči niti slučajnim prijaviteljem in še manj policijski patrulji. Razumljivo, da je ob tako zgodnji uri bila zanj žaljiva tudi ponudba za pihanje. Svojo čast je poskušal rešiti s »gasom do daske«, a je njegov jugo moral priznati policijsko premoč.

Ujete »vroče« Slovakinje

Ne, niso jim merili temperature, niti jih niso peljali v hladilnik. Policisti so 8. avgusta le ugotovili, da sta dve naši slovanski sorojakinji neprijavljeno nastanjeni v Podlešju (zaradi splošnega zanimanja smo še na lovu za hišno številko!), dve njuni sodržavljanki pa, kot je že dolgo znano vesoljnemu Šentjurju, zelo prijazno »na črno« strežeta na Lovski koči oziroma v bolj domačem »Pop rock caffè«. Vse štiri so takoj pripeljali pokazat sodniku Lichtenegerju, ki jih je pozitivno ocenil.

Nevarna »Tina«

Dogodek v planinski »Beznici« si bo dobro zapomnil vinsko razposajeni 27 - letni B.G., ki je 11. avgusta menda tako »slučajno« razbil en kozarec. Prišla je jezna lastnica lokala, ki ga je pobarala, če si svoje junaško

dejanje upa ponoviti v njeni navzočnosti. B.G. si je upal in pri priči zdrobil še štiri nedolžne kozarce. To pa je bilo izzivanje čez mero, ki ga je lastnica lastnoročno sankcionirala s sočno klofuto. Da ženska ima jajca, je dokazala malo kasneje, ko je enemu od poklicanih policistov prepovedala vstop v svoj lokal, češ, da barabam pač vstop ni dovoljen.

»Natakar, taksi prosim!«

To simpatično parolo so po svoje uresničevali 12. avgusta v zgodnjih jutranjih urah trije mladi Drameljčani. Med tem ko je tretji plačeval taksista, sta 21- letni D. R. in njegov vrstnik P.Š., ki jima je bilo očitno preveč dolg čas, poskušala malo popraviti njegov avto, odtrgala sta taksistovsko označbo in z njo izvedla nekaj svojih nogometnih veščin. Nato so vsi skupaj disciplinirano počakali policiste. Kultura pač.

Tudi varstva okolja ni brez tveganja

To je na svoji koži, pardon, na svoji glavi, okusil M.S. iz Vezovja. Neprevidno je pristopil k 82 - letnemu M.G., ki je v bližini potočka spokojno čistil svojo nahrbtno škropilnico in po trdnem prepričanju M.S. s tem resno ogrožal življenje vodnih živali in obvodnih ljudi. Ostre besede so se spremenile v spopad, M.G. -ju, ki se je znašel na tleh, sta priskočili na pomoč žena in vnukinja, prijeli ekologa, ki ga je nato M.G. umiril z dvema dobro odmerjenima udarcema po glavi s kovinsko cevjo od škropilnice. Oba akterja sta že napotena na spravno seanso k sodniku za prekrške.

Čigavo je seno

15 let po zaključeni črnoliški komasaciji lastninski spori še vedno niso ad acta. Dne 31. julija je J.T. iz Črnoalice prijavil krajo 6 plasti sena. Čeprav storilec sploh ni nepoznan, na tak način izraža svoje nestrinjanje s komasacijsko odločbo sosed J.R., pa ni veliko šans, da bi brez nekajletnega pravdanja J.T. prišel do odtujenega sena.

Okradli »Javoršico«

Udarčniški graditelji partizanske bolnice na Javoršici so bili neprijetno presenečeni, ko so ugotovili, da je čez noč v neznano izginila »feršalunga«. Ampak menda samo nekateri.

Starši!

Prometna varnost vaših otrok je lahko le rezultat vašega vzgleda in celoletne vzgoje. V Šentjurju nimamo niti ene šole, ki bi bila v območju umirjenega prometa, zato OTROCI DO 7 LETA SAMI NE SMEJO HODITI V ŠOLO!

Ni poletnega mrtvila za gasilce

Šentjurski gasilci tudi poleti ne počivajo. Zaenkrat jim na srečo ni bilo potrebno uporabiti brizgaln za požare, so pa njihovi šoferji zasedeni z »gašenjem« suše. Izvedli so tudi tekmovanje za Pokal občine Šentjur, minuli vikend pa so za svoj podmladek izvedli gasilsko šolo v Fiesi.

Tekmovanje za Pokal občine Šentjur je letos doživelo že svojo 21. izvedbo. Šentjurski gasilci ga že tradicionalno prirejajo okrog 18. avgusta, nekoč občinskega praznika. Pred leti so navadno vse skupaj »zabelili« še z veselico, ki pa dandanašnji v Šentjurju ni več ravno projekt, ki bi prinašal vsaj pozitivno ničlo. Tekmovanje je kljub poletni nezainteresiranosti vrlih Šentjurčanov ostalo. Po lanskem visoki udeležbi se je tokrat na rezervnem nogometnem igrišču zbralo nekoliko manj ekip. Prvi dve mesti sta odšli na tuje, natančneje v Oplotnico k društvu z zanimivim imenom Kebelej. Njihova prva ekipa je zmagala že tretjič in tako v trajno last dobila prehodni pokal. Najboljši iz naše občine so bili na tretjem mestu Ponkavljeni, za njimi pa so se zvrstili: Planina, Dramlje in Lokarje. Šentjurčani, ki so na junijskem občinskem tekmovanju z devetimi desetminami dosegli zelo dobre rezultate, na domačih tekmovanjih ne nastopajo. So pa prejšnjo soboto njihovi veterani zmagali na tekmovanju z ročnimi brizgalnami v Šaleku pri Velenju.

Minuli vikend je 26 gasilskih podmladkarjev v starosti med 7 in 14 let preživelo v šoli v naravi v Fiesi. To je bila že njena deveta izvedba, tretjič zapored pa ob morju. Pod vodstvom Danila Matuša (predsednik društvene komisije za delo z mladimi) in šestih mentorjev je bil za otroke organiziran plavalni tečaj. Ob večerih so si čas krajšali z igranjem odbojke in košarke, organizirali so »pižama party« ter izbrali miss in mistra. Obiskali so Piran, skozi mini orientacijsko tekmovanje spoznali njegove znamenitosti ter se popeljali po slovenski obali. Izvedli so kviz na temo bontona v gasilstvu, imeli pa so tudi tečaje, na katerih so si lahko pridobili preventivno gasilsko značko. Svoje vtise so zbrali v posebnem glasilu njihove gasilske šole.

V šentjurskem društvu so pred kratkim obnovili tudi avtomobil-cisterno v vrednosti 1,8 mio SIT. V končni fazi je tudi izgradnja in zbiranje sredstev za novo vozilo, ki bi ga naj prevzeli še to jesen. V društvu preko javnih del zaposlujejo dva svoja člana, posebna komisija iz Ljubljane pa je izvajanje tega projekta ocenila za zelo dobro.

L. H.

Kotiček za zdravje

Ošpice še vedno morijo

Za ošpice (morbili) zbolijo na svetu vsako leto okrog 30 milijonov otrok, okrog 900 000 obolelih pa tej bolezni tudi podleže. V boju zoper to najbolj smrtonosno otroško boleznijo sta združili moči Svetovna zdravstvena organizacija (WHO) in Sklad združenih narodov za otroke (UNICEF), ki sta si zadali nalogo do leta 2005 zmanjšati umrljivost zaradi ošpic za polovico.

Ti podatki so še toliko bolj pretresljivi, ker je že 30 let na voljo varno cepivo zoper to bolezen. Glavni vzrok za pogostnost obolevanja je nezadostna precepljenost, saj nadzor nad boleznijo zagotavlja le 90 do 95 odstotna precepljenost. To število v Sloveniji uspevamo dosegati, na območjih Afrike, Južne Amerike in tudi nekdanje Sovjetske zveze pa uspejo zaščititi le približno polovico svoje populacije, zato sta obolevnost in umrljivost tam kritični. Ustrezna precepljenost (95 odstotna) zagotavlja varnost tudi tistim otrokom, ki slučajno ali zaradi zdravstvenih razlogov niso bili cepljeni.

V zadnjem času se pojavljajo zlasti v alternativnih zdravstvenih krogih nasprotovanja preventivnim cepljenjem, češ da so nepotrebna ali celo škodljiva, kar bi utegnilo, če bi se to prepričanje močneje razširilo, resno ogroziti zdravje naših otrok. Posamezni primeri nezaščitene otrok, do 5% populacije, res niso problematični, toda izključno po zaslugi tistih 95 odstotkov, ki so zaščiteni in ne omogočajo širjenja bolezni. Zato se zdravstveni delavci v otroških in šolskih dispanzerjih zelo trudimo z vzgojnim delom in opozarjanjem na pomen rednih sistematičnih cepljenj.

Cepljenje tudi proti noricam (varicella)

V Ameriki je odobreno že od leta 1995, priporočajo pa ga vsem nad 12 mesecev starim otrokom, ki so (zaradi različnih imunskih motenj) še sprejemljivi za norice. Raziskovalci menijo, da je cepivo učinkovito tudi pri zaščiti za norice sprejemljivih odraslih ljudi.

Pri nas proti noricam cepijo na Infekcijski kliniki v Ljubljani.

Draga Kovač - Škoberne, dr. med.

Kuharski kotiček

Ko hočete malo drugače

Prejšnjo nedeljo se nas je zbralo za mizo kar lepo število. Več kot je jedcev, več je različnih okusov, želja, včasih pa tudi nuja (razne diete). Še to - če imaš goste, pa če tudi samo domače, skuhaš nekaj boljšega, malo drugače. Ko sem prinesla na mizo velik, poln krožnik, je bilo prvo vprašanje - kaj pa je to? V trenutku sem se spomnila na jedilne liste v raznih lokalih in na njihove plošče, krožnike in sem odgovorila - babičin krožnik.

In kaj smo jedli?

JUHA - mnenje vseh je bilo, da je za juho preveč. Torej nič juhe.

Za babičin krožnik pa sem pripravila:

OCVRTE MELANCANE

Melancane sem olupila, narezala na 1 cm debele rezine, jih posolila. Čez nekaj časa sem jih malo stisnila, da sem iz njih iztisnila sok, nakar sem jih povaljala v moki, raztepenem jajcu in drobtinah. Tako pripravljene melancane sem ocvrla.

OCVRTI PIŠČANEC

Vzela sem lepše kose piščanca brez kože (hrbet bom drugič uporabila za izboljšanje zelenjavne juhe), jih posolila, panirala in ocvrla.

TRDO KUHANA OCVRTA JAJCA

Jajca sem skuhalo. Ohlajena in olupljena jajca sem panirala in ocvrla. Ocvrta jajca sem prerezala na polovico.

SVINJSKA PEČENKA

Svinjskemu kareju sem odvzela kosti, meso posolila in malo popoprjala. V sredino sem z nožem naredila ozko zarezo, v katero

sem vtaknila hrenovko. Meso sem prelila z vročim oljem, dodala še lovorjev list in spekla. Spečeno meso sem razrezala na tanjše rezine.

Ocvrtega piščanca, rezine pečenke, ocvrta jajca in melancane sem naložila na večji oval in še okrasila z vejicami peteršilja in rezinami limone.

Kaj pa solata?

KORENČKOVA SOLATA

Opran korenček sem na drobno nastrgala in ga prelila s polivko iz žlice majoneze, žlice kisle smetane, male žličke gorčice, ščepeca sladkorja, malo soli in žlico ali dve olja.

To polivko sem uporabila tudi za pripravo paradižnikove solate.

Kot prilogo sem ponudila krompir. Izbrala sem čisto droben krompirček, ga skuhalo, zabelila z masčobo in potrosila s seseklim zelenim peteršiljem.

Pa še desert:

Razno sadje sem narezala na drobne koščke, dodala malo limoninega soka in sladkala. Pred serviranjem sem sadno solato naložila v manjše skodelice in dodala po želji še sladoled.

P.S.

V prispevku v prejšnji številki je na koncu pomotoma izpuščena beseda. Hotela sem povedati, da me kompot iz buč zelo spominja na ananasov kompot.

Cvetka Hus

Modni kotiček Vanje Bertossi

Nekaj jesenskih modnih namigov

Posezonska znižanja in razprodaje kolekcij so znamenja hitro bližajoče se modne jeseni. Le-ta bo očitno prav tako polna barv in pestra, kot je bila poletna, predvsem pa nova in vsestranska, kakor je pač tudi moderna ženska. Ena najpomembnejših prihajajočih barv je topla rjava v vseh odtenkih. Jesen bo udobna, polna mehkih in nežnih pletenin.

S katerimi kosi garderobe si bomo v prihajajoči jeseni popestrile našo že obstoječo garderobo in katere malenkosti iz prejšnjih sezon morajo nujno v koš? Prve hladne jesenske dni vas bo grela jakna, dolžine preko bokov, z velikimi gumbi in zapeta dvoredno. Poleg se bodo izjemno podale dolge hlače vseh oblik. Krilo, ki ne sme manjkati v naši garderobi, bo imelo dolžino okrog kolena, nič pa ne bo narobe če se tu in tam dvigne do zapeljive mini višine. Spet bomo odkrile srajčno bluzo, ki pa bo za razliko od prejšnjih polna volančkov in naborkov. Obleka je in bo vedno ostala najbolj ženski kos garderobe. Udobno srajčno obleko nadomestite s tako z visoko postavljenim pasom-životcem v slogu empir. Pas, doslej verižica, je preteklost. Nadomestite ga s širokim usnjenim pasom in tako poudarite postavbo. Nov kos garderobe je dolga ali kratka pelerina, lahko je tudi pončo, ki bo nadomestil plašč v prehodnem jesenskem obdobju. Ko pa se bo nekoliko bolj ohladilo, bomo oblekle plašč in ga zategnile s pasom iz enakega blaga kot plašč ali pa usnjenim.

Kaj pa obutev? Sprehajale se bomo v salonarjih, spredaj oblikovanih kot mokasin, v zimo pa bomo stopile v visokih škornjih na visoki in tenki peti ali pa v takih s popolnoma ravnim podplatom. Modna novost je, da mora biti škorenj oblikovan po nogi in ne cevasto.

Trgovina
Vanya Bertossi
Leona Dobrotvinska 5

Kaj bomo brali...

Ker je do začetka šolskih dni ostal le še kak vroč avgustovski teden, ki ga lahko popolnoma posvetite branju,

naj vam zaupam, da so v Knjižnici Šentjur kar pridno delali zaloge novih knjig za prave poletne knjigožere. Pa si kar pogledajte, kaj so pripravili za mlajše bralce.

Za mlajše bralce je tokrat na voljo ogromno novih zgodb in čisto malo poučnih knjig. Saj vsi vemo, da med počitnicami skoraj nihče ne bere poučnih knjig, kot bi jih med šolskim letom, ko jih je treba brati že zaradi učiteljev.

PRAVLJICE IN ZGODBE:

ELSCHNER G.: Mala indijančica Pletoč list

PFISTER M.: Mavrične ribice ni več strah

LOUPY C.: Daj mi poljubček

GANTSCHER I.: Trije zajčki

FOX P.: Enooki maček

SACHAR L.: Zeleno jezero

EMMET J.: Kako je krtek klatil luno

ROWLING J.K.: Harry Potter: Ognjeni kelih (četrti del)

POUČNE: REINSTEIN R.: Kaj si po horoskopu?

SUNDSTEN B.: Prvi vodnik za pustolovce Vera sveta

Zdaj pa pokukajmo še v novosti v oddelku za odrasle osebe, ki to so ali pa bi radi bili, ko gre za knjige.

ROMANI:

QUICK A.: Afrodita prstana

LE MOUËL: Bog v metroju

KARLOVŠEK: Pobarvani dosjeji

GOLOB T.: Ponovno rojen-pot iz pekla mamil

ANDREWS V.C.: Usodna ura

DEXTER C.: Maša za mrličje

SHREVE A.: Pilotova žena

POUČNE:

50 idej kako pripraviti solate & Karpate

PERUŠ M.: Biomreže, mišljenje in zavest (psihologija)

KNEŽEVIČ A.: Oljka (medsebojna komunikacija)

KOBAL J.: Glavobol (medicina)

MENART J.: Slovenec v Srboslaviji (sociologija)

PIVIKA J.: Štajerska (izletniški vodnik)

LEPO JE BITI MILIJONAR (kviz)

HUMAR T.: Ni nemogočih poti (alpinizem)

KOZINC Ž.: Lep dan kliče 2 (izletniški vodnik)

t.b.

Razmišljanja

Bog je moški

S petnajstim avgustom smo Mater božjo zopet deportirali v nebesa in to počastili z dela prostim dnevom. Kljub temu, da naj bi bil slovenski narod pod njenim okriljem, saj smo bili pred leti vsi, od ateistov do satanistov, kar v paketu posvečeni tej skrivnostni gospe, pa nam ni naklonila niti kapljice dežja. Očitno ni mogla svojega sina, ki je sicer nekakšen predsednik nebes, naprositi niti za ploho, ki bi zalila cerkvene gozdove. Ti po novem torej spadajo v domeno naših dušnih pastirjev in so postali s tem neke vrste božji vrtovi, vendar nam je ljubi bogec dokazal, da nimajo kakšnega privilegirane položaja. Vsa zemljica, božja ali tista, ki jo gazimo navadni smrtniki, se še naprej smodi pod avgustovsko pripeko...

Sopara letošnjega poletja je poskrbela, da so se tudi moje možganske kapacitete malce pregrele in me navedle k zgornjim zlobnim mislim, ki že malce mejijo na bogokletnost, zato se bom raje previdno vrnila na načeto temo o Materi božji. Če sem vam lani predstavljala Marijo kot nekakšno slovensko boginjo, se je danes lotevam drugače. Gospa, ki nam jo slikajo kot svetlolaso, bledično dekle z nekakšnim mučeniškim smehljajem, je še vedno edina izjema v ekskluzivnem moškem klubu katoliške hierarhije. Razen kopice svetnic, ki so si svoj dan v letu prislužile s različnimi oblikami avto-mučeništva, se izstradale do smrti, bičale in životarile v puščavah, je edini pomembni ženski lik katoliške vere Jezusova mati Marija. V prvih stoletjih krščanstva so namreč cerkveni očetje, očitno paranoično razpoloženi do vsega, kar je spominjalo na ženske, iz kanoničnega svetega pisma spretno odstranili ali marginalizirali vse ženske like. Tako ni ostalo sledov o ženski apostolki Juniji, ki je ročno (ne govorim dobesedno) popravili v Junija, Marija Magdalena, ki ji v apokrifnih evangelijih pripada pomembna vloga v Jezusovem življenju, pa je danes za katolike zgolj nekdanja cipa. Takšna usoda pa seveda ni mogla doleteti Marije, saj gre za mater boga, ki danes predseduje dobršnemu delu religioznega življa.

Opirajoč se na svetopisemske pripovedi je imela Marija precej burno življenje. Za uvod se ji je prikazalo nekakšno krilato bitje, ki so ga kasneje poimenovali nadangel Gabriel in ji sporočilo, da bo rodila božjega sina. Na njeno začudenje ji je začel res rasti trebušček, naletela pa je na manjši problem; takratna židovska skupnost se nikakor ni navduševala nad neporočenimi nosečimi ženskami. Tako jo je oženil Jožef, ker mu je sam bog tako naročil, nato sta skupaj na oslu begala sem in tja po puščavah, ko so jima grozili s smrtjo... Povem vam, njen življenjepis se bere kot kakšen pustolovski roman, čeprav se vam ob nedeljskih jutrih in z dolgočasni župnikovi frekvenci morda zdi drugače. Kakorkoli že, njen problematični sine ji je uhajal naokoli in pridigal že v rosnih letih, trdil je, da je božji sin, zaradi česar so ga konec koncev nabili na križ in ga pustili umreti. Njegov oče ga je nato odrešil muk, njegova mati pa je vso zadevo morala spremljati v živo! LIVE SHOW! Si predstavljate? Ko je hotela obiskati njegov grob, ga že spet ni bilo več, nato se je spet prikazal...

Katoliška cerkev jo je za vse prestane muke nagradila z enosmerno karto do nebes, ji postavila nekaj ogromnih cerkva, kipov, in zadeva je bila za njih rešena. Vse človeške smrtnice pa so dobile kolegico, ki ji lahko prižigajo svečke in jo prosijo za kakšne bolj ženske zadeve. In tako se nas je, drage dame, katolištvo rešilo. Pomislite, krščanski bog se še danes smatra kot moški. Ste videli kdaj kakšno žensko upodobitev svojega boga? Ne, bog se še danes smatra kot moški, čeprav je jasno, da polovico človeštva predstavljajo ženske. Celotno sveto pismo je hvalnica moškemu svetu in nekatere feministke se danes borijo za spremembo svetih knjig, kjer bi se za predstavo božanstva uporabljala tako ženski kot moški princip. Katoliška cerkev pa tudi na tem področju zaostaja za razvojem civilizacije in žensko še naprej diskriminira. Marija in njen praznik nista dokaz čaščenja ženskosti, ki daje življenje, ampak zasilna kompenzacija za skupino nemoških, ki izvirajo iz nekakšne pomote in nepomembnega dela telesa prvega človeka - Adama - ki je bil, seveda, moški.

Marija torej ni pojmovana kot enakovredna tistemu najvišjemu, božanskemu in neskončnemu, ampak kot posoda, kamor je po nekakšni neprijetni biološki nujnosti pač moralo pasti božje seme. Posrednica med bogom in njegovim sinom, za krščanstvo pa mesena nujnost v ženski podobi. Proglasitev njene brezmadežnosti je pred stoletji izzvenela kot opravičilo neprijetnega dejstva, da je božja mati pripadnica ženskega spola. In še danes, drage moje, je bog pač moški in kot "moški kolega" jim je v človeški zgodovini pač stal ob strani.

A.polonija

Avgustovski zapisi v ŠN

Časovni stroj

Jure Bračun, študent

Plače javnih uslužbencev morajo biti javne! ... Kar se tiče dodatkov na uspešnost, se čudim, da se izplačujejo v neprofitnih ustanovah kot je občina.» (ŠN, avgust 2000)

Janez Jazbec, bikorejec

Doslej sem še vsakega bika sam peljal v klavnico, tudi zato, da niso bili izpostavljeni nepotrebnemu mučenju. Toda, če sem iskren, predvsem zato, da sem bil zraven pri tehtanju. Mesarjem nikoli ne moreš povsem zaupati.» (ŠN, avgust 2000)

Riko Stopinšek, planinski gasilec-kulturnik

Sicer pa opažam, da naša prizadevanja bolj cenijo obiskovalci iz drugih krajev kot domačini, kar mi kar jemlje voljo in bi včasih najraje kar vse pustil. Žal tudi občina raje da denar za razna tuja gostovanja, za domače ustvarjalce pa jim je žal vsakega tolarja.» (ŠN, avgust 1999)

Bojan Žmahar, o življenju na Otoku

Družabno življenje v Veliki Britaniji se na splošno dokaj močno razlikuje od slovenskega. Veliko več je omejevalnih predpisov v nočnih klubih glede starosti obiskovalcev, zapiralnih časov in požarne varnosti. Za razliko od Slovenije tam te predpise tudi spoštujejo.» (ŠN, avgust 1998)

Vili Brglez, takratni kalobški župnik v odhodu

Morda sem, če se izrazim slikovito, letel previsoko pred jato ptic, ki mi niso sledile.» (ŠN, avgust 1997)

Miha Mastnak, ob zlati poroki

Ne, politika pa me ne zanima. Saj je vse čisto v redu, le malo zmešano je in premalo se da na kmetijstvo. Na volitve z ženo greva, volila pa sva Malovrha, ker je tako prijazen.» (ŠN, avgust 1996)

Gregor Bezenšek ml., o pismih oboževalk

Vsak dan vsaj eno pismo, vsebine pa reje ne bom povedal.» (ŠN, avgust 1996)

G. Štrukelj, takratni gospodar kmetije na Planinci I

Govorice o ashramu ali templju na Planinci so absurdne izmišljotine. Vsi smo katoličani in živimo čisto katoliško življenje.» (ŠN, avgust 1996)

Ernest Rečnik, o lovskih prigodah

Omenil sem že, da je bil Cic vsestransko dober pes; imel je eno samo napako, ki nam je včasih povzročala nevšečnosti - ni ločil fazanov od kokoši.»

Jože Artnak, predsednik OO LDS o 18. avgustu - obletnici osvoboditve Planine»

Zmanjševanje pomena tega in podobnih dogodkov iz NOB je več kot stvar slabega okusa.» (ŠN, avgust 1994)

Nežika Žličar, bivša amaterska igralka s Ponikve

Največje priznanje mi je dal nekoč sin, ki je še pred padcem zastora skočil na oder, me objel in poljubil.» (ŠN, avgust 1994)

MF-jeve posteljarije

Dragi mf!

Že nekaj časa spremljam tvoje pisarije o spolnosti. Rubrika z vprašanjem in odgovorom mi je zelo všeč. Je šaljiva, v njej pa se včasih najde kakšno zrno resnice. Bolj me motijo tvoji daljši članki o seksu. Tam si že večkrat napisal, kako ženska občuti to in ono v spolnem odnosu. Sprašujem se, kako to veš? Saj si vendar moški! Kaj ti daje pravico, da svetu razlagaš, kako in kaj ženska čuti in občuti v seksu? Po moje lahko o tem govori le druga ženska. Še posebej, ker sem opazila, da včasih ustreliš kakšno takšno, da mi gre kar na smeh. Ali pa na jok. Tvoje razmišljanje o tem, kako ženska doživlja seks, je včasih bolj podobno moški fantaziji kot resničnosti. Kaj imaš reči na to, ha?

Feministka

Draga feministka!

Imaš popolnoma prav – kot moški nimam blage veze o tem, kaj ženska občuti v kakršnikoli obliki spolnega odnosa. Vendar to še ni razlog, da ne bi vsaj skušal uspešno blefirati o tem, da ženske popolnoma štekam. To je, kot vemo, nemogoče in je čista utopija. A vendar, ker o tem pišem že dve leti, mislim, da mi je kar dobro uspelo, preden si me razkrinkala. OK, šalo na stran. Se ti ne zdi, da je v današnjem svetu prepad med spoloma že itak preglobok? Res je, da ni tako globok, kot je bil, recimo, pred nekaj stoletji, pa vendar še obstaja in spola se nekako še vedno jemljeta kot sovražnika. Ta izjava je morda res posploševanje in za mnogo ljudi na srečo ne velja, vendar je tovrstno mišljenje še vedno zelo zelo prisotno. V Šentjurju in podobnih neurbanah središčih pa še toliko bolj. Zato se mi zdi čisto o.k. če si kdaj drznem poskušati razumeti ženske. Tudi če kdaj popolnoma ustrelim mimo, sem prepričan, da je to bolje, kot da pustimo moško-ženske odnose v večnem status-quo. Hej, če drugega ne, si lahko vsaj ženske preberete, kako misli živujajo po moških možganih in nas tako bolje razumete. Tudi to je nekaj vredno – seveda za tiste, ki to informacijo prepoznajo in jo znajo tudi izkoristiti. Bi rekel, draga feministka, da ti nisi med njimi. Tvoje pismo izraža ravno to, da sta si spola na nasprotnih frontah in bi tako moralo ostati. Po tvoje naj se moški ne bi posvečali ženskam v spolnem odnosu, temveč samo sebi. Se mi zdi, da jih veliko to itak počne: eh, le kaj bi se mučil z nedoumljivostjo ženske, glavno, da imam svoj užitek v postelji, za njenega mi je pa prav malo mar! Imam prav, ko se mi zdi, da propagiraš seks, v katerem bi vsak od partnerjev gledal predvsem le na svoj užitek? Žal se s sebičnim seksom ne morem strinjati.

Ampak nič ne de, še vedno boš "morala" brati moje članke o ženskah, pa čeprav ti bo šlo kdaj na smeh ali na jok. Me veseli, da ti je moja rubrika všeč, še bolj pa sem vesel, da si javno izrazila svoje nestrinjanje in tako sprožila debato. Saj veš, debate so dobra stvar, ker so edina pot do resnice. Prav, v tem trenutku bi se lahko čisto po zenovsko vprašali, kaj resnica sploh je, ampak to je že druga zgodba....

mf

Študentska kronika

Reminiscenca

Čeprav na Koupa fest nismo potovali z busom (mrk pri KŠCR, prazna blagajna pri ŠKMŠ...), se je v Beli Krajini kljub temu zbralo za dva ducata »hounmijev«. Kot ponavadi smo pušili pri fuzbalu, je bilo pa zato vse ostalo v šampionskem slogu.

Četita najpogumnejših in altruistično navdahnjenih se je udeležila 16. 8. minule krvodajalske akcije, za kar jim gredo vse pohvale.

Tretja repriza Bazenjenja 18. 8. je bila letos v sklopu Šentjurskega poletja, kar pomeni, da je program zadeve že kar zanimiv. Obetamo ponovitev ob letu osorej.

Delovanje kluba smo predstavili v avgustovski cifri Mezinca, časopisu celjskih študentov.

Naša spletna stran je že en mesec klinično mrtva. Pripravljamo selitev na nov strežnik, ki naj bi bil bolj zanesljiv.

Frekvenca klubskega pojavljanja v tiskanih medijih je zadnje čase povečana. Zahvaljujemo se vsem zaslužnim in se priporočamo za neposredno interakcijo.

Danny pravi

Ali bodo ŠKMŠ – sokoli zadržali svoj visoki let? Oglejte si našo malofuzbalsko škvadro v jesenskem delu lige.

Ogled prenosov SLO reprezentance v Prostoru. Mali ekran in antena sta že na pozoru za vse SLO tekme v basketu (EP) in fuzbalu (kvalifikacije).

21. 9. /petek/ ob 21^h bo v Prostoru literarni večer, na katerem bodo izpod lastnih peres stesane in skovane rime pripovedovali domači fantini in deklini. Priporočamo.

23. 9. /nedelja/ 07^h: Pobarvajmo sivine III. Napad na sivine se bo zgodil četrto septembrsko nedeljo pri Domu starejših občanov v Svetinovi

0075-3230 Šentjur
info@skms.net - www.skms.net
0041-369-392

ulici. Zainteresirani za sodelovanje, ki je brezplačno, naj se prijavijo na 031-404-146 najkasneje (čist res) do 15. 9. Vabljeni seveda tudi vsi dosedanja pleskarji.

24-28. 9. /pon-pet/ Izobražuj se! Motivacijsko izobraževalni program »Bodi vse to, kar si lahko«. V sodelovanju s firmo Racio se bomo učili tehnik ustvarjalnega razmišljanja, skupinskega in individualnega dela. Brezplačno! Info in prijave do 19. 9. na MS servisu ali 031-404-146.

28. 9. /petek/ ob 17h bo na LD Blagovna klubski piknik. Vabljeni članstvo, simpatizerstvo, itd.

Redno: vaje sekcije za gledališke improvizacije - Improplegiki so ob sobotah 10-12h v Prostoru. Septembra pa še pogostejše, info 031-865-755.

Oktobra napovedujemo:

Začetek rekreacije: fantje – sobota 14:30, dekleta – sobota 19:00. Točen začetek še sporočimo

1. petletka ŠKMŠ – pripravljamo 8 dogodkov, ki bodo imeli vrhunec s koncertom Siddharte

*možne so spremembe, odpovedi ali organizacija novih prireditev

Ulica Dušana Kvedra 26
pon-pet 11-15; tel: 749 11 50

KLUB SMEH

»V Šentjurju ni organiziranih veliko dejavnosti in otroci so nezadovoljni s svojim preživljanjem prostega časa. To se pokaže še posebej sedaj poleti, ko imajo počitnice, ki jih tako velika večina preživi pred blokom, na ulici ali na deželi«, se je glasil prvi stavek Tanje Gobec, ustanoviteljice projekta, ki se odvija vsak dan v Kulturnem domu in je namenjen otrokom in odrasčajoči mladini, da preživlja počitnice malo drugače.

Tanji pri delu zelo pomagata Jasmina Čavuzič in Larisa Žmaher, ki sta, kot pravi Tanja, njena desna roka, sicer pa so vse tri nezaposlene.

Vsak dan se v povprečju v »delavnico« vključuje dvajset otrok. Večina so to otroci iz bližnje okolice Šentjurja, celo iz Dolge gore, pridružili sta se tudi dve zdomki ter celo deklica iz Nemčije, ki se je kljub temu, da ni znala jezika, odlično vklopila v skupino in jo popestrila.

Otroci lahko sami izbirajo, kaj bi radi počeli in dajejo predloge ter brskajo po svoji domišljiji. Trenutno so bili razdeljeni na dve skupini, ki sta se vsaka po svoje pripravljali, da se predstavita tudi staršem. Plesna skupina se je trudila s čim boljšimi kreacijami v dvorani Kulturnega doma, druga skupina malo mlajših otrok pa je pripravljala lutkovno predstavo, za katero so

lutke izdelali kar sami. Pa to ni vse! Veliko rišejo, pišejo, plešejo, se igrajo, hodijo na sprehode v naravo, v načrtu pa so tudi kemijske, biološke in druge delavnice, ki bodo svoj krst najverjetneje doživele jeseni. Ustvarjali bodo tudi izdelke iz gline, želijo pa se spopasti tudi z bolj zahtevnimi tehnikami kot so slikanje na svilo, fotografske delavnice, kiparjenje..., kar pa je že precej bolj povezano z denarjem. Občina je prispevala 150.000 SIT in dovolila uporabo Kulturnega doma, za kar je Tanja izredno vesela in hvaležna. Denarja zmeraj primanjkuje in vsa dekleta neutrudno iščejo sponzorje.

M. K.

šentjurska GLASBENA ŠTALA

LONG HOT SUMMER

Med kopico dobrih koncertov letošnjega poletja prav gotovo ne moremo prezreti pestro koncertno dogajanje na skrajno zahodnem koncu Slovenije. Po zaužitvi Big foot mame in Los ventilosov na Mostu na Soči smo se na obalo »bistre hčere planin« vrnili že koj naslednji teden.

Tolmin-Soča reggae riversplash 2001 Predvsem začetek tridnevne flower-

power odesijade smo krepko zgrešili, kajti pred oder smo se prebili šele v soboto. Letošnji festival, posvečen Bobu Marleyu (umrl 1981 leta), je zbral pester nabor muzičistov, ki so potrebnim ušesom namenila kos kolonijalne otoške eksotike in zeleno listnate nazobčane hipijade. Za naše kozjar

Authentici že videni v Lesičnem

Rodilo se je kar nekaj odmevnih nastopov: Elvis Jackson (Slo), Stivie Culture & Crystal Axe (Jam), Del Arno bend (Srb), Authentici (Ita) in višek celotnega festivala Macka B & Royal Roots bend (GB), ki so svoj politično obarvan nastop zaključili okoli 5. ure nedeljskega jutra. Izjava, tam nekje pod Vrščem, da so manjkale le (blond) trebušne plesalke, nam je vrnila vero v dolgoročno usodo reggae koncertov..... See ya soon.....

ludwig

Koncert vreden ogleda: FIVE HORSE JOHNSON (ZDA)
30. 8. 01 Trn fest KUD France Prešeren - Ljubljana

LOJTRA

1 (1) ME GUSTAS TU	Manu Chau
2 (2) REVOLVING DOOR	Crazy Town
3 (3) ETERNAL FLAME	Atomic Kitten
4 (4) HEROJ	Los Ventiloso
5 (5) HOLIDAY	Scorpions
6 (6) B MACHINA	Siddharta
7 (7) ALL I EVER WANTED	Human League
8 (8) ETERNITY	Robbie Williams
9 (9) SOUL TATTOO	Plus One
10 (10) CRYSTAL	New Order

GLASOVNIK

ime: _____ priimek: _____
tel: _____

- 1 _____
2 _____
3 _____

Kaj najraje posluša
JOŽE BOHORČ
(Ans. Jazeta Bohorča)
1. Ans. Lojzeta Slaka
2. Ans Franca Miheliča
3. Ans Toneta Kmetca

Kaj najraje posluša
MARKO TUHTAR
(Žurdov)
1. Pink Floyd
2. Black Sabbath
3. Deep Purple

Kaj najraje posluša
JURE GODLER
(Špilferderberji)
1. Guano Apes
2. Offspring
3. Guns 'n' Roses

Odbojka v Slivnici vse bolj priljubljena

To soboto (25. avgusta) so slivniški športni delavci organizirali odbojgarski turnir na travi, ki se ga je udeležilo pet ekip.

Predstavnik organizatorjev Zoran Leskovšek je bil sicer nad udeležbo rahlo razočaran, saj je sicer odbojgarsko igrišče za kulturnim domom redno živahno in je pričakoval najmanj deset moštev.

Udeležbo so mu med drugimi obljubile tudi planinske punce, ki so menda pravi odbojgarski hit, a so ga tokrat tudi one pustile na cedilu. V boj s štirimi domačimi ekipam se je spustila tudi ena šentjurska ekipa. Trikrat lahko ugibate, katera!

Ekipa Šentjurskih novic. V dokaj izenačenih tekmah se nam je nasmehnila športna sreča, brez izgubljene tekme smo si priborili lep slivniški odbojgarski pokal.

F.K.

Polona Podovac

Pa po lojtrci gor...

Nekoč Spodnjetržanka, sedaj Zgornjetržanka, je Polonca Podovac pri dvaindvajsetih letih prava Šentjurčanka. O njeni nadpovprečni aktivnosti priča nedavna preteklost, saj je trenirala košarko, ukvarjala se je z gimnastiko, kasneje presedlala k atletiki, kjer je tekmovala v šprintih, najraje pa se spominja skrivalnic, ki se jih je igrala z blokovsko kompanijo v najrosnejših letih.

Kot mnoge pevske kariere se je tudi njena začela več ali manj naključno - sošolci jo brez njene vednosti prijavijo na šolsko prireditev Korajža velja, kjer zmaga, opazijo pa jo tudi trboveljski glasbeni promotorji. Poleg petja v šolskem zboru pri Majdi Škorjanec jo oče Dragan, poznan šentjurski slikar, tri leta vozi v Zasavje na izpopolnjevanje v petju.

Njen drugi veliki met je zmaga na legendarnih Karaokah, ki smo jih v Šentjurju gostili pred »davnimi« sedmimi leti. Tam jo opazi Oto Pestner in ji odpre vrata v ljubljanskem studiu Metro. Začne se sodelovanje z Davorjem Božičem, posname nekaj pesmi, vendar se zaradi pomanjkanja sredstev odpove nadaljnji karieri. Njena želja po nosilcu zvoka ostane neuresničena.

Pred tremi leti jo šentjurski glasbenik Beno Pečar povabi v zasedbo z imenom Štajer ekspres, v kateri igrata še črnoliška brata Andrej in Boštjan Cmok. Medtem jo Viki Ašič ml. povabi h kvintetu Vitezi celjski. Polonca se znajde na razpotju, vendar prevlada želja po sodelovanju v pravem kvintetu. Trenutno smo priča njihovemu meteorskemu vzponu, poznavalci pa jim napovedujejo bleščečo prihodnost.

Polonca, praviš, da je bil tvoj »prestop« sedanji zasedbi zate stresen?

S fanti iz Štajer ekspresa sem se izvrstno razumela, vendar me je »firbec« gnal, da sem šla pogledat k Vitezom. Že v prvo smo se sijajno ujeli, tako da sem se s težkim srcem odločila za spremembo. Najhuje je bilo na prvih vajah, saj nisem znala praktično nobene narodnozabavne pesmi. Na srečo so me fantje spodbujali in sedaj mi skupaj z našo glasbo pomenijo toliko kot družina.

Vitezi celjski so znani tudi po tem, da so njihovi člani sami sinovi uveljavljenih glasbenih mojstrov.

Tako je. Poleg Ašiča mlajšega sta naša člana Bojan, ki je sodeloval pri zelo uveljavljenih Ptujskih pet, in Andrej Zeme, ki sta otroka Francija Zemeta iz Vojnika, Sandi Knez je sin znanega Mira, Šmarčan Jože Pšeničnik (zamenjal je Robija Mrzela, ki se je vrnil k Štajer ekspesu) pa ima glasbo

v malem prstu, saj zna izvabiti zvoke praktično iz česarkoli. Skupna značilnost ansambla je, da smo privrženci Avsenika. Delamo veliko avtorske glasbe, pri pisanju tekstov pa sodelujemo z Vero Šolinc s Sel, Ivanom Sivcem, Bernardom Miklavcem in Suzano Potrč Pointinger, zelo uglednimi ljudmi na svojem področju.

Ali imaš med pevci tvoje zvrsti kakšnega idola?

To sta člana prve legendarne zasedbe Avsenikov: Franc Koren in preminula

Danica Filipič, najbolj pa se navdušujem nad njeno naslednico Emo Prodnik, ki si jo nadvse želim tudi osebno spoznati, do nje pa je baje zelo težko priti.

Kako gledaš na to, da ste v dobri polovici leta delovanja pobrali že kar lep kup priznanj?

Seveda nisem tega niti približno pričakovala, še posebej ne v Števerjanu. Tekmovalo je ogromno ansamblov, tudi uveljavljenih. Za tamkajšnji festival je dobesedno dihal ves kraj, kjer so nas fantastično sprejeli, tako da nastop pred štiritisočglavim avditorijem sploh ni bil problem. Posebno priznanje za nas je bilo tudi, da smo bili del celjske delegacije v pobratenem nemškem Grevenbroichu.

Pa tudi »špilov« verjetno ni več problem dobiti?

Kar se tega tiče, res ni težav, saj se že dogovarjamo celo za termin v marcu prihodnjega leta.

Koliko komadov pa imate potem naštudiranih?

Festivalski uspehi

»Naj polka in valček« v Bohinju: uvrstitev v finale

»Festival Števerjan«: zmagovalci več kategorij in absolutni zmagovalci

»Ptujski festival«: naj debitanti, prejemniki zlatega Orfeja

Tako iz glave niti ne vem, vendar na samostojnih koncertih odigramo po 40 do 50 zabavnih in narodnih pesmi na noč.

Ali lahko za ŠN razkriješ vaše bližnje načrte?

V celjskem Narodnem domu pripravljamo oktobra gala večer, kjer bomo promovirali naš prvi CD in kaseto. To bo povsem samostojen koncert, ki ga bomo razdelili v več sklopov. Za goste, tudi eminentneže, ki so že potrdili svoj prihod, pripravljamo res poseben program.

Poleg tega se bomo v začetku septembra udeležili festivala narečnih popevk v Mariboru, kjer bomo sodelovali s pesmijo »Iz stare pukše nov patron« izpod peresa Vere Šolinc, spremljal pa nas bo simfonični orkester. Iste meseca bomo še malo »skočili« v Nemčijo.

Ker se vaše pesmi vrtijo že na mnogih lokalnih radijskih postajah, vas pozna vedno več ljudi. Ali boš fante uspela prepričati, da bi Šentjurju poklonili kakšen koncert?

Tudi o tem že tečejo razmišljanja in iskreno upam, da se bo to čimprej zgodilo. Upam, da bo ta prireditev nekaj posebnega. Lepo bi bilo zaspanemu Šentjurju vdihniti tudi nekaj takega utripa.

Polonca se nam ob koncu pogovora na »velepomembno« vprašanje o »spremljevalcu« diplomatsko izvije. Sicer pa pravijo, da se strup skriva v malih flaškah...

br

Mama

Vsakič, ko si prišla,
si mi prinesla
šopek poljskega cvetja.
Hvala, mama,
ker si ga sama
zame nabrala.

V šopek si svojo ljubezen
in žuljave roke dodala.

Poljske cvetice,
klasje pšenice
in tiste otožne solzice
so le zame cvetele,
mi govorile,
da vez s tabo
nikoli ne mine.

I. Uduč

Lucijina reportaža

Zdaj pa res več ne vem, kaj naj naredim: urednik mi teži, naj kar pišem tako kot doslej, friendce mi pravijo, da sem ful preveč zatežena, od bralcev pa nobene niti lepe niti grde besede. No, če izvezem Pepco, ki je bila navdušena nad mojim opisom dobjanske občinske skupnosti in ji je bilo grozno žal, da mi je prepustila ta medijsko tako hvaležen teren. Kar nazaj naj bi ji ga dala, ker jo dobjanska glavna akterja, župan in njegov tajnik, tako strašno spominjata, pač fizično, na znana Servantesova literarna junaka. Ne, tako ne bo šlo, oba dobjanska občinska Francija sta takšni faci, da bi ju sama kar preveč pogrešala. Pa o čem naj bi potem sploh še pisala, če ne bi več imela muzikantsko nasmejanega in optimističnega Dobovčana Francija št. 1 ter njegovega skrbnega tajniškega Francija št. 2? Urednik mi je sicer nekaj namignil, da je Franci št. 2 zelo hud na ŠN, ker se menda preveč udinjajo opozicijskemu Dragotu, namesto, da bi objektivno koval v zvezde uspehe njegovega šefa Francija št. 1, ampak jaz bom že pazila, da takšne napake ne bom naredila in bom vedno zvesto na njuni strani. Pa urednik gor ali dol, ko gre za čustveni odnos do oblasti. Samo v zadnjih dveh mesecih sta slavna Dobjana (pardon: en Dobjan in en Dobovčan) uspešno spravila pod streho že tri super veselice, ki jih kljub nevarnosti pregrešnih priložnosti odločno podpira tudi sam gospod župnik in sicer tako, da se na kritično noč uvidevno preseli v za kontemplacijo počitniško umirjeni Šentjur. Da vsesplošne hvaležnosti, ki sta jih deležna zaradi »podaritev« smetiščnih kant, sploh ne omenjam.

So pa smetiščne kante pravi hit tudi tega poletja na Prevorju.

Dve tretjini Prevorjanov, na čelu z zavednimi svetniki KS, ki vedo, da so Prevorjani načeloma čisti ljudje, ki odpadkov sploh ne ustvarjajo, odločno odklanjajo takšne ponižujoče ponudbe. Naj si kanto najame Pajek, če je tak prašič, da jo potrebuje, poštene krajane, ki vedo, kaj je skrb za okolje, pa naj pusti lepo pri miru. Tako kot jih niso vznemirjali odgovorni pri odpiranju prevorskega šolskega observatorija, ki celo vodjo šole Marijo niso hoteli prikrajšati za njen počitniški oddih, kaj šele, da bi z observatorijem težili drugim krajanom.

Z veselicami pa šentjurska Jurij in Janez sploh nimata takšnega veselja, kot dobjanska Francija. Na gasilske veselice skorajda več ne hodita, da ne bi delala gužve, toda če ju povabi na žeganje klopota kak bogat mesar iz sosednje občine, sta tam takoj oba, seveda po službeni dolžnosti in skupaj z občinskimi pevci. Kar je seveda zelo prav, da sosedje vidijo, kakšne občinske može imamo in kako radi pojemo. Po drugi strani pa je glede gasilskih veselice velika škoda, ker če bi tako uspešno prodajala pečene svinjske glave kot njun »dobovčanski« kolega, bi bila naša požarna bramba rešena prenekatero denarne skrbi.

Toda moj Jurij je karakter in ne trgovec, pa vse svoje veselice, od Jurjevanja naprej, lepo pošteno plača z občinskim denarjem in ne skubi svojih občanov.

Ker jih ima rad. Na tem področju, mislim pri skrbi za blagor volivcev, bo Dobovčan moral vzeti pri Juriju še kar nekaj lekcij. Ali pa kar pri podžupanskem Janezu, ki je glede občinske blagajne in prijaznosti do volivcev, zlasti še ko gre za plazove in prave ljudi, še bolj praktično gospodaren. Kar super dokazuje tudi s permanentno vztrajno skrbjo za svoj vinograd na Beli gori, ki je tako postala osrednja točka zelo uspešne promocije naše občine po

okoljskih vinskih sejmi, od koder naš Janez prinaša bleščeča odličja. Tako bleščeča, da je slišati celo predloge - ker prihajajo iz LDS, so gotovo pravi - da bi bilo cool, če bi to svojo dejavnost še okrepil in se po možnosti žrtvoval za dobrobit občine in se tudi čisto preselil na Belo goro. Ta razvojna verzija ima še eno resno potencialno prednost: po občinskih pisarnah bi se morda še bolj sproščeno razmahnilo tamkaj že razvijajoče se podjetništvo, številni uradniki, ki jim priložnostne naravne ujme, od poletne pripeke in zimskih neurij do poslovnih SP kriz, slučajno ne preprečujejo požrtvovalnega uradniškega udejstvovanja v službi ljudstva, pa bi brez navzočnosti njegovega za blagor ljudstva vedno primerno zaskrbljenega podžupanskega obraza svojo delovno dobo preživljali manj stresno. Posredno bi na ta način tudi omilili pričakovani kaos v šentjurskem zdravstvu, od koder nam zdaj, ko so tisti v belih haljah brutalno pljunili na podžupanovo demokratično in modro vizijo uvoza formiranega politično - strokovnega know howa iz razvitega regijskega središča, grozi neizogibna pogibelj v obliki kug in drugih nesreč. Kar se obvezno zgodi, če človeški napuh kljubuje božji volji. Kot se je zgodilo bazenskemu Viliju, ki je v svojem kapitalističnem pohlepu računal, da mu bo vreme šlo na roko in bo lahko bazen držal odprt le kak teden, bife pa ves drugi čas, pa ga je ljubi bog takoj udaril s skoraj noč in dan trajajočo dvomesečno vročino. Kaj takega se Združeni listi in krajanom Loke, ki so brez zle misli na dobiček sklenili nekaj svojega potu ter par milijonov več ali manj javnega denarja vložiti v partizansko bolnico Javorščico, pa čeprav se od nje javne koristi nesporno pričakujejo.

Ne le, da bodo loški malčki imeli kam hoditi na poceni priložnostne izlete ob pomembnejših datumih iz naše revolucionarne zgodovine, z novogradnjo so, kot kaže, tudi trajno rešili problem loške zdravstvene ambulante.

Slivnica je eden od naših najbolj mirnih krajev - odkar je vročina zamorila napetost med KS in PGD, občinski Janez pa jim je nedvoumno povedal, da naj si kar iščejo streho v sosednjih šmarskih občinah, če mislijo biti takšni. Lojz in Zoran Dušanu, kljub splošnemu dopustniškemu vzdušju, pridno žagata vejo, toda le - ta spokojno sadi po Gorici rožice in se sploh ne sekira, ko mu Janko v Voducah odpira že četrto športno igrišče. Rožice, nekaj kruha in iger, pa je volilna zmaga tu.

In dokler ima Mira dovolj Zale, tudi pretirano ne hlepi po občinski vodi, s katero si Artnaki prizadevno trudijo poživiti slivniško poletno kulturno dogajanje.

Senčica skrbi rahlo zatemni njegove dobrohotne učke le, ko se zazre v bogat štokljasti zarod tam v središču svojega ljubljene kraljestva. Menda ja ne gre za simboliko! Podobno Zagajškovi navzočnosti na turistični izletniški fešti in vse zeleno zaraščenem jezeru.

Lucija

Obvestila matične službe

Poročili so se:

Vojko Pavlič iz Stanovskega in Breda Arlič iz Primoža; Ivan Šumrada in Cvetka Skale iz Primoža; Matjaž Zalokar iz Šedine in Andreja Leber iz Trnovca.

Umrli so

Angela Pertinač (77) iz Podpeči, Rozalija Kolarič (89) iz Lopace, Ciri Podrekar (70) z Grobelnega, Jožef Kolar (68) s Ostrožnega.

V Dolah zmaga Šentjurčanom

košarkarski turnir trojk

Minuli petek je domače športno društvo v Dolah pripravilo tradicionalni košarkarski turnir trojk, ki se ga je udeležilo 9 ekip. Zmago so odnesli Šentjurčani (Raztočnik, Koželj, Vukmanič in Sotlar) pred Palmo s Ponikve in ekipo Dol. Organizatorji so izvedli tudi tekmovanje v metu trojk, kjer je slavil Samo Gazvoda.

L. H.

Košarkarji Kemoplast Alposa sredi pripravl

Nova imena so Božić, Novak, Džaković in morda tudi Zorko

Košarkarji Kemoplast Alposa se zavzeto pripravljajo na svojo drugo sezono v slovenski elitni ligi. Poleg Misirače sta klub zapustila še Črešnik in Tomažin, nova imena pa so Božić, Novak in Džaković. Še vedno se ne ve, kaj bo s Čovičem. Šentjurčani pa bodo v novi sezoni nastopali pod spremenjenim imenom.

Pod vodstvom trenerja Igorja Pučka, njegovega pomočnika Toma Goloba, fizioterapevta Darka Iveliča in tehničnega vodje Slavka Pečenka je šentjurska ekipa prejšnji teden spoznavala kozjanske strmine. Nastanjeni so bili v Motelu Ribnik, vadba pa je bila v celoti posvečena fizični pripravljenosti. Tomo Golob, ki je košarkarjem držal tempo teka, je priprave ocenil takole: »Vseh šest dni smo trdo delali. Po jutranjem ogrevanju smo dve uri nabirali kondicijo na stadionu v Kozjem. Po kosilu in počitku pa smo tekali še po okoliških hribih. Zvečer smo vadili v telovadnici v Lesičnem. Priprave bi ocenil za zelo uspešne, saj so vsi igralci vzdržali napore brez omembe vrednih poškodb.

Košarkarji bodo še 14 dni trikrat tedensko vadili na šentjurskem stadionu, ob torkih in četrtek pa se bodo v Hruševcu »spoznavali« z žogo. Prijateljskih tekem zaenkrat še ni na vidiku. 8. septembra v Kozje prihajajo košarkarji češke Ostrave, s katerimi načrtujejo nekaj tekem, dogovarjajo pa se tudi za organizacijo turnirja v Hruševcu.

Novinci Božić, Novak in Džaković, morda tudi Zorko

Klub sta v prestopnem roku poleg Misirače zapustila tudi Dejan Tomažin in Matej Črešnik. Prvi je zaradi utrudljivih vsakodnevnih voženj iz Ljubljane in padca motivacije prestopil v njemu nekoliko bližji Hrastnik. Mateju Črešniku pa se je izpolnila želja po študiju in igranju košarke v ZDA (Washington). S klubom so se domenili za poravnavo odškodnine, ki so jo Šentjurčani plačali Elektri, Črešnik pa še naprej formalno ostaja njihov član.

Nova imena v klubu so Ivica Božić, Bojan Novak in Nedeljko Džaković. Največja uganka je 26-letni

S pripravami so pričele tudi vse mlajše selekcije z izjemo mladincev, Pionirji, ki jih vodi Dejan Mihevc, so bili tudi na pripravah v Savudriji. Kadeti vadijo pod vodstvom Draška Adžića, za kondicijsko pripravo pa skrbi Andrej Podgoršek.

Božić, ki je v lanskem sezoni igral v bližini rodnega Mostarja za klub Ljubuški. Skupaj s še enim igralcem iz ZRJ je bil pred tedni na preizkušnji v Hruševcu in zadovoljil okus trenerja Pučka. Božić je visok 205 cm in izredno robusten igralec, ki pod košem na treningih nima prave konkurence. Je pa res, da Šentjur trenutno nima njemu primerljivega igralca, zato bo potrebno za prve bolj realne ocene počakati vsaj do kakšne prijateljske tekme.

29-letni dvometraš Bojan Novak prihaja iz Slivnice pri Mariboru. V zadnji sezoni pa je nastopal za obdravskega drugoligaša. Pred leti je blestel v dresu Cometa, ko je bil med najboljšimi strelci 1. B SKL. Celjan Nedeljko Džaković se je

Bojan Novak, okrepitev na krilu

priskljudil Šentjurčanom bolj »informativno«, zaradi konkurence na branilskih položajih pa si bo verjetno težko izboril mesto v ekipi.

Še vedno pa ni nič dokončnega z Jadrankom Čovičem, do lanske letoletne poškodbe prvega imena Kemoplast Alposa. Njegovo koleno naj bi bilo zdaj OK, problem pa je v tem, da Čovič za letošnjo sezono zahteva več denarja kot za lansko. Šentjurska uprava na to ne pristaja, še posebej ker nimajo nobene garancije, da je poškodba dokončno sanirana. S priženjenim Šmarčanom se sicer še pogajajo, za njega pa se zanimajo še na Polzeli, kjer pa tudi menda niso navdušeni nad njegovo ceno.

Od razpleta pogovorov s Čovičem bodo odvisne naslednje poteze uprave. Dejstvo je, da je Kemoplast Alpos spet najbolj šibek na centrske poziciji. Ta teden je na preizkušnji neki kar 216 cm visoki Splitčan, ki je študiral v ZDA. Ponovno pa je bil vzpostavljen stik z Igorjem Zorkom, čigar še drugi povratek v šentjursko jato bi brez dvoma pomenil veliko okrepitev. Člana kluba sta tudi Benjamin Košak, ki bo posojen v Rogaško Slatino in Kristjan Martinovič, katerega status pa še ni rešen.

V tej sezoni KK Alpos Kemoplast

Proračun kluba bo letos podoben lanskemu, glavna sponzorja pa še naprej ostajata Kemoplast in Alpos. Sporazumno sta se tudi dogovorila, da se bo v letošnji sezoni klub imenoval KK Alpos Kemoplast, odslej pa naj bi vsako sezono glavna sponzorja zamenjala vrstni red v uradnem imenu.

Po besedah Petra Lapornika, ki še naprej ostaja predsednik, pričakujejo, da jim bo Občina pomagala vsaj toliko, da jim bodo pokrili stroške dvorane. Po lanskem slabem izkušnji, ko so jim prodali mnogim znano »inovacijo« (prošnjo za dodatna sredstva so jim odobrili, denar pa so jim jo nato izplačali iz njihove redne postavke), od šentjurskih občinskih »košarkarjev« ne pričakujejo kaj dosti.

Cilji v novi sezoni zaenkrat še niso dokončno definirani. Če bodo rešili problem centrske pozicije, si želijo uvrstitve med prve štiri ekipe prvega dela prvenstva, kar bi pomenilo nastopanje v ligi za prvaka skupaj s štirimi najboljšimi slovenskimi moštvi iz Jadranske lige.

L. H.

Alenka Potočnik, Davorin Škornik, Stanko Sebič in Gregor Lorgor

Šentjurski reprezentanti

Šentjurski šport ima v moštvenih športih štiri redne člane reprezentančnih selekcij, občasno pa za našo izbrano vrsto na mednarodnih tekmovanjih nastopajo tudi nekateri atleti.

Že v prejšnji številki smo poročali o odličnih predstavah košarkarice Alenke Potočnik, ki je z žensko člansko reprezentanco Slovenije na frankofonskih igrah v Kanadi osvojila četrto mesto. Kmalu jo čakajo tudi priprave za septembrske sredozone igre v Tuniziji, nato pa se bo že pričelo državno prvenstvo, v katerem bo Alenka že osmo sezono branila barve celjskega Merkurja.

Sredi avgusta se je z Japonske, kjer je potekalo svetovno košarkarsko prvenstvo za igralce do 21 let, vrnil Hruševčan Davorin Škornik. Ekipa Slovenije, v kateri Škornik ni dobil veliko priložnosti za igro, je osvojila šesto mesto. Zaradi nepričakovanega poraza z Dominikansko republiko so v četrtfinalu naleteli na kasnejše prvake Američane in seveda izgubili. Škornik se preko luže, kjer študira in igra košarko na Bucknell university, vrača konec avgusta.

Poleg Potočnikove in Škornika je v začetku avgusta za mladinsko vrsto Slovenije nastopil tudi 17-letni Stanko Sebič. Na kvalifikacijah za evropsko prvenstvo je v Bolgariji odigral vse tekme in pripomogel k uvrstitvi Slovenije v drugi krog kvalifikacij. Trenutno se Sebič s Kemoplast Alposom pripravlja za nastope v Ligi Kolinska.

Na EP v Švici pa trenutno nastopa roketni vratar Gregor Lorgor iz Grobelnega. Slovenska ekipa se je že uvrstila v osmino finala, po dosedaj prikazanih igrah pa bi morda lahko tudi presenetili. Sicer pa 20-letni Gregor v prihajajoči sezoni ostaja član našega najboljšega kluba Pivovarne Laško.

L. H.

Članska ekipa se vrača...

“Šentjur 2001” nov nogometni klub

Marca lani je zaradi finančnih težav z delovanjem prenehal NK Rifnik Šentjur, s čemer je iz druge slovenske lige izstopila tudi članska ekipa. Na srečo se je nekaj mesecev prej ustanovila Nogometna šola Mladi upi, ki je prevzela skrb nad vsemi mlajšimi selekcijami. Pol sezone v Šentjurju tako ni bilo članske ekipe, pred dnevi pa smo jo tudi uradno spet dobili.

Šentjur 2001 je, če štejemo še »originalni« NK Šentjur, že četrti šentjurski nogometni klub v dobrem letu dni. Kar je brez dvoma

odigrala prijateljsko tekmo z mladinci Mladih upov. Fantje so izrazili pripravljenost, da bi na popolnoma amaterski in prostovoljni ravni zaigrali tudi v celjski medobčinski ligi. Julija so se zbrali nekateri šentjurski nogometni navdušenci in sklenili, da bodo skušali organizirati nov klub in člansko ekipo, ki bi s tekmovanjem pričela že to jesen. Kot kaže, jim je uspelo.

Predsednik je Rado Peček

Nogometaši so s treningi pričeli konec julija in do sedaj odigrali že nekaj prijateljskih tekem. Vadijo pod vodstvom trenerjev Bojana Romiha (registriran bo tudi kot igralec) in popularnega Ivana Zupanca. Pred dnevi se je novi klub pod imenom Šentjur 2001 tudi uradno registriral in se prijavil za tekmovanje v MNZ Celje. Predsednik upravnega odbora je postal Rado Peček, sestavljajo pa ga še Romih, Marot, Arzenšek, Pasarič, Zalezina in nekateri drugi. Večina teh imen je bila pred desetimi leti med ustanovitelji šentjurskega nogometa.

Igrali bodo Šentjurčani

Tako trdi član uprave Vili Romih. V igralskem kadru je trenutno dobrih 20

nogometašev, samih Šentjurčanov. Vsi igralci bodo igrali zastonj, za izvedbo sezone pa bodo v klubu morali zbrati okrog 2,5 milijona tolarjev. »Letos želimo uigrati ekipo, rezultati pa sploh ne bodo pomembni. Morda bi lahko drugo sezono že naredili kaj več, delali pa bomo brez vsake evforije. Kaliti se morajo samo domači igralci, upam pa, da bodo naše fante spremljali tudi gledalci, ki so doslej imeli pripombe, da tujcev ne bodo gledali«, je

Pod vodstvom trenerjev Romiha in Zupanca bodo za Šentjur 2001 nastopali: Damjan Vajdič, Klemen Gosar, Urh Koželj, Tadej Žlender, Tomaž Salobir, Dubravko Perhoč, Marko Dominič, Srečko Ograjenšek, Slavči Novak, Davorin Pavlinek, Bojan Đakovič, Anton Brečko, Bojan Romih, Milan Rkman, Matjaž Koprivc, Dejan Vukosavljevič, Danijel Kuzmanovič, Uroš Pečnik, Tomaž Pirih, Jernej Mlinarič, Aleksander Vareško, Boštjan Vareško, Branko Medved in Miran Lipovšek.

povedal Vili Romih.

Prvo uradno ligaško tekmo bo novi klub odigral v soboto, 1. septembra, v Oplotnici. Sicer pa bo v ligi 7 ekip, za gledalce pa bodo najbrž najbolj zanimivi lokalni derbi s Štorami, Laškim, Vojnikom in Kozjim ter tudi Oplotnico. Šentjurčani bodo nastopili tudi v pokalnem tekmovanju celjske podzveze, kjer se bodo sredi septembra pomerili z Vojnikom.

L. H.

zanimivost in za nepoznavalce najbrž precej čudna situacija. Razlog za takšne na prvi pogled nelogične poteze so seveda finančne težave. Najprej se je prvotni NK Šentjur zaradi ogromnih dolgov »spremenil« v NK Rifnik, ki pa je pod tem imenom vzdržal le dve polovici sezone, letos spomladi pa izstopil iz tekmovanja. Zaradi pomanjkanja denarja je seveda šepalo tudi delo z mladimi in tako je skupina staršev ustanovila nogometno šolo Mladi upi, ki kratkoročno ni načrtovala članske ekipe.

Le pol leta brez članskega moštva

Ob izstopu iz drugoligaške konkurence so nekateri menili, da v Šentjurju članskega moštva vsaj nekaj let ne bo, že maja pa je skupina nekdanjih šentjurskih nogometašev

Mali nogomet

Na Planini zmaga Šentvidu, nadaljuje se občinska liga

Igralci malega nogometa so se po večini že vrnili z dopustov in se zavzeto pripravljajo na jesenska tekmovanja. Na Planini se je turnirja udeležilo 16 ekip, prihajajoči vikend pa se nadaljuje prvenstvo v prvi in drugi medobčinski ligi.

V soboto, 18. avgusta, je TVD Partizan s Planine ob pomoči Klumpa izvedel malonogometni turnir. Udeležilo se ga je 16 ekip, tekmovanje pa se je zaradi poletne vročine pričelo v popoldanskih urah, tako da so se odločilne tekme odigrale pod reflektorji. Finalno srečanje med Šentvidom in Radiem Fantasy pa se je ob navijanju lepega števila navijačev končalo šele nekaj pred polnočjo. Ta tekma je bil tudi ena najbolj napetih, saj je bil zmagovalec znan šele po streljanju kazenskih strelav. Več sreče so imeli Šentvidčani in tako sta zmaga in bogata denarna nagrada ostala v domačem okolju. Drugi so bili torej Celjani, tretje mesto pa so osvojili Gremlini.

Sicer pa se že ta vikend pričena jesenski del tekmovanja v obeh medobčinskih ligah. V drugoligaški konkurenci, ki bo svoje tekme igrala ob petkih, po spomladanskem delu najbolje kaže ŠKMŠ Sokolom in Mlademu Forumu. Napeto bi znalo biti tudi v prvi ligi, kjer so spomladanskim prvakom Maratoniku tesno za petami nogometaši Dramelj, Šentvida in Frizerstva Tina. Prvenstvo, ki bo trajalo do konca oktobra, bomo podrobno spremljali tudi v šentjurskih novicah.

L. H.

Priprave ali košarka na mučilni način

Članek je povzetek doživljanja priprav ali še bolje rečeno zelo kratkega opis pripravljenosti, ki so se zgodile v OŠ Šmarje in njeni okolici, prve dni v avgustu.

Ura je odbila 7.45 in že smo se po jutranjem zboru nameščale in se pripravile na jutranji trening. Naj vam ga na hitro opišem: tek, ki mu je sledil še tek, temu pa je sledil tek. Ne morete verjeti, kaj? Vsi jutranji treningi so potekali podobno, v glavnem tek na milijon načinov.

Podobno kot tek pa smo spoznale obrambno prežo pri dopoldanskem treningu, pri katerem smo vadile staro in dodajale novo in še novejšo tehniko.

Ah, končno kosilo! Po kosilu pa zelo zaželen počitek, a seveda aktiven (kopanje, tenis, namizni tenis,...).

Zvečer je prišel na vrsto nam vsem najboljši trening z nagradnimi igrami. Tekmovali smo v igri 1:1, 1 minuta, spretno vodenje, 2:2 in 3:3, 2 žogi. Pri vseh razen pri eni igri je zmagala Tjaša V. V tisti eni igri pa jo je premagala Karmen.

Po treningu seveda večerja. Po večerji pa še malo posedanja pred šolo, nato pa smo se odpravile na zaslužen počitek. Naj še povem, da smo oba dela naših priprav zaključile s tekmo proti fantom in čeprav smo izgubile, nas je podpiralo veliko zvestih navijačev.

t.b.

NAGRADNA KRIŽANKA

NOVICE	KIS	DAN V TEDNU	ERBIJ	PROSTOR OBDELAVE KAMENJA	REKA V FIRENCAH	NOVICE	PRISTANIŠČE V SPANJI	NAPREDEK	ŠEST OSIP
MAT. ZA ZIDANJE						VIŠJA PROM. ŠOLA MOLK			
NAŠ BIVŠI TELOVADEC									
FR. VEZNIK			VELIKO VODIK						PREBIVALEC SOSEDNJE DRŽAVE
TEHNOLOŠKI DELAVCI									
ALKALOID V ČAJU	KALIJ MOČ VLADANJA		KISIK GRŠKI JUNAK		4. ČRKA DEL DUNAJA		KONEC POLOTOKA		
SESTAVIL: FRANC PEŠEC	GRAM	VRSTA ŽIRAFE	KLIC NA POMOČ	1000 KG	TENISAČICA MAJOLI	20 ČRKA	KAZALNI ZAIEMK ČEŠKA		
GESLO									EMIL ADAMIČ
	VEZNIK			PREDLOG	GORA V BOLIVIJU	ŽIVLJENSKI ... RITEM	PRITOK RENA		STANE LIPAR VZDEVEK IVANA BULJANA
	VOZILO			NASELJE					RIMSKA I ANA DALMATINSKO
NADALJ- EVANJE GESLA							RIMSKA 50 VEZNIK	NAŠE VINO	KRLOVOLEB
OPOMBA KRAJŠE		AVSTRIJA RIMSKA 100	ITAL SPOLNIK PREDLOG		SEBI ŠPANJA		ZABOJ ZA TOVOR ITALIJA		
KONEC GESLA									GLAVNI ŠEVNIK

SLOVARČEK: PRITOK RENA - ILL; DEL DUNAJA - ARNO; FR. VEZNIK - ET

Nagrade za julijsko križanko, katere rešitev se glasi: »Pizzerija špageterija Macarena«, ki tudi podeljuje nagrade. Izžrebani reševalci, ki bodo o njih obveščeni po pošti, so: **Lenka Kovačič** iz Planine, **Vanja Lupšina** iz Gorice in **David Vogrinc** iz Šentjurga. Čestitamo in dober tek!

Geslo avgustovske križanke prepišite na dopisnico in do 19. septembra pošljite na naš naslov: Šentjurske novice, Kvedrova 11, 3230 Šentjur. Ne pozabite pripisati svojega imena in naslova.

Šentjurske
NOVICE
Nagradna križanka
AVGUST 2001

Pepca sporoča

Spoštovani gospod urednik!

Čeprav sploh nisem prepirljive sorte, mi gre pa zadnje čase vedno bolj na živce ta vaša dopisnica Lucija. Kako zviška gleda na moje poročanje, se dela inteligentno, je pa navadna čenča in intrigantka. Jo naj nič ne briga, o čem jaz poročam iz mojega rajona.

Ja, kaj pa naj napišem o klumpovanju in naših mladih upih? Če bi pisala po resnici, bi bile vse mamice po vrsti užaljene, »saj naša (ali naš) pač ni

Pojavil se je tudi Pepi!

Ne bi rekel, da gre za Pepcinega življenjskega sopotnika, ker je v svojem pisanju Pepci kar preveč smelo gorak. Toda, dokler se vsaj uredništvu ŠN ne bo predstavil s svojim pravim imenom, z objavami ne bo nič. Torej, Pepi, razkorajži se! Saj te Pepci ne bomo izdali.

F.K.

prvi maši, sem jih na lastne oči videla, kako so se z mehki kolni čudno zvirali drug v drugega. Še sreča, da imajo treznega Benija, ki je vso žurersko svinjarijo že do devetih dopoldne lepo pospravil. Pa tudi v Klumpu ni vse čisto tako, kot bi moralo biti. Sem slišala, da zadnje čase tja zahajajo že malo odcvetele Rože z izgovorom, da kontrolirajo dogajanje, v resnici pa jim baje dišijo mladi hormoni, pa tudi kakšen pir pade.

Glede naše samostojne občine vlada totalna informacijska suša. Roman se sonči nekje na Novogradskem morju, kjer sta s pogrebnikom Žalujko iz Dramelj družno najela kar celo vilo. Kar pa ju očitno sploh ne zadovoljuje, saj sta nekega lepega dne šla tankat na bližnjo pumpe, mimogrede pa skočila k planinskemu Kovaču na Pag, tam na plaži slučajno našla nekaj še ne preveč hladnih ženskih trupel iz domačih logov, in tako naprej... Potem pa se je v zgodnjih jutranjih urah nad Novogradskim morjem razbesnela prava »nevera«, ki se je umirila šele enkrat naslednji dan proti večeru, ko so se njune ženske praktično prepričale, da jih še vedno neskončno ljubita.

Poletno odsotnost planinskih političnih glavačev izkorišča politični nadebudnež Kovačev Grega: en

dan žurira z mladinskim poslancem Diacijem, drugi je ves žareč eldeesovec, če je iz svoje prve stranke izstopil, pa se še sploh ne ve. Fant je očitno salobirjevsko maksimalno navdahnjen, kar se je v sosednji občini osamosvojitveno zelo obneslo, pa naj bi se še pri nas. Zadnje dni se je pri nas razplamtela ovaduška afeta. Javna tajna na Planini je, da se mladi strokovni sodelavec za komunalo, izvaljen iz naših logov, na šentjurski občini grebe za položaj komunalnega inšpektorja, zato nadvse vestno prijavlja vsako črno gradnjico, od pasje hišice naprej. Jaz pa pravim, da pač ni kriv sam, če mu nihče od njegovih vzornikov ni povedal, da lisica nikoli ne mori kokoši okrog svojega brloga.

Da pa Janko ni več stari Vajdec, je pokazal na tekmovanju seksi misic v Montparizu, saj je znorel za neko staro mamo v pumparčah in modrčku, mladih golih deklet pa se sploh am ni vzel. Pa saj ta naš večni mladenič konec koncev nosi že osmi križ in mu ne smemo zameriti, če slabo vidi.

Da zopet ne boste nergali, da sem dolgovozna, s tem tudi zaključujem in vam pošiljam zadnje poletne pozdrave.

Vaša Pepca Planinc

takšna». Čeprav je res, da golobradci tam niti niso bili v večini. Ker so bili zvočniki tako naviti, da se na Planini in v okoliških vaseh itak ni moglo spati, so se mnogi raje tej mega veselici kar pridružili. Kot poštna bogaboječa ženska sem se sama diht pokrila s kojtro preko glave in zaspala spanje praviočnega. Tisti Marko, Sara in drugi mladinski šefi pa sploh niso tako nedolžne ovčke, kot piše Lucija. Zjutraj, na poti k

Pizzerija - Špagetarija Macarena Šentjur

Makarena d.o.o., Tovarniška 22, Zreče

**NOVE,
DRUGAČNE,
ŠE BOLJŠE
PIZZE!**

**Drofenikova 3, Šentjur
V prostorih LIPE
(nasproti KEMOPLASTA)**

Delovni čas:
PON-PET 8.00 - 23.00
SOB 8.00 - 24.00
NED in PRAZ. 12.00 - 22.00

PONUDBA

- PREKO 20 RAZLIČNIH VRST PIZZ
- ŠPAGETI, TORTELINI, RAVIOLI
- NJOKI, LASAGNE
- RIŽOTE
- LIGNJI
- SLADICE
- SOLATNI BIFE
- PLESKAVICA

**OB VIKENDIH
PARTY PRESENEČENJA**

HALO PIZZA
tel.: 03/749 12 10

PON-SOB
10.00 - 22.00
NED in PRAZ.
12.00 - 21.00

PREVOZI - TRGOVINA

Peter Jeršič s.p., Ul. Leona Dobrotinška, 3230 Šentjur (nasproti klavnice)

TRGOVINA Z GRADBENIM IN IZOLACIJSKIM MATERIALOM

foto: Langus

NUDIMO VAM

- PVC cevi
- betonske zidake
- vse vrste opek
- Schiedel dimnike
- cement, apno, mivko
- različne vrste betonskih plošč in tlakovcev - Podlesnik in Stavbar
- nosilce in polnila
- barve Jupol, Belton in Beltop
- demit fasade, stiropor,
- kombi plošče
- izolacije Novoterm in Tervol
- opeko Bramac
- opeko modul

MOŽNA DOSTAVA NA DOM TER RAZKLADANJE Z AVTODVIGALOM

DELOVNI ČAS od ponedeljka do petka 7.00 - 18.00, ob sobotah 7.00 - 13.00
TELEFON 03/749-18-77 **FAKS** 03/749-18-78 **MOBITEL** 0609/624-091

Mercator

Trgovski center

Šmarje pri Jelšah

Celje - skladišče

D-Per

18/2001

5000009459,8

COBISS

OSREDNJA KNJ. CELJE

Mercator

**Mercatorjeva
Cena Dneva**
7 izdelkov za 7 dni

do **-50%** nižje
cene

Vabimo vas v Mercatorjeve
prehrambne prodajalne.

Mercator
Mercator SVS, d.d. Ptuj

Delovni čas
od ponedeljka do petka
od 8. do 20. ure
v soboto
od 8. do 17. ure
v nedeljo
od 8. do 12. ure

Mercator najboljši sosed